

Yêu Anh Tôi Được Gì !

Contents

Yêu Anh Tôi Được Gì !	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	19
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 10 .1	36
12. Chương 10 - 2	37
13. Chương 10 - 3	39
14. Chương 11	41
15. Chương 12	46
16. Chương 13	50
17. Chương 14	56
18. Chương 15	59
19. Chương 16	63
20. Chương 17	68
21. Chương 18	72
22. Chương 19	76
23. Chương 20	78
24. Chương 21	80
25. Chương 22	82
26. Chương 23	87

Yêu Anh Tôi Được Gì !

Giới thiệu

Câu chuyện của tôi nói về Trần Thiên Di, một cô bé 17 tuổi tầm thường, luôn luôn bị bạn bè xa lánh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-toi-duoc-gi>

1. Chương 1

Tôi đứng trước biệt thự của Cao Minh Tú, nhà anh ấy đang có party và thật vinh hạnh khi anh ấy mời 1 con bé tầm thường như tôi đến buổi party này

Cao Minh Tú là Hot Boy No.1 của trường tôi, hầu hết các bạn nữ đều thích anh ấy (trừ những bạn nữ đã có bồ và đang chung tình với người yêu) và tất nhiên trong đó có tôi.

Nói đến No.1 thì chắc chắn phải có No.2. Đó là Võ Minh Vương - Hot Boy đáng yêu của trường. Phải nói cậu ấy cực kì dễ thương và nói chuyện rất hài hước, ai cũng muốn nói chuyện với cậu ấy và không ngoại trừ tôi. Vậy mà các bạn biết không, chỉ vừa mới tuần trước thôi Hot Boy No.2 đã bước đến nói chuyện với tôi đấy.....

Tuần trước

Cuối cùng cũng thoát khỏi tiết Văn chán ngấy và buồn ngủ này. Cô dạy văn vừa bước ra thì tôi liền mún đánh 1 giấc vì tiết sau là tiết sinh hoạt. Chưa kịp chớp mắt bỗng mấy bạn nữ hét ầm lên như gặp được thần tượng. Và đúng thật, họ gặp được thần tượng và tôi cũng vậy. Là Minh Vương (thần tượng No.2 thôi). Anh ấy đang bước tới chỗ tôi ư? Làm sao đây?

- Em là Trần Thiên Di phải không?

- V...vâng ạ

- Tý ra về Minh Tú muốn gặp em ý, nhớ đợi cậu ấy trước cửa lớp anh nhé!

- Dạ...anh nói Minh Tú muốn gặp em ý hả?

- Ủ! Em là em may mắn lắm đấy

Nói rồi anh ý bước đi, để tôi ở lại với dấu chấm hỏi. Câu nói đó có nghĩa là sao?

Thế là ra về tôi làm theo y như lời anh Vương - đứng trước cửa lớp anh ấy. Cạch. Cửa lớp bật mở. Lại là Minh Vương

- Ủa em đấy à?

- Vâng....

Anh ấy quay lại và hét lớn

- Minh Tú à! Bạn gái mày kiếm kìa

Bạn....bạn gái, tên này diên à (nghĩ vậy chứ trong lòng cũng hơi vui) Nói rồi anh ý bỏ chạy.

Minh Tú bước ra. Tôi dường như muốn ngất xỉu vì giờ anh ý đang đứng trước mặt tôi, anh ý đang nhìn tôi, khoảng cách giữa anh và tôi không xa lắm, xung quanh cũng chẳng có ai ngoài 2 đứa tôi. Thật là lãng mạn. Ánh nắng của buổi chiều hắt vào càng làm tăng lên không khí lãng mạn đó

- Thiên Di! - anh cất tiếng gọi tên tôi, giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng đó cũng đủ làm tim tôi đập loạn nhịp

- D....dạ....

- Em.....nhà em ở đâu anh đưa về

Gi....gì chứ? Ít ra anh phải nói "Em....anh thích em" hay là hôn lên môi tôi thay cho lời tỏ tình chứ

- À....nhà em ý hả, cũng gần trường lắm, đi bộ 1 chút là tới à!

- Vậy đi

Sao.....sao tự nhiên lại lạnh nhạt đến đáng sợ như vậy chứ. Nói thật nhà tôi cũng không gần trường lắm. Vì muốn được cùng anh đi bộ để kéo dài thời gian ở bên anh. Thế mà đi cả đoạn đường anh không cần nhắc 1 câu đại loại như "Thế mà bảo gần đấy à. Biết vậy lấy con xe của tôi phóng đi có phải nhanh hơn không". Vậy mà anh vẫn thản nhiên đi, khuôn mặt rất bình thản khiến cho tôi cảm thấy bình yên. Lâu lâu đôi mắt ấy lại nhìn tôi 1 cái khiến tôi đỏ cả mặt, trái tim nhảy lung tung. Anh dẫn tôi về tận nhà. Lúc tôi mở cổng định bước vào nhà thì bỗng anh kêu tôi, tôi quay lại. Tạch. Một tờ giấy được gấp làm 4 văng vào đầu tôi và rớt tòm xuống đất. Là anh ném cho tôi. Tôi ngược lên. Anh cười và bỏ đi. Một nụ cười mà tôi không bao giờ quên. Tôi nhặt mảnh giấy lên. Là chữ anh

"Em có thể đến dự buổi party tại nhà anh không. Nếu em ok thì tuần sau nhớ đến nhé <3 "="">

Tôi mừng muốn té xỉu. Và đây là lý do tôi có mặt ở nhà anh Minh Tú

Tôi vừa đẩy cái cổng to lớn đó ra, tiếng nhạc xầm xì đập vào mặt tôi. Mọi người đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Tôi chợt nhận ra mình tới đây làm gì trong khi tôi chẳng có bạn bè. Tôi cứ đứng như 1 con hề, chẳng ai ngó ngang đến tôi.

- Trần Thiên Di?

Là giọng con gái sao?

- Hả? - tôi quay người lại, là một cô nhóc lớp 10 - tiểu thư xinh đẹp nhất trường (và tất nhiên không phải bạn gái Minh Tú)

- Không ngờ chị đến đây thật. Anh Tú đúng là hay và chị cũng rất may mắn

- Ý cô là sao?

- Chẳng sao cả, chỉ là tuần trước đó, Minh Tú anh ấy đánh bài thua Minh Vương nên phải bốc 1 tờ giấy trong nhũn tờ giấy khác và làm theo điều ghi trên tờ giấy, không ngờ cậu ấy bốc ngay tờ giấy "hãy-mời-Thiên-Di-tới-buổi-par-ty" và...

- Được rồi cô đừng nói nữa - tôi cắt ngang lời nói của cô ý

- Mi Mi, chuyện gì thế?

Tôi quay lại, là Minh Tú và Minh Vương, bây giờ mọi người đã để ý tới chỗ chúng tôi

- Thiên Di biết rồi sao - Minh Vương bụm miệng lại cười

- Mi Mi sao em nói sớm thế, anh còn đang định đùa với cô ấy tiếp đây

Lúc này tôi chỉ muốn độn thổ vì xấu hổ. Bốp! Tôi đưa tay tát thẳng vào khuôn mặt đều cán của anh ấy và hét

- CAO MINH TÚ, TỪ GIỜ TÔI KHÔNG CÒN THÍCH ANH NỮA, TÔI KHÔNG MUỐN NHÌN MẶT ANH NỮA

Tôi bỏ đi. Trời mưa. Sao lúc nào người ta bị tổn thương là trời đều mưa vậy. Có phải ông trời cho mưa rơi xuống để gột rửa hết tất cả và chữa lành vết thương cho người ta không. Vậy có nghĩa là mỗi lần trời mưa là có người bị tổn thương sao?

- Thiên Di à!

Gì chứ, không lẽ anh ý đuổi theo tôi sao. Tôi quay lại. Là Minh Vương

- Chuyện gì?

- Em đừng như vậy mà. Tại nhìn em khù khờ nên tụi anh chỉ giỡn với em vậy thôi

- An ủi hay lắm đó - tôi nhếch mép - Tiếp tục trò chơi khăm của mấy người đi

Tôi bước đi trong cơn mưa lạnh buốt. Đầu óc sao cứ quay vòng vòng vậy nè? Và rồi tôi ngồi phịch xuống bên đường. Giọt nước mắt cứ rơi. Tại sao? Tại sao người tôi luôn thầm thương trộm nhớ đó lại trêu đùa tình cảm của tôi chứ. Tôi ghét anh ta. Tôi ghétttttt

- Này! Có gì đó ơ! Có có làm sao không đấy? - một chàng trai lên tiến gọi tôi, trên tay anh ý là một cái ô màu xanh đen

Tôi cố mở to mắt - trong màn mưa trắng xóa - để nhìn rõ gương mặt con người đang đứng đối diện với tôi. Mái tóc anh ý lòa xòa trước mặt vì phải cúi xuống nhìn tôi. Nhưng tôi không tài nào nhìn thấy được mặt anh ý. Và cũng không ổn. Không ổn thật rồi. Bóng tối dường như bao trùm lấy tôi. Hình ảnh con người kia cũng dần dần biết mất. Tôi bị ngất...

2. Chương 2

- Cái con bé này, dậy mau đi, đã trễ học rồi kìa, mau lên Di Di !!!

- Ừm...gì vậy mẹ? - như nghe được tiếng mẹ kêu dậy, tôi trở mình, mắt nhắm mắt mở hỏi

- Còn hỏi nữa sao? Con gái con đứa mà uống bia uống rượu rồi nằm ngoài đường như vậy đấy hả? - nói rồi bà đánh vào người tôi tới tấp

- Mẹ nói gì vậy? Hôm qua con đi dự tiệc ở nhà bạn cơ mà - tôi mở to hai mắt, ngồi bật dậy hỏi, và dường như cũng tỉnh ngủ hẳn

- Tiệc tùng gì mà say xin đến nổi ngủ ngoài đường vậy?

- Con không say, con không uống....

- Còn cãi à, cũng may là có một chàng trai tối bụng thấy con nằm ngoài đường nên mới lấy điện thoại con gọi điện cho mẹ hỏi nhà con ở đâu để cậu ấy đưa về ý - tôi chưa kịp nói thì đã bị mẹ cắt ngang

- Chàng trai hả? - tôi ngồi lẩm bẩm và nghĩ ngợi một hồi mới sực nhớ ra việc cần làm- Ừa mà mẹ, mấy giờ rồi vậy?

- Đã 8 giờ rồi, còn không mau thay đồ?

- 8 giờ sao, ôi trễ mất rồi

Tôi chạy vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân và không ngừng rửa thầm cái tên đã gây ra mọi chuyện - Cao Minh Tú

Tôi cố gắng đạp xe thật nhanh đến trường. Cánh cổng trường màu xanh dần dần hiện ra trước mắt tôi. Tôi nhảy xuống xe và dắt bộ vào trường. Nhưng đâu có dễ dàng như thế đối với những học sinh đi trễ. Tôi chạm trán với chú bảo vệ

- Đi học trễ hả? Vậy thì ở ngoài đi. Không được vào trường đâu nhóc! - chú ấy hùng dũng đứng trước mặt tôi quát

Và tất nhiên tôi cũng đã chuẩn bị từ trước. Lôi trong cặp ra một xấp giấy đề và cất tiếng nói cùng nụ cười đắc thắng:

- Chú à, chỉ là cô giáo gọi điện bảo cháu Đi photo giùm cô ý cái đề để cho học sinh làm bài nên cháu mới đi trễ thôi!

- Thật không? - trầm ngâm một hồi ông bảo vệ hỏi

- Thật mà chú, không tin chú cứ lên lớp cháu mà hỏi ý

Mong rằng ông ý đừng làm theo lời đề nghị của mình

- Được rồi, vậy thì vào lớp mau lên.

- Vâng vâng cảm ơn chú! - tôi nhảy tưng lên và vội dắt xe vào nhưng cũng kịp nói với chú ấy một câu - À mà chú à. Hôm nay tóc chú đẹp thật

Đây là cách tôi hay nịnh nọt người khác đấy. Nhưng nó sẽ không thích hợp nếu như tôi nói câu ý với thầy giám thị. Bởi vì ông ý....bị hói

Gửi xe xong tôi liền chạy lên lớp....

- LẠI ĐI TRỄ NỮA !!!!!

Vừa mở cửa vào lớp, hai lỗ tai tôi muốn rơi xuống đất vì màn chào hỏi của cả lớp. Và tiếp đó là một tràng cười của tụi nó. Cô giáo dạy Văn phải gõ thước mấy cái tên bàn đám loi nhoi dưới kia mới chịu im

- Trần Thiên Di, em lại đi trễ?

- Không phải cô ơi, lần này không như những lần trước đâu. Tại vì....

- Thôi được rồi. Em về chỗ đi.

Hôm nay bão rồi!

- Vâng vâng ạ. À mà cô ơi, hôm nay tóc cô đẹp thật ý

- Cảm ơn vì lời khen của em. Tôi sẽ ghi tên em vào sổ đầu bài để cô chủ nhiệm xử em sau. Còn giờ thì tiếp tục học nào.

Cô đùa tôi sao?

Lặng lẽ bước về chỗ ngồi của mình, chợt tôi phát hiện ra một chàng trai ngồi kế bên chỗ tôi. Cậu ý đẹp lắm, đẹp một cách bình thường nhưng không hề tầm thường. Nhưng cậu ý là ai? Tại sao lại ngồi ở đây?

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, cậu ý kéo tôi ngồi xuống và nói nhỏ:

- Tổ là học sinh mới. Tại cậu đi trễ nên đã bỏ lỡ màn giới thiệu tổ của cô giáo chủ nhiệm đấy

À !! Ra là học sinh mới

Tôi cứ gật gật đầu để cho cậu ý ngồi huyên thuyên. Như vậy cũng đỡ nhàm chán hơn với tiết Văn buồn ngủ này

- À cậu tên gì ? - tôi quay đầu lại hỏi cậu ta

- Tổ á. Tên là Trịnh Bảo Minh. Rất vui được làm quen với cậu, Trần Thiên Di

Tôi tiếp tục gật đầu và không hề thắc mắc tại sao cậu ý biết tên tôi. Chắc tại nãy cô Văn đã hô to " Trần Thiên Di, em lại đi trễ " nên cậu ý mới biết thôi

Nhìn kĩ lại mới thấy, hôm nay trời nắng đẹp...

3. Chương 3

Bảo Minh rất giỏi môn bóng đá nên được chọn vào đội bóng của những anh lớp 12

- Này Bảo Minh, cậu sướng thật, được vào đội bóng của khối 12. Họ toàn là những anh đẹp trai! - giờ ra chơi tôi vẫn ngồi trong lớp, và cậu ý cũng vậy. Đường như chúng tôi đã trở thành bạn.

- À xin lỗi nhé, tớ không có bị gay.

- À ừ cũng đúng! Hi hi! - tôi phì cười vì câu nói của cậu ý.

Hôm nay cũng không đen lắm nhỉ!

Tiết học cuối cũng kết thúc. Tôi đang loay hoay bỏ tập vở vào cặp

- Này! Đến xem tớ tập bóng chứ? - Bảo Minh bước đến cửa lớp thì bỗng quay lại hỏi tôi

- Tập bóng hả? Ừ đi chứ

Tôi với Bảo Minh vừa bước ra khỏi lớp đụng độ với cô nhóc lớp 10 lần trước cho tôi biết sự thật trước khi bị tên Minh Tú lừa giỡn

- Bảo Minh à, anh không về sao? Đi đâu đấy?

- À anh đến tập luyện với đội bóng.

- Cùng với Thiên Di? - cô nhóc cười cợt với vẻ khinh khỉnh

- Ừm bọn anh là bạn mà!

Nghe câu ý của Bảo Minh cứ như cô nhóc kia là người yêu của cậu ta và muốn giải thích với cô ấy là tôi và cậu ta chỉ là bạn vậy.

- Vậy sao, hi hi. Em cũng muốn xem anh tập bóng nữa, em đi với nhé?

- Ừm tất nhiên là được

- Hi hi yêu anh ghê! - cô nhóc nhào tới ôm lấy cánh tay của Bảo Minh. Đảm bảo họ có gì đó đó với nhau rồi

- Mi Mi à! Đang ở trường đấy! Bỏ tay anh ra mau!

- Hi hi

Cười? Cô ấy không chịu bỏ mà còn quay lại cười với tôi? Ý gì đây?

Mà hình như Bảo Minh với cô nhóc Mi Mi gì đấy quen nhau từ trước rồi hay sao ý. Trông họ thân mật ghê cơ. À chắc là Bảo Minh thầm thương trộm nhớ cô nàng Mi Mi cho nên đã chuyển đến trường này để dễ dàng hẹn hò với cô nhóc ấy đây mà.

- Di Di, đi nào!

- À ừ...

Cậu ấy gọi tên thân mật của tôi!

Chà sân bóng rộng lớn thật nhỉ. Tôi và nhóc Mi Mi ngồi trên hàng ghế dành cho khán giả. Bảo Minh cùng những người trong đội bóng thay đồ xong và bước ra sân khởi động. Tôi và cô nàng này may mắn lắm mới được vào xem họ tập. Vì đội trưởng đã đề nghị nhà trường không cho những học sinh khác vào xem họ tập luyện vì như thế sẽ làm đội bóng mất tập trung. Đội trưởng là một người rất nghiêm khắc.

- Á.... CAO MINH TÚ KÌA !!!!! - Mi Mi bỗng nắm tay áo tôi giật lên giật xuống. Cô nàng này đang bắn loạn lăm đây. Đảm bảo Bảo Minh đang ghen cho coi. Ủa? Cao Minh Tú hả? Sao tên đó lại ở đây chứ? À đúng rồi, hắn là đội trưởng của đội bóng mà. Tôi thì là tôi không hề để ý đến việc tới đây sẽ gặp hắn đấy.

- Hì hì, có ý đến đây để gặp người tình cũ đấy à? Mi Mi thì thầm kể bên tai tôi

- Cô điên hay sao vậy hả?

Hắn ta không hề phát hiện ra tôi. Cho dù Mi Mi có hét lớn kêu gào tên hắn hắn cũng không buồn để ý tới. Cho đến khi Minh Vương - Hot Boy No.2 - chỉ về phía chúng tôi và nói gì đó với Minh Tú.

Hắn ta quay lại nhìn tôi, nhìn lâu lắm. Còn những người khác thì cười tôi. Trừ Bảo Minh.

Ồi thôi không ổn rồi. Tôi không muốn Bảo Minh biết tới chuyện đó. Chuyện ở buổi party. Bởi vì nếu cậu ấy biết cậu ấy cũng sẽ cười tôi, khinh tôi và xa lánh tôi. Tôi không muốn. Tôi bỏ chạy ra khỏi nơi đó. Tôi thật sự không muốn mất thêm một người bạn tốt như Bảo Minh. Tôi không muốn cậu ấy rời xa tôi như Ngọc Anh đã làm. Tôi không muốn. Tôi chạy về nhà. Trời cũng đã nhá nhem tối.

Tít tít...

Gần đến nhà thì điện thoại tôi reo lên. Có tin nhắn? Là của Bảo Minh sao?

“Này Di Di , tớ không ngờ cậu là người như vậy đấy!”

Ồi,thôi hết rồi, kết thúc rồi,kết thúc 1 tình bạn mới chớm nở của tôi. Số tôi thật đen đủi vì nhờ có hắn, đến cả 1 người bạn cũng không giữ được=> TÔI HẬN HẮN TA.

Cạch- tôi mở cửa và bước vào nhà. Đánh phịch xuống ghế sofa mà bố hay ngồi. Nhưng giờ ông đã đi công tác ở Hà Nội. Có lẽ sẽ rất lâu mới về. Bỗng mẹ từ trong bếp chạy ra.

- Con về rồi à. Ngọc Anh mới gửi quà cho con đấy, rất là nhiều đồ đẹp. Con bé cũng mua cho mẹ nữa đấy.

-Con tưởng cậu ấy quên con luôn rồi đấy chứ - Tôi bước lại tủ lạnh, lấy 1 lon coke nhấp 1 ngụm.

- Trời ạ! Con bé chỉ đi du học chứ có nói tuyệt giao với mày đâu mà quên với chả nhớ.

- Mẹ không biết đấy thôi - Tôi nói với vẻ tức giận - nó chẳng thèm trả lời email của con nữa là, đến cả facebook còn không thèm inbox cho con,những hình ảnh cậu ấy chụp toàn tag bạn bè mới không,có bao giờ tag con đâu.

-Hả? Là gì? Ý mẹ là cái gì mà tát (tag) bạn bè, cái gì mà tát con.

- Ôi... mẹ không hiểu đâu - nói xong tôi leo lên phòng.

Định tắm rửa rồi đánh 1 giấc. quá nhiều việc xảy ra với tôi trong 2 ngày. Nhưng khi bước vào phòng, 1 đồng hồ trên giường tôi. tôi ngồi lên giường, xem từng bộ 1. đúng là rất đẹp và tất cả dường như đều là hàng hiệu.Ngọc Anh còn tặng tôi rất nhiều nước hoa và mỹ phẩm.gì chứ tôi đã 17 tuổi rồi, cũng cần phải trang điểm đấy. Tôi treo những bộ đồ này vào tủ, mỹ phẩm thì để trên kệ bàn học. Bố từng nói với mẹ rằng nên mua cho tôi 1 cái bàn trang điểm để sau này còn điệu lúc tôi còn chập chững bước vào cấp hai, nhưng mẹ lại phản đối điều đó.

Tôi bước vào phòng tắm. Nhớ lúc còn nhỏ, tôi và Ngọc Anh thường tắm chung. Cho đến lớp 7, cậu ấy đã quá lớn trong lớp khi tôi đề nghị là chiều về sẽ qua nhà tôi cùng tắm khiến tôi rất xấu hổ: “Này lớn rồi còn tắm chung cậu không biết ngại sao?”

Ngọc Anh là cô bạn gần nhà tôi. Cậu ấy từ Hà Nội chuyển đến đây sống. Cậu ấy rất may mắn khi được thừa hưởng từ mẹ nước da trắng, đôi mắt to, và đối với cá nhân tôi cậu ấy là một người bạn tốt. Luôn bảo vệ tôi khi tôi bị bắt nạt. Hết năm lớp 9, Ngọc Anh phải đi du học ở Úc theo lời bố cậu ấy. Tôi đã khóc rất nhiều, vì cứ nghĩ cậu ấy luôn mãi bên tôi, còn cậu ấy chẳng có lấy một giọt nước mắt nào, còn cười vui vẻ và nói: “Tớ mong chờ đến ngày này lắm rồi đấy. Cậu đừng khóc nữa, tớ qua Úc chúng ta sẽ luôn giữ liên lạc trên facebook hoặc email, yên tâm đi. Mà cậu nghe tớ dặn này, bớt khù khờ và tin người đi nhé. Không phải lúc nào tớ cũng ở bên mà nhắc nhở hoài đâu, bạn ngốc ạ. Cậu mà cứ như vậy chẳng ai thèm chơi với cậu đâu, họ còn trêu đùa và lừa dối cậu nữa đấy...”

Quả đúng là như vậy, nếu tôi nghe lời Ngọc Anh thì đâu có nhiều chuyện gì xảy ra đâu. Cũng do tôi mơ mộng quá thôi. Ngọc Anh à, tớ phải làm sao đây?

Tầm xong tôi ngồi lên bàn bật máy tính, vào facebook nghịch tí. Đùng một cái, sao tự nhiên có cả trăm người add friend vớ tôi thế, hộp thư cũng rất nhiều, đa số là trường tôi. Tôi đã là nhân vật nổi tiếng từ vụ chơi khăm đó sao? Nghĩ cũng vui thật đấy! Tôi hơi ngạc nhiên vì trong số đó có bốn cái tên khá nổi bật mà ai-nhìn-cũng-biết-là-ai:

* Minh Tú

* Vương Vương

* Mi Ngổ Xinh Xắn

* Minh Bảo Bảo Minh

Phải, là bốn người họ, bốn người nổi bật nhất trong trường với nhiều thành tích khủng:

1. Cao Minh Tú: Hot Boy No.1, đội trưởng đội bóng, thành tích học tập luôn tốt, và là người tôi từng thương thầm trộm nhớ khi gặp lần đầu tiên. - vậy mà nỡ đối xử với tôi như vậy đấy, đồ đáng ghét.

2. Võ Minh Vương: Hot boy no.2, hội trưởng hội học sinh, nói chuyện thân thiện được nhiều bạn nữ chết mê.

3. Mi Mi: Đúng chất 1 tiểu thư xinh xắn nhưng tôi thì không ưa con nhỏ này lắm.

4. Trịnh Bảo Minh: Theo tôi được biết là cậu ấy vừa mới nhập học mà đã gây được sự chú ý của thầy cô và các bạn.

Thường thì mọi người phải đăng kí theo dõi họ, nhưng giờ họ lại chủ động kết bạn với tôi. Chuyện gì đang xảy ra vậy trời, sao bỗng dưng tôi lại được 4 nhân vật này chú ý? Tôi ôm đầu, ôm cổ, vò đầu bứt tóc. Cố tìm ra 1 lý do hợp lý trong tình cảnh này thì bỗng màn hình hiện lên 1 khung chat:

-Vương Vương: Ứ tà :

Hơi ngạc nhiên vì anh ta còn dám nói chuyện với tôi 1 cách thân thiện, như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tuy rất bực mình nhưng cũng giả điên xem anh ta có ý định gì.

-Di Di: Ai vậy?

-Vương Vương: Biết rồi còn hỏi à!!!

-Di Di: Ta không quen biết với người.

-Vương Vương: Lại còn thế

-Di Di: Không nói ai ta unfriend đấy!

-Vương Vương: Ấy ấy là anh, Minh Vương đây mà.

Tôi chưa kịp reply thì anh ta đã cho thêm nhiều người vào để chat nhóm. Hầu như là những người trong đội bóng. Tức sẽ có Cao Minh Tú.

-Mi ngổ xinh xắn: Gì đấy anh Vương?

-Vương Vương: Di Di biết bé này là ai không??

-Mi ngổ xinh xắn: Lại còn Di Di cơ đấy.

-Di Di: Là Mi Mi, cô nàng trong mộng của Bảo Minh chứ gì.

-Minh Bảo Bảo Minh: Gì chứ, cậu điên à?

-Mi ngổ xinh xắn: Hi hi

-Vương Vương: Opps...

-Minh Tú: Ôi...

Trời, mọi người nói nãy giờ, giờ hán mới lên tiếng. sao tôi không ưa nổi tên này nhỉ.

Tôi không buồn rep lại, click vào tường nhà của Bảo Minh xem thử. Cậu ấy thuộc cung Bảo Bình à? Và còn có một cô em gái nữa sao?

HẢ? Mi Ngổ Xinh Xắn là em gái cậu ấy sao? Gì vậy nè? Họ là anh em sao? Tôi tắt ngay màn hình, còn mặt mũi nào nói chuyện nữa đây. Bây giờ chính mình tự làm trò hề cho tụi nó cười, sao đời tôi khổ khổ vậy trời.Đẹp!!!!

Xuống nhà trò chuyện với mẹ vậy.Không biết có cười nổi không? hix...

Đạo này tớ bận, nhưng tớ sẽ cố gắng post tiếp truyện. Mong mọi người ủng hộ mình nhé! ^^ Sáng nay tôi đến trường sớm hơn mọi ngày, cốt là để gặp Bảo Minh nói chuyện. Nhưng tôi biết thế nào cậu ấy cũng lơ đẹp tôi cho xem, không thì cậu ấy cũng trêu chọc tôi. Từ cái tin nhắn hôm qua là tôi đã hiểu chúng tôi không còn là bạn rồi.

Cửa lớp bật mở, Bảo Minh bước vào và thật, cậu ấy lơ đẹp tôi.

- Này Bảo Minh, tớ...

- Cậu... tớ không ngờ cậu là người như thế đấy. - cậu ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, miệng nói nhưng mắt thì nhìn trên bảng.

- Tớ...tớ...

Ồi thôi không ổn rồi. Tôi không thốt nên lời. Thật nhục nhã vô cùng, cậu ấy đã biết chuyện mà ai cũng biết. Tôi lủi thủi đứng dậy, tính xuống can tin thì Bảo Minh hét lên.

- Lần này tớ tha cho cậu đấy. Mốt có về thì nói 1 tiếng, đừng để người khác đợi chứ.

- Hả? Cậu giận tớ vì chuyện này sao? - tôi giật mình quay lại hỏi.

- Chứ cậu nghĩ là chuyện gì?

Tôi chạy vội lại ôm chầm lấy Bảo Minh, mừng rỡ.

- Tớ hứa đấy, không có lần sau đâuuuuuuu

Do nhận được cái ôm bất ngờ từ tôi, cậu ấy cũng loạng choạng và cả hai đã ngã nhào xuống đất.

- E hèm...

Tiếng háng giọng của ai vậy? Nghe rất quen. Tôi lền ngồi dậy, và một lần nữa, trái tim tôi bị lỗi nhịp vì con người ấy - Cao Minh Tú, và sau lưng anh ta là cả một đội bóng.

- Ủa Đội Trưởng? Có chuyện gì vậy? - Bảo Minh đứng dậy và hỏi.

- Hình như tôi đến không đúng lúc nhỉ?!

- Anh nói gì vậy. - Bảo Minh khoanh hai tay trước ngực và nói - Tôi và Di Di bị ngã thôi chứ chẳng có gì hết.

- Chiều nay chỉ ở lại tập 15 phút thôi đó. - thấy không khí có vẻ căng thẳng, Minh Vương lên tiếng vào vấn đề chính.

- Sao vậy? - Bảo Minh quay qua phía Minh Vương hỏi, trong khi Minh Tú vẫn đang lườm cậu ấy.

Hai người này sao vậy nhỉ?

- Chiều nay bạn tôi từ Úc trở về, sẽ có tiệc tại nhà cô ấy. Vì vậy đội bóng ta sẽ tới đó ghi một bàn. - Đội Trưởng vừa nói xong, cả lũ mừng rỡ như là “cuối cùng cũng được đi chơi” vậy

- Vậy sao? Vui quá nhỉ. - Bảo Minh cười tươi và quay qua tôi hỏi - Di Di, cậu đi chứ?

Im lặng. Mọi người im lặng đợi câu trả lời của tôi.

Nửa muốn đi vì có Bảo Minh, cậu ấy sẽ bảo vệ cho tôi. Nửa không muốn đi vì tôi chẳng ưa gì cái tên Minh Tú.

- Liệu Thiên Di còn dám đi không? - Minh Vương nhìn tôi cười cười.
- Làm gì mà không dám đi? - Bảo Minh mở to mắt hỏi. Có vẻ như cậu ấy chưa biết gì về chuyện đó.
- Tối nay tớ bận học rồi Bảo Minh à, tớ không đi đâu. - tôi ngồi xuống ghế và cúi gằm mặt xuống.
- À ừ. Vậy... tớ xuống can tin mua đồ ăn sáng cho cậu nhé?

Tôi gật đầu.

Bảo Minh cùng đội bóng bước đi. Nhưng sao tên đó vẫn đứng đó vậy?

- Em không đi thật à? - Minh Tú vẫn đứng ngay cửa hỏi tôi.
 - Không.
 - Đi đi, tôi mời em đấy!
 - Anh lại đánh bài thua nữa à? - tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt anh ta.
- Minh Tú chỉ phì cười và bỏ đi. Lại là nụ cười ấy, cái nụ cười mà tôi chẳng bao giờ quên...

4. Chương 4

- Được rồi, hình phạt của em sẽ là lau dọn nhà tắm cho đội bóng nhé.

Đây là hình phạt mà cô giáo chủ nhiệm xinh đẹp kia ban tặng cho tôi vì tôi đi học trễ. Thà là nhà vệ sinh trường cũng được, tại sao lại là nhà tắm của đội bóng chứ? Nơi hơi thối bẩn thỉu ấy làm sao mình có thể chịu được đây. Bảo Minh kéo áo tôi.

- Chiều nay nếu có thể, tớ sẽ giúp cậu.
- Thật sao? Ôi cảm ơn bạn tốt, tớ yêu cậu nhất! - tôi cười ra nước mắt.

Tôi và Bảo Minh ngồi ăn trưa ở can tin, và tại sao lại có sự góp mặt của tiểu thư (à không, tiểu quý mới đúng.) Mi Ngô Xinh Xắn này đây?

- Xin chào! - Mi Mi nở nụ cười không thể không tươi của cô ấy.
 - À chuyện hôm qua...- Bảo Minh vừa ăn vừa nói rất tự nhiên, chẳng 1 chút ngại ngùng. - ...Xin giới thiệu với cậu, đây là em gái tớ, Trịnh Bảo Mi.
- Vừa giới thiệu xong, cô nàng đứng lên, lấy 2 tay xòe vẩy ra và khụy chân xuống như kiểu chào của các công chúa trong phim hoạt hình Barbie mà hồi còn nhỏ tôi và Ngọc Anh vẫn thường xem.
- À ừ... em gái cậu xinh thật đấy. - tôi gượng cười.
 - Vậy mà qua cậu lại bảo cái gì mà người trong mộng. Ngốc! - Bảo Minh nói rồi cốc vào đầu tôi một cái rõ đau.
 - Di Di nè...- Mi Ngô khêu tôi, lại còn kêu bằng tên thân mật nữa cơ. - ... nghe nói chị được lau dọn nhà tắm của đội bóng đúng không?
 - À...ừ - tôi trả lời một cách chán nản.
 - Hi hi, đừng nói với tôi là chị định trốn trong ấy, đợi anh Tú vào rồi sẽ...
 - Nè cô...

- Thôi nào Bảo Mi, ăn mau còn lên lớp nữa... - tôi chưa kịp nói thì Bảo Minh đã cắt ngang. Đường như cậu ấy không thích cái việc mà Mi Mi định nói...và tôi đã lầm - ...mà cậu cũng đừng có ý định như thế nhé, haha ^^

- Cậu...nghĩ tôi là người như thế sao hả?

- NÈ CẬU PHẢI TÌM CÁCH LẤY BÓNG CHỨ ĐỪNG CÓ ĐỨNG YÊN NHƯ THỂ ĐỘI NGƯỜI KHÁC TRUYỀN BÓNG CHO CÓ BIẾT CHƯA?

Tôi vừa học xong tiết cuối và mau chóng chạy xuống sân bóng thì đã nghe tiếng quát lớn của tên Đội Trưởng đang mắng té tát vào một anh trong thật tội nghiệp. Bảo Minh thấy tôi liền chạy lại.

- Đây phòng tắm vẫn chưa mở và chìa khóa vẫn đang trong tay đội trưởng, phải đợi bọn tớ tập xong anh ấy mới mở. Cậu đợi nhé?

- À...ừ cũng được. - tôi miễn cưỡng gật đầu.

Tôi ngồi xem mọi người đá bóng. WOW!! Anh Minh Tú sút vào 3 trái rồi ý. Anh ý giỏi thật. Ôi trông anh ý tập bóng sao mà đẹp...Không...- tôi lắc lắc đầu - ...mình đang ghét hẳn, đang rất hận hẳn, căm thù hẳn và hận thật sự...chẳng có gì tuyệt vời cả.

- Yeah! Tắm xong rồi.

- Chuẩn bị đi party thôi anh em ơi.

- Mau lên nào.

Cả đội bóng chạy ồa ra phòng tắm và thật...thật...thật ghê tởm khi họ chỉ quần cái khăn ở dưới >.<>

- Đây Thiên Di, em vào đây làm gì ấy? Kiểm Tú Bà à?

Tú Bà?

- Đây để đội trưởng nghe được thì không hay đâu. Mau thay đồ rồi về đi. - Là Bảo Minh, cậu ấy đã bảo vệ tôi. - Di Di này, tớ cũng phải về đây. Ừm...khi nào làm xong thì gọi điện báo tớ biết nhé. Xin lỗi vì không thể ở lại giúp cậu.

- Hả? Không sao? Cậu về đi, bai bai. - tôi gật đầu và giơ tay vẫy vẫy chào tạm biệt cậu ấy.

Và giờ chỉ còn mình tôi ở trong phòng thay đồ của đội bóng.

- Nào, bắt đầu công việc thôi. Mong rằng phòng tắm của bọn họ sạch sẽ một chút. - tay tôi đặt ở tay nắm cửa phòng tắm, vừa nhắm mắt vừa thầm cầu nguyện. Mở ra.

- Chà, đúng là sạch thiệt. Trời không phụ lòng mình. - tôi chóng hai tay bên hông và cười lớn.

- Được rồi được rồi, anh tới liền đây, tại vừa tập bóng xong nên... - tôi nghe tiếng nói thì liền quay mặt về phía bồn tắm. Ôi là Tú Bà! Và anh ta đang mở to mắt nhìn tôi. -...Đây này, cô làm gì ở đây vậy hả?

- Tôi...- đơ toàn tập ==”

[Đây a lô a lô, anh còn ở đó không vậy? Có chuyện gì thế?]

Anh ta đang bật loa lớn và nói chuyện với một cô gái. Giọng cô ấy rất quen. Nhưng giờ tôi không còn thời gian để phân tích cái giọng nói kia nữa. Anh ta tắt máy, quơ lấy cái khăn gần đấy quần quanh người và bước lại chỗ tôi. Tôi giơ cây lau nhà lên đề phòng.

- Cô...đang làm gì vậy?

- Tôi đang bảo vệ bản thân thôi, to gan thì bước lại đây, tôi thề là tôi xử đẹp anh đấy.

- TÔI HỎI LÀ CÔ ĐANG LÀM GÌ Ở ĐÂY? CÓ BIẾT ĐÂY LÀ ĐÂU KHÔNG HẢ? - Minh Tú nắm cây lau nhà của tôi giật lại về phía mình và quát lớn.

- Tôi...mà nè, da anh trắng vậy, xài kem gì ấy?

- CỒ ĐI RA NGOÀI MAU LÊN.

- Không, tôi phải dọn phòng tắm cho anh rồi mà còn lớn tiếng sao? Muốn ăn tát à. - tôi giơ tay dọa tát hấn ta và thật vui khi hấn cũng giật mình mà né.

- Tôi không cần. Rảnh rồi thì đi mua óc heo mà ăn đi, đồ khờ khạo.

- Anh dám...được, anh không cho tôi dọn thì thôi, cảm ơn nhiều nhé. - tôi quay lưng bỏ đi.

- Tại sao cô lại đến đây dọn phòng tắm cho độ bóng chứ? Ghiền tôi đến thế à?

- Ghiền cái khí gió ý. Chết đi Tú Bà. - tôi quay lại chửi hấn 1 trận và đá vào chân hấn một phát đến nỗi chiếc khăn đang quấn quanh người hấn cũng phải rớt xuống mà chịu thua tôi.

Và tất nhiên tôi phải bỏ chạy chứ đâu có khùng mà đứng đó. ^.< tôi=" hí=" ha=" hí=" hững=" chạy=" về=" nhà.=" thật=" sự=" là=" tôi=" phải=" cảm=" ơn=" anh=" đấy=" cao=" mình=" tú=" à.=" tôi=" mở=" cửa=" và=" thấy=" mẹ=" đứng=" trước=" cửa=" như=" đang=" đợi=" tôi=" ">

- Này con đi đâu mà mẹ gọi hoài ko đc vậy hả?

- Ồ? Hình như điện thoại con hết pin rồi

- Ôi. Mau lên. Mau lên phòng đi

- Gì vậy mẹ, để con uống nước cái đã.

- Không uống gì hết. Mau lên - mẹ tôi lôi tôi lên phòng, mở cửa ra và nhét tôi vào đấy. Chả hiểu mẹ bị làm sao ấy

- Chà mát quá, căn phòng của cậu vẫn như xưa nhỉ Di Di

Tôi giật mình và quay lại, là giọng nói ấy, giọng nói trong điện thoại Minh Tú, là Ngọc Anh sao? Không, không, không thể nào, chắc chỉ trùng hợp thôi. Tôi lắc lắc đầu

- Gì thế, con ngốc này? Không chào hỏi tôi thì thôi còn...

Ngọc Anh chưa kịp nói hết tôi đã bổ nhào vào người cậu ta

- Tổ nhớ cậu lắm, sao cậu về mà không báo trước vậy hả đồ tôi?

- Ồ có báo đấy chứ, tại cậu vô tâm quá đấy thôi.

- Cậu gửi mail cho tớ hả?

- Ừ sáng nay.

- Sáng tớ đi học, làm sao mà đọc được.

- Điện thoại để làm gì?

- Nó hết pin từ hôm qua rồi

- Ôi...chết đã 7 giờ rồi sao. Trễ mất rồi. Cậu mau tắm rồi thay đồ đi - Ng.anh ngồi dậy sau 1 hồi chúng tôi nằm trên sàn nhà nói chuyện với nhau.

- Để làm gì?

- Mau tắm đi, hồi nhui.

Tôi vào nhà tắm. Và bỗng điện thoại reo lên. Điện thoại Ngọc Anh. Hồi lúc 2 đứa mới có điện thoại đều đặt nhạc chuông bài con heo đất, vậy mà giờ cậu ý lại đổi nhạc chuông gì mà toàn tiếng anh. Tôi vừa tắm vừa lắng tai nghe

- Alô...vâng vâng...mọi người đến đông đủ chứ?...ồ em tới liền đây...xin lỗi tại em phải đợi bạn...cũng xinh xắn lắm ý...ùm vậy thôi nhá...tút tut

Cậu ý đang tính đưa tôi đi đâu vậy?

Tôi tắm xong và bước ra

- Đây thay đồ đi - cậu ý quăng cho tôi 1 cái đầm xòe màu kem rất đẹp.

- Đi đâu vậy?

- Đi chơi, thấy tớ đẹp không - tôi quay qua, cậu ý mặc 1 chiếc đầm màu trắng ôm sát cơ thể trông rất quyến rũ.

- Cậu lúc nào mà chẳng đẹp.

Tôi mặc đầm vào, Ngọc Anh chải tóc, trang điểm cho tôi. Tôi không biết tôi đã trở thành người như thế nào sau lớp trang điểm và mái tóc búi cao kia vì Ngọc Anh chẳng cho tôi soi gương. Tôi bước ra khỏi phòng. Ngọc Anh nắm tay lôi tôi ra phòng khách, chỗ mẹ tôi đang ngồi.

- Nào, cậu xoay 1 vòng cho mẹ cậu xem đi Di Di - Ngọc Anh bảo tôi.

Tôi xoay 1 vòng, chậm chậm nhưng cũng đủ làm cánh váy xòe ra tròn trịa.

- Ôi...- mẹ tôi đứng dậy, nước mắt chực trào ra. Mẹ lấy 2 tay nắn nắn đôi vai trần của tôi thút thít- ...con gái của mẹ đã lớn đến vậy rồi sao. Con trang điểm lên rất đẹp - mẹ quay qua phía Ngọc Anh - Cháu trang điểm và búi tóc cho nó đấy à?

- Dạ! - Ngọc Anh cười cười nói

- Cháu khéo tay quá. Đúng là Di Di lớn rồi, nó cũng cần phải làm đẹp đấy.

- Và đấy là lí do mẹ phải nên mua cho con 1 cái bàn trang điểm đấy.

- Thôi nào, 2 đứa mau đi đi, đã trễ rồi

Hay lắm, mẹ lơ đẹp câu nói của tôi.

Lúc này tôi mới để ý trước nhà mình đang đậu nguyên con xe ô tô màu trắng tinh khiết. Ngọc Anh đẩy đẩy tôi vào trong con xe ý

- Đi bộ được không, tớ không quen ngồi trên xe này. - Tôi đề nghị Ngọc Anh.

- Cậu thôi đi, đã trễ rồi. Cứ coi như đang ngồi trên xe bus đi

Thế là tôi leo lên, bác tài xé khởi động và xe chuyển bánh từ từ.

- Mà chúng ta đi đâu vậy?- tôi quay qua hỏi Ngọc Anh.

- Đi qua nhà tớ chơi - Ngọc Anh nói và tay đang cầm 1 cái hộp phấn vừa soi vừa chấm chấm lên mặt.

- Qua nhà cậu thôi mà, đâu cần phải mặc đẹp như thế, đúng là tiểu thư. - Những câu cuối tôi nói nhỏ nhưng cũng đủ to cho Ngọc Anh nghe thấy

- Nè ý cậu là sao, đây là ngày tớ trở về, chỉ là tớ mời bạn bè đến chơi thôi, cũng fải ăn bận đàng hoàng chứ!

Tôi và Ngọc Anh bước xuống xe. Nhà cậu ý to và đẹp, ở ngoài sân rất nhiều những chiếc xe ô tô đời mới, chắc là nhiều người lắm đây, cậu ý mở tiệc sao?

- Đây cửa trước đông người lắm, chúng ta đi cửa sau đi. - Ngọc Anh kéo tôi đi.

Tôi nhìn sơ qua thì đã biết cậu ý mở tiệc ở ngoài sân vườn, có 1 hồ bơi to, đối diện là 1 dãy bàn toàn đồ ăn và đồ uống

- Và bây giờ, chủ nhân của buổi tiệc đã đến, xin mời cô, Vũ Ngọc Anh.

Một người đàn ông tầm 50 tuổi mà Ngọc Anh gọi là ông quán gia đứng trên cái bục và cầm mic hô to. Vừa dứt lời, Ngọc Anh nắm tay tôi bước lên bục. Phải nói là tôi rất ngượng. Hàng chục người đang đứng dưới đó nhìn bọn tôi. Vậy mà Ngọc Anh vẫn cười tươi, tay vẫy chào. Còn tôi thì cứ nép người sau lưng cậu ý

- Hello everyone !!! Xin lỗi vì tôi đến trễ nhưng tôi rất vui vì mọi người đã đến đông đủ. Và đây là lần tôi trở về Việt Nam luôn cho nên muốn làm 1 buổi tiệc thật lớn để mời tất cả bạn bè của tôi. Và đây... - Ngọc Anh dùng tay đẩy tôi lên phía trước -... người bạn thân nhất của tôi, Trần Thiên Di

Vừa dứt câu thì sự im lặng lại ập đến. Tất cả đều hướng con mắt về phía tôi. Phải rồi, 1 người xấu xí, quê mùa và đặc biệt là khờ khạo như tôi lại là 1 cô bạn thân của tiểu thư Ngọc Anh đây thật làm sao mà tin nổi. Tôi cảm thấy tự ti vì đứng đây cùng với Ngọc Anh với tư cách là 1 người bạn thân - chẳng ra gì - và bị mọi người nhòm ngó với ánh mắt khinh miệt.

Tôi vẫn đứng đấy, trong sự im lặng, nắm tay Ngọc Anh, mắt mở to và đảo 1 vòng. Đôi mắt tôi bỗng dừng lại, soi về hướng 1 anh chàng đang đứng. Cũng mở to mắt nhìn tôi. Đó là Cao Minh Tú

Sự im lặng kéo dài. Ngọc Anh có vẻ thấy không ổn cho nên cậu ý lại cất tiếng phá tan sự im lặng ấy.

- À, nào chúng ta cùng nhập tiệc thôi.

Vừa dứt câu, tiếng nhạc ồn ào vang lên, như là những bản nhạc sàn vậy, sao Ngọc Anh lại nghe những loại nhạc như vậy chứ?

Ngọc Anh bước xuống bục và tôi cuống cuống bước theo cậu ý.

- Cậu cứ đi làm quen với mọi ...

- Thì ra đây là cô bạn mà em thường nhắc đến. - Ngọc Anh quay lại chưa kịp nói với tôi thì Minh Tú và đội bóng bước đến

- À...

- Đây Di Di, tớ không ngờ là cậu ý - lại 1 lần nữa Bảo Minh cắt ngang câu nói của Ngọc Anh.

- Đúng đấy sao lại là em? - tiếp đó là Minh Vương và những người khác.

- KHOAN ĐÃ! - Ngọc Anh bỗng thét lên. Đủ to để chúng tôi nghe thấy - Mọi người quen biết nhau sao?

- Ủ, cậu ý học chung với tớ mà - Bảo Minh kéo tôi lại và nói.

-Ồ! Vậy còn....Minh Tú và các anh....ừm ...cũng quen biết lun sao?

- Anh không những không quen biết mà còn rất thân nữa kìa! - Minh Tú vừa nhìn tôi vừa nói.

- Và lúc này ở trường họ còn tắm chung nữa kìa! - nhóc Mi Mi tự nhiên dẫu ra chui vào nói. Mà tại sao cô ta lại biết?

- CÁI GÌ?- đồng loạt đều thốt lên. Hết nhìn nhau, nhìn Mi, nhìn tôi rồi tới nhìn Tú Bà đáng ghét.

- này Bảo Mi... - Bảo Minh kéo tay cô em lại về phía mình và hỏi -... em đang nói gì vậy? Đừng có bịa chuyện.

- Em làm gì bịa chứ, lúc này học thanh nhạc xong tính chạy xuống sân bóng xem các anh về chưa. Thấy xe Anh tú vẫn còn đậu nên...thôi ko kể nữa ^^

- Đây em mau kể đi chứ Mi Ngố - Mi Mi rào bước đi và mọi người chạy theo chỉ để muốn nghe câu chuyện nóng hổi vừa thổi vừa nghe của cô ta.

Chỉ còn tôi và Tú Bà đứng ngay bãi cỏ...

Ngại thật, làm sao đây, nói gì đi chứ.

Hình như không khí giữa chúng tôi ngày càng căng thẳng.

- Đây... - tôi giật bắn người khi Minh Tú cất tiếng gọi. -...có kẻ nói tối nay phải ở nhà học bài mà ta! - Hấn nói nhưng mắt vẫn dán chặt vào màn hình điện thoại. Tôi đứng đấy còn thấy hấn chỉ bấm menu rồi thoát, menu rồi thoát, cứ vậy. Tính khoe điện thoại á?

- Bộ anh không nghe sao, tôi được chủ bữa tiệc mời đấy!

- Cô là bạn thân của Ngọc Anh thật sao? - anh rời mắt khỏi chiếc điện thoại, quay qua hỏi tôi với gương mặt đang thực sự rất tò mò.

- Sao a không lo mà nghĩ cách đi. Bảo Mi sắp làm loạn cả lên rồi kìa!

- Làm loạn? Chuyện gì cơ?

- Lại giả diên. - Tôi đảo tròn hai mắt nhìn anh ấy. - Chuyện trong phòng tắm ý. Không ngờ em ý lại thấy.

- Ha! Chuyện đấy thì đã sao! Cứ để Bảo Mi kể đi. Rồi sẽ có thêm chuyện để dân tình bàn tán và... - Minh Tú lấy tay kéo cằm của tôi sát vào mặt anh - ...cô cũng sẽ trở nên nổi tiếng đấy!

Tôi đơ người ra. Nhìn thẳng vào mắt anh ta. Bỗng tôi thấy gương mặt anh ta từ từ đỏ lên 1 cách khó hiểu. Như sực nhớ về chuyện ở buổi party. Tất cả đều lừa dối. Không phải sự thật. Mình không thể rung động trước tên ấy.

Như ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Tôi vội dùng hết sức lực lấy tay đẩy hẳn ra 1 cái thật mạnh. Và kết quả là hẳn loạn choạng té xuống cái hồ bơi gần đấy và....kêu cứu

- Đáng đời Tú Bà - tôi ôm bụng cười nhưng....Minh Tú thật sự đang không ổn. Anh ý...không hề biết bơi... Tôi thấy anh ấy hét toáng lên và chẳng ai để ý. Vì tiếng nhạc quá to và mọi người lại đang nói chuyện rôm rã.

Làm sao đây, làm sao đây, mình cũng đã biết bơi đâu

Luống cuống quay lại tính kêu cứu. Nhưng tính tôi lại nhút nhát. Có quen biết ai đâu mà kêu cứu chứ. Đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Ngọc Anh và đội bóng nhưng...chẳng thấy ai.

Hay là cứ để anh ấy chết. Người như anh ta chẳng đáng sống.

Ừm! - Trong lòng nghĩ vậy nhưng tôi lại lao xuống hồ tìm cách cứu anh ấy.

Tôi vừa nhảy xuống. Hẳn ta mở mắt ra. lấy tay nắm đầu tôi lại và....hôn

Không, không phải! Nếu là trường hợp này thì anh ta chỉ đang cố gắng lấy thêm oxy để kìm chế sự sống lại bên mình. Và tôi lại ngất. Tôi khó thở. Lúc ngất đi, tôi lơ mơ nhận ra được bóng dáng với mái tóc đen xòa trước trán của anh chàng lần trước đã cứu giúp tôi đêm mưa rào, sau buổi party của Minh Tú.

Mở mắt. Tôi bật dậy khi nhìn quanh căn phòng chẳng phải là phòng mình. Là phòng Ngọc Anh sao?

- Cậu tỉnh rồi hả? - tôi quay lại, là Bảo Minh.

- Là cậu sao?

- Thế cậu tưởng là Minh Tú sao?

Tôi phát cáu khi nghe câu nói đó. Nhưng giờ tôi chẳng còn sức đâu mà nổi nóng.

- Không phải, đây là phòng con gái. Tổ cứ tưởng chỉ có Ngọc Anh mới được vào.

- Tổ lo cho cậu nên mới ở đây đấy. Còn Ngọc Anh thì cô ấy đang lo suốt ngất cho Minh Tú kìa - Bảo Minh bước đến giường, nơi tôi đang nằm, nói.

- Ngọc Anh lo cho Minh Tú á? - tôi tròn tròn mắt hỏi.

- Cậu...đang ghen? - Bảo Minh nói với vẻ nghiêm túc. Và tôi bỗng hoảng lên, vội vàng sửa lại.

- Cậu bị khủng à, chuyện nhóc Mi kể cậu tin hay không thì tùy, đừng dựa vào đó mà nghĩ tố thích anh ta. - Bảo Minh đơ người nhìn tôi - Mặc dù cũng đã từng.

- Đấy cũng đã từng rồi còn gì.

- Nhưng giờ thì không còn! Giờ trong đầu tổ chỉ hiện ra hình ảnh của 1 anh chàng đã giúp tổ đêm mưa rào. Anh ấy có mái tóc đen xòa trên trán. Anh ấy đã đưa tổ về nhà hôm đó, và vừa này tổ còn mơ màng thấy anh ấy nữa.

- Cậu...

- Di Di tỉnh rồi hả? - Bảo Minh chưa kịp lên tiếng thì Ngọc Anh bước vào.

- À, ừ! - tôi ngồi dậy.

- Này Di, rốt cuộc cậu đã làm gì Minh Tú vậy hả?

Tôi hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra chưa đầy 1 tiếng trước. Khoan đã! Minh Tú đã kiss mình sao?

- Sao vậy Di Di? - Bảo Minh nhìn sang tôi vội hỏi khi thấy 2 mắt tôi tròn to như vừa nhớ ra chuyện gì đó.

- MINH TÚ ĐAU RỒI, LẦN NÀY ANH ẤY CHẾT CHẮC RỒI.

Tôi đứng dậy xồng xộc chạy ra khỏi phòng và hét lớn.

- Khoan, cậu vẫn chưa trả lời tớ mà. Này cậu làm gì vậy? - Ngọc Anh chạy vội theo tôi.

Tôi ngoảnh nhìn căn biệt thự bự tổ chẳng này, người như có lửa, và dường như sắp bùng nổ.

Bổng Minh Vương từ phòng vệ sinh đi ra.

Như bắt được vàng, tôi lao vội đến, nắm cổ áo Minh Vương kéo lại hỏi, mà cũng không phải hỏi, cứ như là hét vào mặt anh ấy thì đúng hơn.

- MINH TÚ NẪM Ở ĐÂU? NÓI MAU!

- Em làm gì vậy? Lo cho anh ấy đến thế sao?

Minh Vương cười cợt tôi, khiến tôi càng ngày càng sôi máu.

- Minh Tú nằm ở đây nè chị. - Mi Mi chạy đến kéo tôi đi.

Lúc này, dường như cả bọn chạy theo tôi. Ngọc Anh, Minh Vương, Bảo Minh và tôi với nhóc Mi dẫn đầu.

RẦM!!!

Cửa phòng Minh Tú bật mở, anh ta đang ngồi bấm điện thoại trên giường, chẳng hề ngó xem có chuyện gì đang xảy ra. Thái độ của anh ta khiến tôi ngày càng sôi máu. Tôi nhảy hẫng lên người anh, nắm cổ áo anh giật lên, hét:

- MAU TRẢ NỤ HÔN ĐẦU CHO TÔI, TÊN KHỐN!

Mặt anh giãn ra, nhếch môi. Ngọc Anh và mọi người cũng đã bước đến cửa phòng mà Minh Tú đang nằm, mở to mắt nhìn tôi và anh ấy.

- Ối... Di Di, cậu làm cái quái gì thế kia? - Ngọc Anh đưa tay che miệng, hốt hoảng kêu lên.

- Này...- Minh Tú nhìn thẳng vào mắt tôi, lên tiếng- ...muốn tôi trả chứ gì. Được!

Vừa dứt câu, Minh Tú nhướn đầu lên sao cho môi anh chạm môi tôi, 1 lần nữa...

Mọi người đều đứng ngây người ra, không biết làm gì trong giây phút này.

- Đây, tôi trả rồi nhé! - rời môi tôi, anh nháy mắt nói.

- Tiểu Thư! Bữa tối đã nấu xong rồi! - một cô người hầu bước ra phòng khách, nơi chúng tôi đang ngồi, nhỏ nhẹ nói.

Ngọc Anh chỉ ừ một tiếng rồi tiếp tục nhìn tôi với đôi mắt không mấy thân thiện.

- Mặt tôi sưng thế này, làm sao mà ăn được nữa chứ. - Minh Tú ôm mặt, nhăn nhó nhìn tôi.

Mặt anh ấy sưng như vậy là do cú đấm tuyệt vời của tôi. Như vậy là nhẹ đấy. Cướp nụ hôn của tôi những 2 lần, không thể tha thứ đc.

- Em sẽ bảo đầu bếp nấu cháo cho anh. - Ngọc Anh nói nhưng vẫn nhìn tôi.

- Vậy cũng được. - nói rồi Minh Tú bước lại chỗ đầu bếp, căn dặn kĩ lưỡng về hương vị của món cháo mà anh ta yêu thích. Mi Mi, Minh Vương thì đi lại bàn ăn. Chắc bọn họ đói lắm rồi! Chỉ còn tôi, Ngọc Anh và Bảo Minh.

- Di này... - Ngọc Anh lên tiếng - ...ra ngoài đi. Tớ có chuyện muốn nói.

Tôi ngập ngừng một chút rồi cũng bước ra ngoài sân cùng Ngọc Anh.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi nói nhưng mắt lại không dám nhìn Ngọc Anh.

- Quan hệ giữa cậu với Minh Tú là sao? - Ngọc Anh khoanh tay trước ngực.

- Mình không quen biết anh ấy.

- Vậy tại sao anh ấy lại...

- Cái đó cậu đi mà hỏi. - Tôi cắt ngang lời của Ngọc Anh. - Mình không biết gì cả.

Ngọc Anh đỏ mặt lên vì giận.

- Ngày mai mình sẽ vào học ở trường của cậu. Ở trường, coi như chúng ta không quen biết đi.

Nói rồi cậu ấy bước vô nhà. Không quen biết? Tại sao chứ? Cậu ấy cảm thấy ngại vì có người bạn như mình sao?

Những lời nói của Ngọc Anh khiến tôi không đứng vững được nữa. Nó như đâm vào tim tôi một nhát, làm cho tôi cảm thấy đau đớn. Nước mắt chực trào ra. Tôi khóc... - Con về rồi đấy à?

Mẹ tôi hỏi. Tôi khẽ vâng một tiếng.

Sau khi ngồi ăn tối ở nhà Ngọc Anh, tôi xin phép về trước. Những thức ăn đó tôi nuốt không nổi, chỉ cúi mặt xuống, cảm thấy rất bức bối với vẻ mặt không-để-ý-gì-đến-mình của Ngọc Anh, nước mắt tôi như muốn trào ra. Bảo Minh đã chở tôi về. Trên xe, cậu ấy không nói gì. Nếu như những lần trước thì chúng tôi đã huyền thuyên, nói không ngừng. Còn lần này, chúng tôi không nói với nhau câu nào suốt chặng đường.

- Ôi! Sao trông con tàn tạ thế? - Mẹ lấy tay che miệng khẽ thốt lên.

Đúng là tàn tạ. Tôi không nói gì, lững thững đi lên phòng. Mẹ có gọi với theo, nhưng tôi không quay lại. Tôi muốn yên tĩnh một mình.

Bước vào phòng tắm, tôi mở vòi sen và hòa mình vào dòng nước ấm nóng, như muốn gột rửa hết mọi sự xui xẻo.

Tôi cô đơn quá! Tôi bỗng rất muốn gặp anh chàng bí ẩn kia - người đã giúp tôi 2 lần. Anh ta là ai?

Vừa bước ra khỏi nhà tắm, tôi nhận được một cuộc gọi từ một số lạ.

- Alô? - Tôi bắt máy.

[Chị Di hả? Là tôi đây!]

Đầu dây bên kia là một giọng nói trong trẻo không thể lẫn vào đâu được của Bảo Mi.

- À! - Tôi ngồi xuống giường, vội vàng trả lời. - Cô biết số tôi sao?

[Muốn biết số điện thoại chị cũng đâu có khó.]

Tôi cứng họng. Thật sự không biết phải nói gì nữa. Đúng là muốn biết số tôi không khó, vì Bảo Minh - anh trai cô ấy - có số của tôi mà.

Thấy tôi im, cô ấy lên tiếng.

[Là Minh Tú cho tôi số chị đấy.]

- Minh Tú?

Tôi tròn mắt lên hỏi. Minh Tú có số điện thoại tôi sao?

[Ừm! Lúc nãy tôi có lấy điện thoại của anh ấy xem, thấy anh ấy có lưu tên chị cho nên tôi mới biết đó.]

Tôi nghe tiếng nhạc ở đầu dây bên kia, sau đó tắt phụt. Chắc là Bảo Mi đã tắt ti vi.

- Anh ấy lưu tên tôi là gì vậy? - Tôi ngả người nằm phịch xuống giường, mặc kệ tóc còn ước, thấp thỏm chờ đợi câu trả lời.

[Muốn biết thì tự đi mà xem.]

Bảo Mi rõ là rất xinh đẹp. Nhìn bề ngoài thì có vẻ là chảnh. Nhưng tiếp xúc với cô rồi mới biết, cô luôn làm người khác mất hứng. Tôi bực mình tắt điện thoại. Tại sao tôi phải quan tâm đến anh ấy chứ. Anh ta lưu tên là gì thì mặc kệ.

Nhưng rõ là tôi vẫn còn yêu anh ấy...

Tôi không thể tự dối lòng hoài được. Tôi dần dần chìm vào giấc ngủ.

- Có một du học sinh mới chuyển vào khối 11 đó.

- Nghe nói dễ thương lắm.

- Là con nhà giàu nữa.

- Và còn là bạn thân của...Trần-Thiên-Di.

Vừa mới bước đến trường, đã nghe dân tình khối 10, 11 bàn tán sôi nổi về 1 du học sinh mới. Và đó chắc chắn chính là Ngọc Anh. Cái tin tôi và Ngọc Anh là bạn thân lan nhanh không kém. Bao nhiêu con mắt đổ dồn phía tôi như là không thể tin được.

Ngọc Anh vừa đi ngang qua tôi khi tôi đang bước tới hành lang vào lớp học. Cậu ấy không ngó ngang gì đến tôi. Không lẽ hôm qua những gì cậu ấy nói là sự thật?

Tôi quăng cặp lên bàn, ngồi phịch xuống.

- Di Di, cậu sao vậy?

Bảo Minh quay qua hỏi tôi. Chắc là cậu ấy đã quên hết những chuyện hôm qua rồi.

Tôi lắc đầu. - Mình có sao đâu!

- Chà! - Bảo Minh nhìn ra bên ngoài rồi cười khẩy một cái. - Ngọc Anh được chuyển vào lớp này sao? Thật ngứa mắt.

- Hả? - Tôi quay qua tròn tròn mắt nhìn cậu ấy.

- À! Hôm qua, cậu đẹp thật đấy. Mình nhìn mà không nhận ra luôn.

- Mình á?

Bảo Minh bị gì vậy trời! Toàn nói nhảm.

- Ừ. Cậu không thấy lúc Ngọc Anh giới thiệu cậu, ai cũng nhìn cậu đầy bất ngờ sao?

- Nhìn mình đầy bất ngờ là vì...

- Là vì cậu quá đẹp. Đẹp hơn mọi ngày.

Tôi định nói "...là vì không ai ngờ rằng mình là bạn của Ngọc Anh." Nhưng lại bị Bảo Minh cướp lời.

Mà đó có phải là lý do Minh Tú nhìn tôi đến đỏ mặt? Vì tôi đẹp hơn mọi ngày nên anh ấy đỏ mặt?

Ngọc Anh bước vào, không đếm xỉa gì đến tôi. Cứ như trông mắt cậu ấy, tôi không tồn tại.

Cô chủ nhiệm vào lớp và giới thiệu Ngọc Anh cho cả lớp. Cậu ấy được xếp chỗ ngồi phía trước tôi. Tôi quay qua Bảo Minh thì thấy cậu ấy cứ lăm lăm:

- Thật ngứa mắt!

- Ủa cậu là bạn thân của Ngọc Anh thật sao?

Giờ ra chơi, mọi người bao quanh lấy bàn tôi hỏi. Bảo Minh cũng chẳng giúp gì được, ngán ngẩm úp mặt xuống bàn.

Tôi vô tình nghe được có một số bạn hỏi như trả lời thay tôi:

- Sao có thể được chứ?

Thế là tôi lắc đầu bảo không phải cho qua chuyện.

- Tỷ nữa là tiết thể dục. Học bóng ném phải không? - Bảo Minh ngẩng đầu lên hỏi.

Tôi gật đầu.

- Vậy cậu xin nghỉ dùm mình. Mình phải qua đội bóng để tập rồi.

- Ừm. Mà đội bóng nằm kế bên phòng thể dục đúng không?

Bảo Minh gật đầu và sau đó cả hai không nói gì nữa suốt giờ ra chơi.

5. Chương 5

Tôi thay đồ xong rồi chạy ra phòng thể dục.

Đưa mắt nhìn qua phía sân bóng, tôi nhận ra cái vẫy tay của Bảo Minh đang vẫy tay như muốn nói cậu ấy đang đứng ở đó. Tôi đưa tay vẫy lại.

Thầy thể dục phân chia từng nhóm ra để tập bóng ném. Đối thủ của nhóm tôi, trong số đó có Ngọc Anh.

Nhưng mà làm sao Ngọc Anh có thể quen được Minh Tú vậy nhỉ? Cậu ấy đã ở bên Úc suốt thời gian mà tôi chưa gặp Minh Tú nữa.

Khoan đã. Lúc tôi mới vào lớp 10, Minh Tú là một du học sinh mới chuyển đến ở khối 11. Nếu lúc đó Minh Tú là du học sinh chuyển từ Úc vào đây, thì không lẽ hai người họ đã quen biết nhau, trước cả tôi sao?

BỤP...

Tôi chưa kịp hoảng hồn thì đã ngã nhào xuống đất. Một quả bóng ném thẳng vào đầu tôi. Tôi chao đảo, mọi thứ xung quanh nhòe đi...

- Ngọc Anh, sao bạn ném mạnh quá vậy? - Một bạn nữ lên tiếng.

Ngọc Anh cố ý làm vậy sao?

Mắt tôi cứ như là đang mờ dần đi.

Đột nhiên anh chàng bí ẩn kia xuất hiện. Vẫn hình dạng ấy. Hai tay chống lên đầu gối, cúi xuống nhìn tôi, mái tóc đen xõa trước trán. Mọi thứ mờ nhạt quá, tôi chẳng thể nào thấy nổi khuôn mặt anh ấy. Cho đến khi tôi dần tỉnh táo hẳn. Mắt mở to nhìn anh chàng đó kinh ngạc.

Là Bảo Minh.

- Di Di! Cậu ổn chứ? - Bảo Minh lo lắng hỏi.

- Mình...mình không sao!

- Mau đưa bạn ấy xuống phòng y tế đi!

Bảo Minh hét lên. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy lo lắng cho tôi đến vậy.

Sau ngày hôm đó, tôi đã lẩn tránh Bảo Minh. Tôi không thể xác định được cảm xúc của mình. Tôi quyết định gọi cho Bảo Mi, mong rằng cô nàng có thể giúp được tôi.

[Sao mấy ngày nay chị nghỉ học vậy?] - Bảo Mi bắt máy ngay tiếng chuông đầu.

- À, chỉ là mệt trong người thôi.

Tôi bước xuống dưới nhà kiếm gì ăn. Vì tối nay mẹ đi công chuyện. Chắc hẳn tối mai mới về.

[Ừ, thế có chuyện gì không?]

Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhàng.

- Tôi nghĩ là mình đã thích Bảo Minh rồi.

[Thôi chị đừng có đùa.] - Bảo Mi cười phá lên. - [Cả trường ai mà không biết chị thích Minh Tú.]

- Tôi...nói nghiêm túc đấy! - Mặt tôi giận đỏ lên.

[Chị nói thật sao?]

- Ừ! - Tôi gật đầu mặc dù biết là Bảo Mi sẽ không thấy cái gật đầu của tôi.

[Nếu thật, tôi nghĩ chị không nên thích Bảo Minh.]

Giọng nói của Bảo Mi ngày càng nghiêm hơn.

- Tại sao? Sao chứ? - Tôi đi qua đi lại ngay phòng khách. - Bảo Minh rất tốt. Cậu ấy đã cứu tôi mấy lần rồi đấy! Và tôi nghĩ, cậu ấy cũng thích tôi...

[Thế thì chị làm to rồi!] - Giọng Bảo Mi nhỏ lại, khiến tôi cảm thấy lo sợ. - [Anh ấy không tốt như chị nghĩ đâu. Chị đã bao giờ nghe từ Bad-Boy?]

Bảo Mi nhấn mạnh hai chữ cuối. Và tôi trợn to mắt kinh ngạc. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Có chuyện gì về Bảo Minh mà tôi còn chưa biết chứ!

[Có lẽ...chị chưa thấy anh ấy đối xử thế nào với du học sinh mới ở khối 11 đâu nhỉ?]

- Ngọc Anh sao...?

6. Chương 6

- Cô vào đi!

Tôi mời Bảo Mi đến nhà và cô ấy cũng không từ chối. Tôi muốn biết mọi chuyện về anh trai cô - Bảo Minh.

- Đây là nhà cô sao? - Bảo Mi bước tới ghế sofa và ngồi xuống.

- Ừm. - Tôi rót nước rồi đặt lên bàn ở phòng khách, ngồi xuống đối diện với Bảo Mi. - Tuy hơi nhỏ nhưng sạch sẽ lắm đó!

- Ừm. Lúc này, Bảo Minh đã nghe hết cuộc nói chuyện của chúng ta.

Tim tôi bỗng đập mạnh. Các mạch máu chảy rần rần trong người.

- Cô nói gì? Tại sao...

- Tôi không biết, anh ấy đứng sau lưng tôi từ khi nào ấy. - Về mặt Bảo Mi lúc này là lo lắng thực sự.

Tôi cứ cảm thấy Bảo Minh rất nguy hiểm. Những lời nói của Mi Mi cứ như là Bảo Minh sẽ tới đây và giết chết bọn tôi. Nghĩ đến đây, tôi thoáng rung mình.

- Mà cô nói Bảo Minh đối xử với Ngọc là đối xử thế nào? - Tôi chợt nhớ đến vẻ mặt nhìn Ngọc Anh không ưa một chút nào của Bảo Minh, với câu nói mà cậu ấy cứ lặp đi lặp lại: “Thật-ngứa-mắt.”

- Mi Mi! Em mau nói đi! - Tôi đứng dậy, nắm vai Bảo Mi lay mạnh.

- Chị buông ra đi, vướng vào anh ấy là rất phiền đó. - Bảo Mi gắt lên, mắt trợn to, vẻ mặt giận dữ. - Chị chỉ cần biết như vậy là được rồi. Tôi chỉ muốn tốt cho chị thôi! - Bảo Mi quay lưng toan bỏ đi.

- Nhưng mà anh ta đã làm gì với Ngọc Anh. Cô ấy là bạn tôi, tôi cần phải biết.

- Sao chị ngốc thế! - Mi Mi quay đầu lại. - Ngọc Anh đã đối xử với chị thế nào, mà giờ chị vẫn còn xem chị ta là bạn chứ!

Tôi cúi đầu xuống, không biết nói gì nữa. Bảo Mi nói đúng, cậu ấy đối xử với tôi quá tệ. Cậu ấy đã phản bội tôi, vì cái gì chứ?

- Thôi được, tôi sẽ kể cho chị nghe. - Bảo Mi thở dài ra và nói. - Nhưng nhất định khi nghe xong, chị đừng có ý định quen anh ấy nữa nhé!

Tôi gật đầu. Lòng đầy lo lắng. Tôi cứ nghĩ Bảo Minh là một con người tốt. Khi tôi gặp chuyện gì, cậu ấy đều có mặt bất cứ lúc nào. Vậy sao Bảo Mi lại nói...

- Hai năm trước, trước lúc chuyển vào trường này, anh ấy đang học tại Úc. - Bảo Mi lên tiếng làm cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. - Anh ấy chuyên lừa tình những cô gái để được tận hưởng cùng họ trên giường.

Tôi mở to mắt, há hốc mồm kinh ngạc. Tại sao Bảo Minh lại là người như thế chứ?

- Ngọc Anh và Bảo Minh gặp nhau, họ yêu nhau. Lúc đó tôi cứ nghĩ là anh ấy sẽ yêu một cách nghiêm túc. Nhưng không. - Bảo Mi từ từ ngồi xuống, nói nhỏ nhẹ như sợ bị ai nghe lén. - Anh ấy lừa Ngọc Anh. Và sau đó không biết có chuyện gì xảy ra không mà họ đã chia tay, tôi thấy anh ấy khóc rất nhiều.

- Tại sao lại khóc? - Tôi chau mày hỏi.

- Làm sao tôi biết được. - Mi Mi nhún vai. - Nói chung là đừng nên...

Bảo Mi chưa kịp nói hết thì bỗng có tiếng chuông cửa vang lên rất vội vã. Hai tụi tôi giật mình, nhìn nhau, trợn to mắt.

- Là Bảo Minh đó! - Mi Mi đứng lên, mặc dù không nhìn ra cửa nhưng cô lại khẳng định chắc nịch. - Tôi lên phòng chị nhé, đừng có nói tôi ở đây!

Nói rồi Bảo Mi chạy ra trước cửa, lấy đôi giày đem theo lên phòng.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi ra mở cửa.

Và tôi muốn tắt thở khi nhìn thấy người đứng trước mặt tôi không phải là Bảo Minh, mà lại là Cao Minh Tú. - Anh tới đây làm gì thế?

Tôi trợn to mắt, đứng trước cửa hỏi.

- Cô có rãnh không? Tôi vào nhé! - Nói rồi anh ấy thản nhiên đẩy cửa bước vào.

- Nè! Anh làm gì vậy? Ra ngoài ngay! - Tôi hét lên.

Minh Tú ngồi chễm chệ trên ghế sofa. Nhìn tôi cười.

- Cười gì? Anh muốn gì đây? - Tôi nhăn mặt, vẫn đứng ở đấy hỏi.

- Nghe nói là cô bị chấn thương sọ não phải không?

- Cái gì chứ? Tôi chỉ bị nhẹ thôi. Đừng có trù tôi như vậy chứ!

Tôi bước lại chiếc ghế đối diện anh, từ từ ngồi xuống. Anh vẫn không thay đổi. Vẫn điệu bộ đó, hay cười khẩy người khác, lúc nổi nóng thì vò đầu, lúc vui thì cười hết cỡ. Có lúc lại lạnh nhạt đến khó gần.

Nhưng từ trước giờ tôi chưa bao giờ thấy anh mỉm cười bình thường với tôi. Trừ cái lúc đi bộ về cùng anh và nhận được lời mời đến buổi party.

Bất giác tôi nhìn anh, mỉm cười. Và tôi nhận lại được một cái cười khẩy từ anh.

- Lại đây xem nào! Có sưng không? - Minh Tú nhào người ra phía trước, tay vớ vớ và sờ lên đầu tôi.

Cảm giác bình yên đến lạ. Cứ như vậy, tôi cảm thấy như mình và anh càng ngày càng gần gũi với nhau hơn.

Nhưng những chuyện anh đã làm, tôi đã căm ghét anh. Dù có dối lòng đi chăng nữa, tôi cũng không muốn mình phải xiêu lòng trước những hành động có thể là giả dối của anh.

Có thể thôi, chứ tôi thật sự không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

Như ý thức được chuyện gì đang xảy ra, tôi đưa tay gạt tay anh ra khỏi đầu tôi, ngược mắt lên nhìn.

- Anh đến đây chỉ vì tôi bị thương sao?

- Là Ngọc Anh làm đúng không? - Anh vừa nói vừa mỉm cười nhìn tôi. Chẳng giống với vẻ hay cáu gắt của anh.

- Tại sao anh biết? - Tôi mở to mắt.

- Cô ấy luôn là thế!

- Sao?

Cả Minh Tú cũng biết những chuyện về Ngọc Anh sao? Không lẽ Minh Tú, Bảo Minh, Ngọc Anh, Bảo Mi đã quen biết nhau từ trước hả?

- Là anh sao Minh Tú? Em cứ tưởng là anh hai. - Bảo Mi từ trên lầu bước xuống, trên tay là một đôi giày.

- Sao em lại ở đây? - Minh Tú đứng dậy với vẻ bất ngờ.

Giờ tôi mới nhận ra, sau cái vỏ bọc của một công tử nhà giàu, lạnh lùng, hay cau gắt của anh là một con người dễ gần, thích chọc ghẹo người khác.

- Thì tại chị ấy đó! - Bảo Mi nói và chỉ tay về phía tôi. - Khi không lại gọi điện nói là thích Bảo Minh.

Một sự im lặng kéo dài. Minh Tú quay ra nhìn tôi, Mi Mi thì giật mình và che miệng lại. Làm sao đây?

- Hả? - Minh Tú mở to mắt nhìn tôi.

Tôi liếc xéo Bảo Mi một cái.

- Chị có nói tôi giữ bí mật hả?

Cái con nhỏ này, thật là...

- Cô...thích Bảo Minh sao?

Tôi không nói gì, cuối gằm mặt xuống vì quá xấu hổ. Dù gì Minh Tú cũng là người tôi - từng - thích mà.

Thấy tôi không trả lời, Bảo Mi lên tiếng:

- Em đã kể chuyện Bảo Minh là một Bad Boy rồi.

Thế là tiêu! Minh Tú sẽ cười và kể cho mọi người nghe tôi còn có một cái ngu nữa là đi thích một Bad Boy.

Thật chẳng dễ chịu chút nào khi Minh Tú cứ nhìn mình chăm chăm. Và rồi anh lên tiếng:

- Chuyện quan trọng không phải Bảo Minh là Bad Boy, mà là...

- Ủa? Con có bạn sao? - Bỗng một giọng nói vang lên cắt ngang câu nói của Minh Tú.

Là mẹ! Mẹ đã về sớm hơn dự định.

Bây giờ tôi mới nhớ tại sao mình lại không để ý tiếng mẹ mở cửa nhỉ?

- Con chào cô! - Bảo Mi cuối đầu chào, Minh Tú quay lưng lại cũng cuối đầu.

- Ủ! Trễ rồi, các con mau về đi!

- Vâng! Tạm biệt cô nhé! - Bảo Mi cười thật tươi và vẫy tay chào mẹ.

Minh Tú quay đầu nhìn tôi lần cuối rồi cũng bước ra ngoài.

- Nè con! - Mẹ ngồi xuống bên cạnh tôi. - Cái anh chàng đó là ai vậy? Trông đẹp trai thật đó.

- Chỉ là bạn thôi mẹ à! - Tôi đảo tròn hai mắt.

- Ừm... Mẹ tưởng Ngọc Anh sẽ qua ngủ với con nên mẹ tính về nấu ăn cho hai đứa rồi sáng mai đi.

- Cậu ấy sẽ không có qua đâu. Cho nên mẹ yên tâm.

Tôi đứng dậy và bước lên phòng.

Ngọc Anh và Bảo Minh. Hai người họ là bạn thân của tôi nhưng tại sao lại giấu tôi nhiều chuyện đến thế?

7. Chương 7

- Đã 9 giờ rồi sao? Sao mẹ không kêu mình dậy nhỉ?

Tôi uể oải ngồi dậy và nhận ra mình đã trễ học. Chắc là mẹ đã đi từ sáng sớm. Tôi đưa tay lấy điện thoại và mở lên. Rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

- Mình ngủ say đến thế sao?

Tôi thều thào và nằm phịch xuống giường, xem danh sách cuộc gọi nhỡ. Bốn cuộc của Bảo Mi, tám cuộc của Minh Tú, và...mười một cuộc của Bảo Minh...

Chỉ nghĩ có một ngày thôi mà tôi đã làm họ lo lắng đến thế sao? Rõ là họ đâu có xem tôi ra gì. Tại sao?

Suy nghĩ của tôi bị cắt ngang khi tôi đưa mắt nhìn xuống danh sách. Có một cuộc gọi nhỡ của Ngọc Anh.

- Cậu ấy cũng lo cho mình sao? - Tôi khẽ thốt lên và ngay sau đó bấm nút gọi cho Ngọc Anh.

[...]

Đầu dây bên kia bắt máy nhưng chẳng nói gì. Thấy vậy tôi mới lên tiếng.

- Ngọc Anh hả?

[Có chuyện gì?]

Một giọng nói lạnh lùng. Tìm tôi quặn lại. Tôi đã làm gì mà Ngọc Anh lại đối xử với tôi như thế. Cậu ấy thích Minh Tú, nhưng tôi đâu có dành. Hiện giờ tôi đang có tình cảm với Bảo Minh. Tôi sẽ chấp nhận danh phận Bad Boy của cậu ấy nếu có thể được làm cô bạn thân như xưa với Ngọc Anh.

- Mình thấy cậu gọi mình nên mới... - Tôi lắp bắp và bị Ngọc Anh cắt ngang.

[Không phải tôi gọi vì lo cho cậu.] - Ngọc Anh cười khẩy một cái rồi nói tiếp. - [Cậu nghĩ gì vậy, cậu chả là gì mà tôi phải lo cả.]

- Ngọc Anh à! Tại sao... - nước mắt tôi trào ra. Tôi ngồi thẳng dậy và cố không để Ngọc Anh biết mình đang khóc.

[Tại sao? Tại sao Bảo Minh lại cuống cuồng lên vì cậu nghỉ học chứ?]

Cái gì? Bảo Minh cuống cuồng lên vì tôi nghỉ học sao? Vì sao chứ?

[Bảo Minh thích cậu sao?]

Ngọc Anh lên tiếng hỏi khi thấy tôi im lặng.

“Bảo Minh có thích mình không?” - tôi bắt giác nghĩ.

- Mình không biết. Nhưng mình lại không hiểu vì sao mà chúng ta thành ra thế này?

[Đúng là cậu vẫn ngốc nghếch như ngày nào!]

Tôi bỗng trở nên nổi giận. Không lẽ từ trước đến giờ Ngọc Anh chỉ xem tôi là một con ngốc thôi sao?

- Có phải vì mình ngốc nghếch, không được xinh như cậu, không được giàu có như cậu đúng không? - Tôi cúi mặt xuống, cố gắng nén cơn giận và nước mắt vào bên trong.

[Sai rồi. Là vì Bảo Minh.]

Ngọc Anh thích Bảo Minh sao? Sao lại có thể...?

- Không phải cậu thích Minh Tú sao? Cậu rất quan tâm anh ấy mà. - Tôi mở to mắt và hỏi.

[Tôi làm vậy để gây sự chú ý với Bảo Minh thôi. Cậu thấy đấy, lúc cậu ngã xuống hồ bơi cùng Minh Tú mà không ai hay biết, Bảo Minh đã rất lo lắng cho cậu, tìm kiếm cậu khắp nơi. Cậu có điểm gì đặc biệt chứ?]

Ngọc Anh hét lên câu cuối làm tôi giật mình. Cậu ấy đang đứng ở một nơi vắng vẻ nào đó trong trường và khóc. Vì Bảo Minh sao?

[Thiên Di! Cậu quá giống cô ta.]

- Giống ai cơ?

[Tôi nói trước nhé...] - Ngọc Anh ngừng lại một lúc, tôi nghe tiếng khịt mũi, và cậu ấy nói tiếp. [...đừng để phải bị giống như Tường Vy.]

Nói rồi cậu ấy cúp máy. Tường Vy là ai? Tại sao tôi lại giống cô ấy?

Trước lúc đi Úc, Ngọc Anh và tôi cực kì thân thiết, vui vẻ, rất hợp với nhau. Nhưng cậu ấy đã hoàn toàn thay đổi, vì Bảo Minh. Ngọc Anh và Bảo Minh từng quen nhau nhưng vì việc gì đó, họ đã chia tay. Ngọc Anh còn rất thích Bảo Minh và đã hiểu lầm khi thấy Bảo Minh lo lắng cho tôi. Chúng tôi chỉ là bạn thân thôi. Cậu ấy đã hiểu lầm.

Vậy là giờ chỉ cần giải thích cho Ngọc Anh và giúp cậu ấy đến với Bảo Minh, thì tình hình sẽ được cứu vãn. Tôi và Ngọc Anh sẽ trở lại như xưa, trở lại là một đôi bạn thân.

- Đúng rồi! Giờ mình cần đến trường.

Tôi nhảy xuống giường, định vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Nhưng chưa kịp vào, bỗng có tiếng chuông cửa reo lên khiến tôi giật mình.

Tôi chạy vội xuống nhà và ra mở cửa trong bộ đồ ngủ và gương mặt tệ hại, vẫn còn vài giọt nước mắt vương vãi trên đấy.

- Minh Tú? - Tôi tròn xoe mắt hỏi khi thấy anh đang đứng trước cửa, cùng với nụ cười và hai hộp cơm trên tay.

- Cô khóc sao?

- Làm gì có! Anh vào đi. - Tôi để cửa cho anh bước vào, quay mặt đi và khẽ lau nước mắt.

- Bảo Minh nhờ tôi mua cơm đến cho cô. Không khỏe à? - Minh Tú bước vào, đóng cửa lại và hỏi.

- Tôi chỉ ngủ quên thôi!

Anh đặt bao đựng hai hộp cơm xuống bàn, ngồi xuống ghế và ngược lên nhìn tôi.

- Ngủ như heo.

- Tôi đang tính đánh răng rồi đi học thì anh lại tới.

Minh Tú nhăn mặt và bảo tôi mau đi đánh răng. Thế là tôi lại làm theo lời anh ta như một cái máy.

Minh Tú mượn có Bảo Minh mua cơm rồi nhờ anh đem đến để thăm tôi vì thấy tôi nghỉ học sao?

- Công tử như anh mà cũng ăn cơm hộp. Đúng là khó tin. - Tôi nhếch môi nói sau khi đã làm vệ sinh cá nhân xong.
 - Bảo Minh mua rồi nhờ tôi mang đến thôi. Mà cô ngủ như chết vậy, gọi hoài chẳng được.
 - Nhắc mới nhớ. - Tôi chạy lại ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh. - Anh gọi có gì không?
 - Thì thằng Minh nó gọi cô hoài không được nên mới nhờ tôi và Mi Mi gọi thử cho cô. Cậu ấy lo lắng lắm đấy. - Vừa nói Minh Tú mở hộp cơm ra và trộn đều rồi đẩy qua cho tôi.
 - Vậy sao? À, anh quen biết Ngọc Anh từ trước, vậy anh có biết Tường Vy là ai không? - Tôi cầm hộp cơm lên và hỏi.
- Anh bỗng khựng lại, đôi mắt mở to nhìn tôi.
- Sao cô lại hỏi vậy?
 - Vì lúc nãy Ngọc Anh..., tôi có gọi điện cho Ngọc Anh, cô ấy nói cô ấy thích Bảo Minh, chứ không phải thích anh. Còn bảo tôi giống Tường Vy gì đó nữa. - Tôi đặt hộp cơm xuống, kể mọi chuyện cho anh nghe.
- Tôi nghĩ anh sẽ là người biết rõ mọi chuyện nhất ngoài Ngọc Anh và Bảo Minh.
- Đúng là nhìn bề ngoài và tính cách, cô khá giống Tường Vy. - Minh Tú nhìn tôi nói với đôi mắt thoáng buồn.
 - Tường Vy...là bạn gái anh hả? - Tôi bất giác hỏi và nhận được cái cười phá lên của anh.
 - Nếu cô ấy là bạn gái tôi thì liên quan gì đến Ngọc Anh hay Bảo Minh chứ. Rõ ngốc!
 - Vậy là bạn gái của Bảo Minh sao? - Minh Tú gật đầu. - Ngọc Anh và Bảo Minh từng quen nhau, không lẽ vì Tường Vy mà họ chia tay sao?
 - Cô nói gì thế? Ai bảo Ngọc Anh với Bảo Minh quen nhau? - Minh Tú tròn tròn mắt nhìn tôi hỏi.
 - Là Bảo Mi...
 - Con nhóc đó thì biết cái gì chứ! Ngọc Anh và Bảo Minh, hai người là hàng xóm của nhau khi Ngọc Anh mới vừa du học ở Úc. Sau đó họ trở thành đôi bạn thân, chứ không hề yêu nhau.
 - Bảo Minh nói anh biết sao?
 - Lúc đó tôi cũng ở Úc và tụi tôi là bạn chơi bóng thôi chứ không học cùng trường. Chúng tôi trở thành bạn thân với nhau. - Minh Tú nói và ngã người ra sau, khoanh hai tay trước ngực.
- Thì ra họ đã là bạn thân từ lúc Ngọc Anh bỏ tôi đi qua Úc. Và tôi bị bỏ quên trong một góc ký ức của cô ấy.
- Nhưng hình như Bảo Minh không ưa Ngọc Anh. - Tôi chau mày hỏi.
 - Ủ, vì Ngọc Anh là người đã chia cắt Bảo Minh và Tường Vy.
- Tôi tròn to mắt và thoáng rùng mình.
- Tường Vy luôn chịu sự hăm dọa của Ngọc Anh. Ngọc Anh luôn khủng hoảng tinh thần cô cho nên cô đã bị bệnh trầm cảm. Gia đình phải buộc chuyển cô đi nơi khác.
 - Vậy Bảo Minh và Tường Vy thật lòng yêu nhau sao? - Tôi nhòa người ra phía trước hỏi.
 - Ừm. Trước lúc đi, Tường Vy có gọi điện cho tôi và kể hết mọi chuyện. Cô ấy ra đi không một lời giải thích vì cô ấy rất yêu Bảo Minh. Và Bảo Minh đã khóc rất nhiều.
 - Thế chỉ cần Tường Vy nói với Bảo Minh mọi chuyện là được thôi. - Tôi đứng lên, bước lại phía tủ lạnh và rót ra hai ly nước, một ly đưa cho Minh Tú.
 - Khổ nỗi Bảo Minh quá tin tưởng bạn bè, đối xử rất tốt với những người bạn thân của cậu ta. Chỉ cần Ngọc Anh chối là Bảo Minh sẽ tin và còn tưởng Tường Vy bị hoang tưởng.

Ngọc Anh đúng là đã thay đổi vì Bảo Minh. Tôi chợt nhớ đến lời nói của cậu ấy: “Đừng để phải bị giống như Tường Vy.”

Có nghĩa là cậu ấy đang định hăm dọa tôi sao?

- Ngọc Anh là một cô gái cực kì thủ đoạn. - Minh Tú nói. - Tôi đã nói mọi chuyện cho Bảo Minh và cậu ấy không nói gì, bỏ về đây khiến Ngọc Anh suy sụp hẳn.

- Đây là điều tôi không nên quen Bảo Minh sao?

- Ừm. Và cậu ta thật sự không phải là một Bad Boy như cô nghĩ đâu. - Minh Tú đứng lên, đút hai tay vào túi và đi qua đi lại. - Tốt nhất là đừng yêu Bảo Minh, cậu ta vẫn chưa thể quên được Tường Vy. Và khi ở bên cô, cậu ta sẽ luôn nhớ đến Tường Vy chứ không hề nhớ cô.

Tôi cúi mặt xuống. Hiện giờ tôi không thể hiểu con người thật của Bảo Minh. Rốt cuộc là sao?

- Thiên Di! - Minh Tú bỗng kêu tôi và tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. - Hình như tôi đã yêu về ngốc nghếch của Tường Vy rồi!

Tôi đơ người nhìn anh. Tại sao lại nói với tôi chứ?

- Thì anh đi nói với cô ấy đi. Sao lại...

- Không. - Anh lên tiếng cắt ngang tôi, bước lại chỗ tôi đang ngồi. - Ý anh là Tường Vy đang ở trước mặt anh cơ...

8. Chương 8

- Mình đã bị tố tình. Nhưng tại sao lại là Cao Minh Tú.

Tôi nằm trên giường, cuộn người vào trong chăn và thì thào một mình, gương mặt đỏ rực lên.

Tôi đã đuổi Minh Tú ra ngoài ngay sau đó - mặc dù biết như thế là không lịch sự cho lắm.

- Tại sao anh ấy lại thích mình? Không lẽ Minh Tú lại đánh bài thua sao? Cũng không phải, nhìn anh ấy rất là nghiêm túc. Có phải đây lại là một trò đùa không?

Tôi nằm và cứ độc thoại một mình.

Tôi là một đứa con gái bình thường, chẳng có gì là đẹp. Cũng đã từng mơ mộng về mối tình đẹp như mơ cùng một anh chàng hoàng tử. Và hoàng tử đó chính là Cao Minh Tú. Nhưng giấc mơ đó đã bị dập tắt. Chính Minh Tú đã làm dập tắt nó.

Và giờ anh muốn xây dựng lại giấc mơ đó cùng tôi?

- Bọn họ thật là khó hiểu! - Tôi vò đầu và ngồi bật dậy. - Chiều nay chắc chắn phải lên trường làm rõ mọi chuyện.

Cứ nghĩ cả trường đã bàn tán về việc Minh Tú tố tình với tôi. Nhưng không, mọi chuyện vẫn ổn như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi lắc đầu không suy nghĩ nữa và bước vào lớp. Nhưng vừa bước tới cửa, tôi bỗng khựng lại, nghiêng người ngó vào trong. Bảo Minh và Ngọc Anh có trong lớp. Giờ tôi phải đối xử thế nào với hai người họ. Khó xử quá!

- Làm gì mà lén lút vậy?

Tôi cảm thấy một hơi ấm đi vào lỗ tai mình cùng với giọng nói quen thuộc. Tôi quay mặt qua và giật mình. Là Minh Tú.

Gương mặt của tôi và Minh Tú đang rất gần nhau. Tôi vội đưa hai tay lên ngực và đẩy anh ra.

- Anh làm gì vậy?

- Nghe tin chiều em đến trường nên xuống đây chào em thôi. - Minh Tú nhún vai.

Tôi nhăn mặt nhìn anh rồi bước vào lớp.

Cả lớp im lặng nhìn tôi một lúc rồi lại tiếp tục công việc của họ.

- Di Di! - Bảo Minh thốt lên như thể lâu lắm rồi chưa gặp tôi. Cậu ấy nhào lại rồi ôm chầm lấy tôi. - Cậu có bị sao không vậy? Minh đã lo lắng đấy!

Tôi cười và lắc đầu. Ánh mắt tôi bỗng khựng lại khi thấy Ngọc Anh đang liếc mình. Gương mặt giận dữ đó làm tôi chợt nhớ đến chuyện mà Minh Tú kể về cô, tôi giật mình và đẩy Bảo Minh ra. Cậu ấy mở to mắt nhìn tôi.

Như thấy tôi đang khó xử, Minh Tú bỗng nhào thẳng vào lớp, nắm tay tôi kéo giật lại phía anh, trừng mắt nhìn Bảo Minh.

- Cô ấy yêu tôi! Cô ấy là của tôi!

Vừa dứt câu, Minh Tú quay qua, đưa hai tay ôm lấy hai bên má tôi, anh cúi đầu xuống và đặt lên môi tôi một nụ hôn...

Nụ hôn thứ ba từ anh...

Tôi cứ mở to mắt bất ngờ. Khuôn mặt to bự của anh đã che hết mọi thứ tôi có thể nhìn thấy. Hiện giờ thứ tôi nhìn thấy chỉ là con mắt đang nhắm hờ của anh.

Cảm giác lâng lâng khó tả. Không giống như lần thứ nhất và lần thứ hai. Lần thứ nhất anh chỉ là không thở được nên mới nhào lại hôn tôi khi chúng tôi bị ngã xuống hồ bơi. Lần thứ hai, anh hôn tôi vì đùa giỡn khi thấy tôi nhảy lên người anh và đòi lại nụ hôn đầu. Còn lần này, nó thật hơn những gì đã xảy ra giữa chúng tôi. Tôi cảm thấy tình cảm anh đang trao cho tôi...là thật.

Tôi thoát ra khỏi những suy nghĩ đó khi nghe những tiếng ồn bên ngoài kể cả trong lớp.

- Anh làm gì vậy? - Bảo Minh kéo tay tôi về phía anh, mắt tròn to. Và môi tôi cũng đã rời môi của Minh Tú.

- Bỏ tay cô ấy ra. - Minh Tú nghiêng rằng, nói như ra lệnh.

Tôi bất giác nắm chặt tay của Bảo Minh, hơi ẩm từ bàn tay đó cho tôi cảm giác như được bảo vệ. Tôi không muốn rời khỏi bàn tay đó. Tôi...đã yêu Bảo Minh. Yêu một Bad Boy.

Ngọc Anh bỗng đứng dậy, nhìn tôi đầy căm phẫn. Nhưng hai anh chàng kia vẫn còn nghiêng rằng nhìn nhau. Họ không để ý gì đến Ngọc Anh.

Minh Tú như nhận thấy sự hiện diện của Ngọc Anh, liền lên tiếng:

- Thiên Di,... - Minh Tú nhìn Bảo Minh nói, tay chỉ vào phía tôi, chậm rãi lắc đầu. - ...cô ấy không phải là Tường Vy. Phiên cậu tìm người khác thay thế.

Nói xong anh nắm bàn tay còn lại kéo tôi đi ra ngoài. Và bàn tay tôi cũng tuột dần ra khỏi tay Bảo Minh, đưa đôi mắt bản thân quay lại nhìn anh ấy.

Cứ thế, bóng anh xa dần xa dần rồi biến mất, như lúc tôi ngất xỉu trong đêm mưa rào.

Bảo Minh và Minh Tú là bạn thân hồi họ còn ở Úc, và chính tôi là người phá vỡ tình bạn giữa họ. Tôi đã phá hoại mọi thứ...

9. Chương 9

- Minh Tú, anh làm cái gì vậy? - Tôi giật phăng tay mình ra khỏi tay anh và hét lên khi chúng tôi đang đi đến sân bóng.

- Anh chỉ cứu em thôi! - Minh Tú quay lại nhìn tôi và nhún vai.

- Anh gọi thế là cứu đó hả? Mọi thứ đang tốt đẹp, chính anh đã phá hoại nó.

Đúng vậy, chính Minh Tú đã phá hoại mọi thứ. Lẽ ra tôi đâu còn mơ mộng gì đến anh ấy nữa, cảm giác hiện giờ tôi muốn có nhất chính là hơi ấm từ bàn tay của Bảo Minh. Tôi yêu cậu ấy.

- Không phải em cũng thích anh sao? - Minh Tú đút hai tay vào túi quần, nghênh mặt lên nói.

- Phải, đúng là tôi có thích anh. - Tôi trợn mắt lên nhìn Minh Tú và nói. - Nhưng chỉ là thích theo kiểu fan hâm mộ đối với thần tượng của mình thôi. Đối với tôi, anh quá xa vời, quá khó để có thể với tới. Chúng ta thật sự khác nhau.

Tôi nói rồi quay đầu bước đi.

- Ngọc Anh đang rất ghét em đấy. - Minh Tú nói với theo. - Anh làm vậy để cô ta nghĩ là em yêu anh thôi. Anh xin lỗi!

Tôi bỗng khựng người lại. Lời xin lỗi vừa rồi anh nói khá nhỏ nhưng cũng đủ lớn để tôi nghe thấy. Người như anh tại sao lại nói lời xin lỗi với tôi? Xin lỗi vì cái gì?

Tôi thôi suy nghĩ, bước lên lớp. Mọi thứ trong lớp vẫn bình thường. Tôi trở về chỗ ngồi. Tiết học buổi chiều cũng đã tới.

- Xin lỗi!

Bảo Minh nói khẽ, mắt vẫn nhìn vào tập, tay vẫn đang viết.

- Hả? - Tôi mở to mắt.

- Mình không phải coi cậu như người thay thế đâu. Xin lỗi! Mong cậu đừng giận.

Bỗng nhiên tôi lại thấy buồn cười vô cùng. Nhìn Bảo Minh lúc này cứ như là một đứa trẻ đang nhận lỗi.

- Mình không có giận đâu. Mình giống Tường Vy cho nên...

- Cậu biết Tường Vy sao? - Bảo Minh ngẩng đầu lên nhìn tôi. Cậu ấy cắt ngang câu nói của tôi.

- Minh Tú đã kể cho mình nghe rồi!

Tôi nói và mỉm cười nhìn Bảo Minh.

- Ừm...cậu...

- Hai em kia không học thì đi ra ngoài mau! - Bảo Minh chưa kịp nói hết thì thầy dạy Toán cướp lời.

Chúng tôi quay qua nhìn nhau cười rồi bước ra ngoài. Và tôi có cảm giác Ngọc Anh đang không được vui.

- Nè! - Tôi lên tiếng khi đã bước ra ngoài - Hồi nãy cậu định nói gì vậy?

- Cậu rất giống Tường Vy. Thiên Di à, nhưng cậu lại đặc biệt hơn cô ấy.

Tôi thoáng đỏ mặt, tim đập rộn cả lên. Bất giác tôi đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang buông thõng của Bảo Minh.

Bảo Minh đưa mắt nhìn xuống hai bàn tay đang quấn chặt nhau của tôi và cậu ấy, sau đó ngược lên nhìn vào mắt tôi đầy khó hiểu.

- À! - Tôi bối rối đưa bàn tay còn lại vén tóc qua lỗ tai. - Tay cậu ấm lắm, mềm mại nữa. Mình...tự nhiên lại muốn nắm tay cậu.

Bảo Minh không nói gì, chỉ mỉm cười rồi nhìn về khoảng không phía trước, cứ để cho tôi nắm chặt tay cậu ấy.

Giây phút này tôi bỗng muốn nó chạy thật chậm. Không được, tôi muốn nó dừng lại. Dừng lại để tôi cảm nhận được hơi ấm của Bảo Minh, cảm nhận nhịp đập của con tim mình, cảm nhận được sự hạnh phúc đang dâng trào trong lòng, và cảm nhận được tình yêu thật sự của mình.

- Cậu đã nghe Bảo Mi kể về mình rồi nhỉ? - Bảo Minh lên tiếng, mắt vẫn nhìn vào khoảng không phía trước. Ý cậu ấy nói là thân phận về một Bad Boy của mình.

- Ừm...mình thật sự không nghĩ cậu là người như vậy đâu! - Tôi ngược lên nhìn cậu ấy, lắc đầu và nói.

Bảo Minh cười khẩy một cái, quay qua nhìn tôi rồi lên tiếng. - Cô bé nói đúng rồi đấy. Mình...là một Bad Boy.

Tôi bất giác rút tay lại, trợn to mắt nhìn Bảo Minh. Cậu ấy đang đùa?

- Mình ghét con gái. - Cậu ấy tiếp tục nhìn về khoảng không phía trước. - Cậu biết vì sao không?

Tôi lắc đầu.

- Hồi mình sống ở đây, lúc Bảo Mi còn nhỏ, mẹ mình đã lừa dối bố mình. - Bảo Minh nói, vẫn khuôn mặt bình thản. - Bà bỏ mặc bố và bọn mình để đi theo người đàn ông đó.

Gương mặt của cậu ấy bỗng có một giọt nước mắt chảy dài xuống.

- Mình kinh tởm ngôi nhà đó. Mình đã chuyển qua Úc sống cùng với Bảo Mi. Bố mình, ông ấy tìm kiếm mình khắp nơi. Cuối cùng ông đã bị tai nạn và qua đời.

Lại vài giọt nữa chảy dài xuống trên gương mặt Bảo Minh. Tôi quay người qua nắm lấy bàn tay của cậu ấy, tay còn lại áp lên mặt Bảo Minh, như muốn an ủi cậu ấy.

- Tất cả là tại mình. Nếu mình không bỏ đi thì đâu có chuyện gì xảy ra. - Bảo Minh đưa lòng bàn tay cậu ấy áp vào bàn tay đang đặt bên má cậu.

Cậu ấy không kiềm được nước mắt và khóc. Bàn tay của tôi giờ đã ướt đầy nước mắt của Bảo Minh.

- Bảo Minh à! Mọi chuyện đã xảy ra rồi, cứ để cho nó qua đi.

- Tất cả bọn con gái đều là giả dối. - Bảo Minh nói tiếp. - Cho đến khi Tường Vy xuất hiện, nhưng Ngọc Anh đã chia cắt mình và cô ấy.

- Ổn rồi Bảo Minh. - Tôi đưa tay lau nước mắt cho cậu ấy. - Từ giờ sẽ không có ai chia cắt cậu và người mình yêu đâu.

Bảo Minh nhìn sâu vào đôi mắt tôi, trông cậu ấy thật đáng thương.

- Tại sao cậu lại kể chuyện này cho mình nghe? - Tôi bất giác hỏi.

- Vì mình biết cậu là người sẽ luôn luôn ở bên cạnh mình. Cho nên là mình sẽ không giấu cậu bất cứ chuyện gì. Sẽ luôn chia tay ra cho cậu nắm bắt cứ lúc nào. Chỉ cần cậu đừng rời xa mình.

Đây có phải là lời tỏ tình?

Bảo Minh từ từ cúi mặt xuống, và tôi nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn đầu của Bảo Minh.

Bây giờ tôi mới hiểu cái câu nói của Minh Tú: "Cậu ta không phải là một Bad Boy như cô nghĩ đâu."

Phải, cậu ấy chẳng phải là Bad Boy gì cả. Cậu ấy như một đứa trẻ, cần và được cần quan tâm, chăm sóc.

Hơi thở của Bảo Minh ngày càng gần hơn. Chỉ một chút nữa, một chút nữa thôi...

- Trần Thiên Di?

Tôi mở bừng mắt ra. Bảo Minh đứng thẳng người dậy, dứt hai tay vào túi quần. Tôi cứ ngỡ là thầy cô bắt gặp - vì chúng tôi đang đứng ở ngoài hành lang, trước cửa lớp - Nhưng không, đó lại là Cao Minh Tú.

10. Chương 10

Cái khoảnh khắc mà tôi mong đợi nhất đã sắp đến: Có một nụ hôn đầu cùng với Bảo Minh.

Cái khoảnh khắc ấy chỉ còn một chút, một chút nữa thôi. Nhưng nó bị phá vỡ bởi Cao Minh Tú.

Tôi tự hỏi anh ta đã trở thành kẻ phá hoại từ khi nào?

- Với danh nghĩa là đội trưởng của đội bóng, tôi đề nghị hai người xuống phòng giám thị vì đã làm chuyện người lớn ở nơi trường học. - Minh Tú khoanh hai tay trước ngực, bước từng bước lại trước mặt chúng tôi.

Bảo Minh cười khẩy một cái rồi nói:

- Nếu tôi nhớ không lầm, hình như vừa nãy anh cũng có làm đấy!

Tôi cúi gầm mặt xuống khi nhớ lại chuyện vừa rồi xảy ra ở trong lớp. Thật khó xử...

- Nè học sinh khối 11,... - Minh Tú trừng mắt nhìn Bảo Minh và lên tiếng. - ...cậu đang chuẩn bị hôn bạn gái của tôi đấy.

- Anh nói cái gì vậy? - Tôi mở to mắt hỏi.

Như thấy tay Bảo Minh và tôi đang nắm chặt lấy nhau, Minh Tú nắm khuỷu tay tôi và kéo lại bên mình.

- Tôi không muốn Di Di phải bị như Tường Vy đâu. Mong cậu hiểu cho.

Chỉ vậy thôi, Minh Tú kéo tôi bước đi. Và một lần nữa, tay tôi lại tuột mất khỏi tay Bảo Minh. Cậu ấy không hề kéo tôi lại.

Tôi thật sự đang rất thất vọng. Rốt cuộc Minh Tú làm vậy là muốn tốt cho tôi, hay là anh ấy yêu tôi.

Anh kéo tôi ra chỗ sân bóng, và tôi cứ mặt kệ để anh kéo. Anh bỗng dừng lại và thở gấp gấp.

- Em đang nghĩ gì vậy hả? - Minh Tú quay mặt lại quát lớn. Anh ấy đang rất tức giận. - Ngọc Anh mà biết được chuyện này thì em chết chắc đó!

- Tại sao anh lại đối xử với tôi như thế? - Tôi đưa tay còn lại gỡ tay anh ra khỏi tay mình, ngược mặt lên hỏi.

Minh Tú đơ người nhìn tôi một lúc lâu rồi lên tiếng:

- Không phải lúc sáng, ở nhà em anh đã nói rồi sao?

Tôi chỉ biết im lặng, không biết phải trả lời như thế nào.

Một đứa con gái bình thường như tôi lại có thể hẹn hò với một người quá nổi bật như anh, thật sự là sẽ làm rất nhiều cô gái ghen tỵ. Và có thể họ sẽ làm những điều tệ hại hơn Ngọc Anh để tách được tôi và Minh Tú.

Nhưng được hẹn hò với Minh Tú thì thật là tuyệt. Thích anh từ lần gặp đầu tiên, tôi không thể không biết anh là một anh chàng rất lãng mạn trong tình yêu. Nếu tôi đồng ý quen anh ấy, có thể ngày nào cũng sẽ được anh ấy đưa đón, có thể đi chơi, ở bên cạnh anh cả ngày, và có thể được ôm và hôn anh hàng giờ.

Nghĩ tới đây, tôi bất giác đỏ mặt và lo sợ. Nhớ anh lại đang đùa giỡn thì sao?

Minh Tú chưa bao giờ tỏ tình với ai cả, và số lượng bạn gái của anh ấy ngày càng tăng. Toàn những cô chân dài, tiểu thư xinh đẹp.

Nhưng giờ Minh Tú lại tỏ tình với tôi - một cô gái chẳng có gì nổi bật - thì quả thật là một chuyện lạ. Nói đúng hơn, như thế chứng tỏ chàng trai ấy đang thật sự rất thích tôi.

Còn Bảo Minh...

- Mà hình như vừa rồi ở sân bóng, em đã từ chối anh rồi. - Minh Tú giơ tay lên gãi đầu.

Lúc nãy ở sân bóng tôi đã mắng anh ấy xối xả, nhưng như thế đâu có nghĩa là tôi từ chối anh ấy...

- Hi! - Minh Tú bỗng phì cười rồi giơ tay xoa đầu tôi và nói. - Nếu không phải thì anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ.

- Nhưng tại sao anh lại thích em? - Tôi gỡ tay anh ra khỏi đầu mình.

- Anh không có thích, anh yêu em. Mà yêu cũng phải cần lý do sao?

Mặt tôi đỏ lên khi anh nói câu đó. Anh đã tỏ tình với tôi lần nữa...

Nhưng Bảo Minh...

- Yêu anh, sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu.

Ý Minh Tú nói là nếu tôi yêu anh ấy thì sẽ không có ai dám cản đường chúng tôi.

Nhưng Bảo Minh...

- Em nghĩ Bảo Minh có thể làm vậy không? - Minh Tú nói. - Em sẽ không bao giờ thoát khỏi Ngọc Anh nếu dám chạm vào Bảo Minh đâu.

- Em...

- Tin anh đi! - Minh Tú nắm lấy tay tôi.

Bàn tay của anh ấy cũng có một hơi ấm, khiến tôi cảm thấy tình cảm của anh ấy dành cho mình là thật, khiến tôi cảm thấy mình được che chở...

- Hãy cho em thời gian.

Chúng tôi cứ đứng đấy, cho tới khi trời bắt đầu mưa. Minh Tú dẫn tôi vào chỗ thay đồ của đội bóng để trú mưa.

Và tôi luôn luôn tin một điều: Hễ trời mưa là lại có một người đang bị tổn thương...

Tôi bước lên xe của Minh Tú sau khi buổi học kết thúc và ra về. Để tôi đồng ý cho Minh Tú chở về, anh ấy phải năn nỉ tôi rất nhiều. Và tôi cảm thấy buồn cười vì điều đó.

Khi xe chạy ra khỏi cổng trường, tôi nhận thấy rất nhiều ánh mắt ganh tỵ của các cô gái. Thật sự chẳng dễ chịu tẹo nào nếu tôi đồng ý hẹn hò với anh.

Chuông điện thoại tôi reo lên, và tôi rất bất ngờ khi người gọi lại là Bảo Minh.

- Ai gọi vậy? - Minh Tú đang lái xe, khẽ liếc mắt qua nhìn tôi rồi hỏi.

Thế là tôi đành bắt máy để khỏi phải trả lời câu hỏi của anh ta.

[Thiên Di à?] - Bảo Minh nói có vẻ gấp gáp như có chuyện gì đó đang xảy ra với cậu ấy.

- Có chuyện gì vậy? - Theo phản xạ, tôi trả lời liền ngay sau đó.

[Bảo Mi, không biết con bé có chuyện gì nữa, mình chẳng thấy nó đâu cả.]

Bảo Mi? Thường ngày Bảo Minh vẫn đưa rước cô bé bình thường. Sáng thì cùng nhau lên trường, chiều thì cô đứng đợi Bảo Minh ở hàng ghế đá gần bãi để xe. Nhưng tại sao hôm nay lại...?

- Có thể là Bảo Mi đi đâu đó chơi với bạn bè thì sao? - Tôi trấn an Bảo Minh nhưng cậu ấy như có vẻ đã mất bình tĩnh.

[Nếu như vậy thì nó đã báo cho tôi một tiếng rồi. Điện thoại thì nó lại tắt máy, còn cô chỉ biết ngồi trên xe anh ta và nói vậy. Cô thật vô dụng.]

Tôi cảm thấy rất khó chịu ở nơi phần ngực trái. Tại sao cậu ấy lại có thể nói với tôi những lời đó chứ?

Ngoài trời lại bắt đầu đổ mưa, và có vẻ người bị tổn thương là tôi.

- Bảo Minh à... - Tôi lên tiếng và xe đã dừng lại ở trước cổng nhà mình.

- Có phải là Mi Mi không? - Minh Tú nhìn qua phía cửa sổ xe bên anh ấy và lên tiếng.

Ngay lập tức, tôi chồm người qua. Là Bảo Mi, đang ngồi ngay trước cửa nhà tôi, đầu gục xuống hai đầu gối, người thì ướt như chuột lột.

- Bảo Minh, đến nhà mình mau, em gái cậu đang ở đây!

Nói rồi tôi cúp máy, tay mò vào túi lấy chìa khóa rồi bước xuống, vòng qua xe của Minh Tú và mở cổng.

Bảo Mi đã tự trèo vào cổng nhà tôi?

Tôi chạy nhanh tới trước cửa nhà, lay Bảo Mi và dường như cô bé đã ngất ngay lúc đó, ngay cái lúc cô mở to mắt nhìn tôi.

Minh Tú đỡ cô bé dậy và tôi mở cửa vào trong nhà.

- Ủa? Thiên Di?

Bảo Mi ngồi dậy trên giường, to mắt nhìn tôi.

- Dậy rồi sao? - Tôi đang ngồi trên bàn học với chiếc máy tính kế bên, tôi tắt máy và bước lại giường. - Cô bị sao vậy hả?

Bảo Mi đảo mắt quanh căn phòng, rồi từ từ đưa mắt nhìn tôi. - Đây là phòng chị đó hả?

Tôi gật đầu. Lúc vào nhà, Minh Tú đã đỡ Bảo Mi vào phòng của tôi. Tôi đã lau người và thay quần áo của tôi cho cô bé.

- Mà sao cô lại ngồi trước cửa nhà tôi thế? Còn trèo vào cổng nữa chứ?

- Bởi vì... - Bảo Mi gãi đầu, nhả mặt nói. - ...tôi không có bạn bè, chuyện này tôi nghĩ chị sẽ giúp được tôi...

Giúp? Chuyện gì mà Bảo Mi lại nhờ đến tôi chứ?

- Cô còn Bảo Minh nữa... - Tôi chưa kịp nói hết thì bị cô bé cắt ngang.

- Đừng! - Mi Mi giơ hai tay trước ngực, lắc đầu quầy quậy. - Nếu anh ấy mà biết thì sẽ xử đẹp Minh Vương đó.

- Minh...Vương...?

Minh Vương là Hot Boy No.2 của trường tôi, nói chuyện rất dễ thương, và rất được lòng các bạn gái về cách ăn nói. Và cũng là người tham gia vào việc chơi khăm tôi ở buổi party. Nhưng chuyện gì mà lại dính líu tới anh ta?

- Thiên Di! - Bảo Mi cúi mặt xuống giường, tay bấu chặt lấy tấm chăn đang đắp trên người. - Chuyện này chắc chị cũng từng trải qua rồi nhỉ?

- Chuyện gì cơ?

- Tôi...bị Minh Vương từ chối rồi. Ngay tiết học thứ hai buổi chiều.

Bảo Mi vừa nói vừa khóc nức lên. Tiết học thứ hai buổi chiều là ngay thời điểm trời bắt đầu mưa, lúc tôi với Minh Tú đang trú trong phòng thay đồ của đội bóng. Mỗi khi trời bắt ngờ đổ mưa, có nghĩa là có một người đang bị tổn thương. Và ngay lúc đó, người bị tổn thương chính là Trịnh Bảo Mi.

Nhưng người làm tổn thương cô ấy lại chính là Võ Minh Vương - một thành viên trong đội bóng và là bạn thân hiện giờ của Cao Minh Tú.

Gì chứ? Thế có nghĩa là Bảo Mi yêu Minh Vương sao?

- Chán thật! - Mi Mi vò đầu hét lên. - Lần thứ hai tỏ tình lại bị từ chối.

Tôi chưa kịp bịt miệng cô bé thì đã nghe thấy có tiếng bước chân đang chạy tới, và sau đó là tiếng gõ cửa.

Không ổn rồi! Minh Tú và Bảo Minh đang ở ngoài phòng khách nãy giờ.

- Bảo Mi, em tỉnh rồi hả? - Bảo Minh đập cửa ầm ầm và nói to.

Tôi bước ra mở cửa. Vừa mở thì Bảo Minh đã đẩy tôi ra và chạy vào, khiến tôi chao đảo và sắp ngã. Nhưng cánh tay của Minh Tú đã nắm chặt lấy tay tôi, tay còn lại của anh đỡ tôi lên.

- Nè! Cậu quá đáng rồi đó. - Minh Tú hét lên nhưng Bảo Minh chẳng để ý.

- Ai đã từ chối em vậy? - Bảo Minh ngồi xuống giường và hỏi cô em gái yêu quý của mình. Nhưng Bảo Mi lại lắc đầu chối. - Rõ ràng vừa nãy anh nghe em hét lớn mình bị từ chối lần thứ hai mà?

- Lần thứ hai? - Tôi thì thầm. Minh Tú đang đứng ở cửa phòng, kế bên tôi nên có thể anh ấy nghe thấy. - Vậy lần thứ nhất là ai?

- Là anh!

Tôi bất giác ngược đầu lên nhìn Minh Tú. Thì ra anh là người đầu tiên từ chối Bảo Mi. Nhưng cô bé có gì không tốt chứ?

- Sao anh lại từ chối cô ấy? Người xinh đẹp, dễ thương và trẻ con như Bảo Mi vậy mà anh cũng từ chối được. - Tôi liếc nhìn anh, nói chỉ đủ tôi và anh nghe. Minh Tú định nói gì đấy nhưng tôi lại cắt ngang. - Mà trẻ con thì rất là chung thủy với người mình yêu đó. Anh đúng là ngốc! Sao anh lại...

Tôi chưa kịp nói hết, anh kéo tôi ra khỏi phòng và đẩy tôi sát vào tường ở ngoài hành lang, hai tay đặt lên hai vai tôi. - Nếu như anh đồng ý thì làm sao có thể gặp được em.

Tim tôi đập lỗ nhup. Và lần này tôi kiên quyết không để anh muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên Bảo Minh từ trong phòng hăm hăm bước ra ngoài phòng khách, toan bỏ về.

- Cậu đi đâu vậy? - Tôi vội đẩy Minh Tú ra và chạy theo hỏi.

- Đi gặp Minh Vương.

Ôi thôi không ổn rồi! Bảo Minh rất thương yêu em gái mình, cậu ấy đã biết chuyện Minh Vương từ chối Bảo Mi. Và giờ cậu ấy lại đi gặp Minh Vương, không phải sẽ có nhiều chuyện xảy ra hay sao?

Tôi phải làm gì đó?

Vừa dứt câu, tôi chạy nhanh tới trước mặt Bảo Minh, giang hai tay chặn cậu ấy lại.

- Mau tránh ra.

- Cậu bình tĩnh đi! - Lúc này, trông Bảo Minh thật đáng sợ và tôi cảm thấy người mình đang run lên. - Minh sẽ đi gặp Minh Vương và nói chuyện.

- Thứ vô dụng như cô thì làm được gì chứ? - Bảo Minh hét lớn khiến tôi giật bắn mình.

- Nè! - Minh Tú bỗng la lớn nhưng Bảo Minh chẳng buồn để ý. Tôi liếc nhìn thì thấy Bảo Mi đang đứng sau lưng Minh Tú, vẻ sợ sệt nhìn anh mình.

- Bảo Minh! Cậu đang nổi điên lên như bố cậu khi biết mẹ cậu lừa dối ông ấy đấy! - Tôi lên tiếng và Bảo Minh bỗng khựng lại, tròn mắt nhìn tôi. - Và điều đó có lẽ làm cho em cậu sợ hãi. Cô bé đang cố gắng sống tốt để quên đi quá khứ đau buồn của mình. Và chính cậu đã khơi gợi lại hình ảnh đó trong mắt Bảo Mi.

- Cô im đi. - Bảo Minh thều thào và tôi tiếp tục nói.

- Một người phụ nữ làm tổn thương bố cậu nhưng cậu lại chẳng làm được gì ngoài việc lẩn tránh. Còn bây giờ, một chàng trai đã làm tổn thương em gái cậu, nếu cậu cứ mất bình tĩnh thì hậu quả sẽ rất tệ đó.

- CÔ IM ĐI, IM ĐI! - Bảo Minh hét lên làm tôi giật mình.

- Là một người bạn thân của cậu, mình có thể nói chuyện với Minh Vương. Bởi vậy cậu cứ ở nhà mình và chăm sóc Bảo Mi đi.

Nói rồi tôi chạy vội ra ngoài, và Minh Tú chạy theo, ngồi lên xe như có ý định sẽ chở tôi đi. Tôi khóa cửa lại và miễn cưỡng bước lên xe Minh Tú.

- Minh Vương, ra công viên đi, tao có chuyện muốn nói. - Nói rồi Minh Tú cúp máy, chở tôi ra công viên. - Bảo Minh là vậy đó, rất dễ nổi nóng.

Tôi quay qua nhìn Minh Tú. Phải, Minh Tú và Bảo Minh là bạn thân từ lúc họ chưa gặp tôi, cho nên anh rất hiểu Bảo Minh.

Xe dừng lại ở công viên, tôi bước xuống và thấy Minh Vương ngồi ở ngay vòi phun nước, giống như anh ấy đã ngồi ở đây lâu lắm rồi.

Tôi ra hiệu bảo Minh Tú ngồi im trên xe và bước tới chỗ Minh Vương. - Nè!

- Ủa? Không phải là Minh Tú sao? - Minh Vương ngẩng đầu lên và to mắt nhìn tôi.

Tôi đảo tròn hai mắt. - Anh ấy chỉ nói thay tôi thôi.

Minh Vương im lặng, và tôi từ từ ngồi xuống kế bên anh ấy. Trông Minh Vương chẳng giống anh ấy chút nào. Thường ngày thì nói rất nhiều nhưng sao giờ lại im thin thít khiến tôi chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

- Thiên Di, anh đã làm tổn thương Mi Mi. - Minh Vương chẳng buồn hỏi tôi đến gặp anh ấy làm gì, anh nói như là đang rất muốn tâm sự với ai đó. Và người đó lại chính là tôi.

- Em biết. - Tôi chậm rãi gật đầu. - Cô bé đã đến gặp em và khóc nức nở.

- Anh đã từ chối cô ấy. Anh làm vậy có đúng không?

Anh làm như tôi là thần vậy. Làm sao mà tôi biết chứ.

- Bảo Mi rất tốt và thẳng tính, tại sao anh lại từ chối cô ấy?

Minh Vương nghĩ ngợi hồi lâu rồi lên tiếng. - Anh sợ. Anh sợ một ngày nào đó anh sẽ chán cô ấy, và Bảo Minh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Với lại Minh Tú và Bảo Mi, anh nghĩ họ sẽ đến với nhau nên anh không muốn xen vào.

Một anh chàng đẹp trai, ăn nói dễ thương như Minh Vương lại là một chàng trai nhút nhát. Thật khó tin.

- Theo em thấy thì hiện giờ anh đang làm tổn thương Mi Mi và Bảo Minh đang tức điên lên đấy. - Đúng là vậy, bởi vì Bảo Minh sẽ nghĩ rằng em gái của mình hoàn toàn không đủ tư cách làm bạn gái của Minh Vương. Tôi nói tiếp. - Với lại Minh Tú, anh ấy không thích Bảo Mi, anh yên tâm đi.

Tôi mỉm cười và cứ khẳng khẳng chắc nịch như thế. Bởi tình cảm mà Minh Tú dành cho tôi, tôi càng ngày càng cảm thấy nó thật hơn bao giờ hết.

- Nhanh vậy? - Tôi bước lên xe thì Minh Tú quay đầu qua hỏi. Nhưng tôi không nói gì, chỉ mỉm cười và lấy điện thoại nhắn tin cho một người.

“Cô ra công viên đi. Minh Vương đang đợi.”

Sent to Mi Mi.

- Di Di, đội bóng mình sắp thi đấu rồi đấy. - Bảo Minh quay qua cười nói với tôi trong lúc tôi đang bỏ tập vở vào cặp, chuẩn bị ra về.

Chuyện lần trước, cậu ấy đã xin lỗi tôi và chúng tôi vẫn là một đôi bạn thân như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng rõ ràng tình cảm tôi dành cho Bảo Minh không chỉ dừng lại ở mức tình bạn, và lời tỏ tình của Minh Tú tôi vẫn đang suy nghĩ.

- Vậy sao? Chắc cậu phải tập luyện nhiều lắm nhỉ? - Tôi quay qua mỉm cười và nói.

Bảo Minh gật đầu. - Và giờ mình phải tập luyện tiếp đây, cậu đi chứ?

Tôi định là sẽ không đi nhưng đột nhiên Bảo Mi chạy đến và năn nỉ tôi đi xem cùng cô ấy. Mọi thứ bỗng nhiên trở nên tốt đẹp thế này thì làm sao mà tôi không thể đồng ý.

Bước tới sân bóng, ngay hàng ghế dành cho người xem, tôi đã thấy bóng dáng của một cô gái quen thuộc. Là Ngọc Anh?

- Chị ta tới đây làm gì thế? - Bảo Mi chạy lại chỗ Minh Tú và hắt hàm về phía Ngọc Anh hỏi. - Anh cho chị ấy vào đây sao?

Minh Tú nhún vai. - Tụi anh là bạn từ hồi trước cho nên anh không thể không cho cô ấy vào.

- Anh trở nên dịu dàng từ khi nào vậy? - Mi Mi nheo mắt lại hỏi nhưng Minh Tú chỉ nhìn tôi và mỉm cười. Một tuần trôi qua anh ấy luôn tốt với tôi. “Thật không thể tin được là người như Minh Tú lại thích con nhỏ đó.” - Đây là câu nói mà tôi nghe nhiều nhất ở đám con gái trong một tuần qua. Thật không dễ chịu gì với những con mắt liếc ngang liếc dọc, những lời xía xối mà họ cố ý nói lớn để tôi nghe thấy.

- Bảo Minh à! - Ngọc Anh bước lại chỗ chúng tôi đang đứng, mỉm cười nhìn Bảo Minh. Đây là lần đầu tiên sau khi Ngọc Anh chuyển đến, tôi mới thấy cô ấy nói chuyện với Bảo Minh.

Nhưng Bảo Minh chẳng thèm để ý gì đến cô ấy.

- Chúng ta có thể nói chuyện một chút...

- Tôi và cô còn gì để nói nữa chứ? - Bảo Minh quay đầu lại nhìn Ngọc Anh bằng một ánh mắt sắc lạnh. - Nếu cô có ý định muốn hẹn hò với tôi thì không cần nhiều lời nữa, biến đi.

Quá phũ phàng, quá tàn nhẫn là hai câu mà tôi muốn ném vào mặt cậu ấy nhất. Tại sao lại có thể đối xử với một cô gái như vậy chứ?

- Bảo Minh à, Thiên Di, cô ấy chỉ là một con ngốc thôi. Cậu không nên yêu cô ta. - Ngọc Anh lên tiếng với những lời nói cay độc. Người bạn mà tôi biết đây sao?

- Ngọc Anh, đủ rồi. Em về đi. - Minh Tú lên tiếng và tôi cảm nhận được phần ấm áp, quan tâm và bảo vệ tôi trong giọng nói của anh ấy. - Chính vẻ ngu ngốc đó mới khiến người khác thấy Thiên Di rất đáng yêu và rất đáng để được yêu. Còn em, nhìn em cứ như mụ phù thủy. - Minh Tú tiếp tục mỉa mai và tôi nghe được tiếng phì cười của cặp đôi mới chớm nở được một tuần - Minh Vương và Bảo Mi.

Ngọc Anh quay sang liếc nhìn tôi nhưng miệng thì lại đang nói chuyện với Bảo Minh. - Cậu không yêu mình bởi vì cô ta sao?

- Chúng ta là bạn thân mà Ngọc Anh. Tại sao cậu lại phải trở nên như thế chứ? - Tôi nhún mày nhìn Ngọc Anh và cô trừng mắt nhìn tôi.

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Vì Bảo Minh, tất cả là vì Bảo Minh. Và cô là cái gai trong mắt tôi, và tôi cần phải loại bỏ nó, giống như Tường Vy.

- Cậu không yêu mình. - Bảo Minh đột nhiên nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào sát cậu ấy, nếu mắt cậu ấy không nhìn Ngọc Anh thì tôi cứ nghĩ cậu ấy đang nói với mình. - Nếu yêu mình tại sao cậu lại luôn muốn mình đau khổ chứ? Đe dọa Tường Vy và giữ lại đến Di Di. Cậu là loài người gì vậy hả?

Nếu là tôi thì tôi sẽ bỏ đi, chứ không bao giờ cố nói lý lẽ với người đã từ chối mình ngay từ đầu.

Ngọc Anh không nói gì, chỉ nhếch môi rồi mới lên tiếng. - Tốt thôi, dù gì Minh Tú cũng đang yêu Thiên Di. Và giờ là trận chiến của hai anh. - Nói rồi cô quay qua Minh Tú, mỉm cười. - Chúc anh may mắn, em ủng hộ anh.

Và Minh Tú chỉ cười đáp trả rồi Ngọc Anh bỏ đi. Nhưng tôi biết cái cười của Ngọc Anh thật sự là một nỗi buồn vô cùng. Bảo Minh có yêu tôi không? Nếu anh ấy yêu tôi thì sẽ thế nào?

- Bảo Minh yêu chị sao? - Mi Mi quay qua hỏi tôi khi chúng tôi đang ngồi trên hàng ghế dành cho người xem. - Anh ấy chưa bao giờ yêu ai ngoài Tường Vy cả.

- Tôi không biết.

- Mà Minh Tú yêu chị, tại sao chị lại không đồng ý chứ?

- Vì tôi nghĩ anh ấy chỉ đang cố yêu tôi để Ngọc Anh nghĩ tôi không có tình cảm gì với Bảo Minh. - Tôi nói và đưa mắt nhìn theo trái bóng mà Minh Tú và Bảo Minh đang tranh giành trước bao nhiêu con mắt sững sốt của mọi người. Rõ là họ cùng chung một đội mà. - Mà Minh Tú từng từ chối cô thật sao? - Tôi quay qua hỏi và Bảo Mi gật đầu.

- Ừm, hồi còn ở Úc, anh ấy nói anh ấy thích Tường Vy cho nên tôi mới bỏ về đây học. Rồi không biết chuyện gì đã xảy ra với anh hai.

Tôi bất giác nghĩ có phải vì mình giống Tường Vy nên Minh Tú và Bảo Minh mới để ý mình không? Và có vẻ dường như khoảng thời gian Tường Vy xuất hiện, họ cũng đã ganh ghét nhau như bây giờ.

Nhưng những lời Ngọc Anh nói chứng tỏ Bảo Minh đang yêu tôi và cô ấy biết điều đó. Vậy tại sao tôi chưa nhận được một lời tỏ tình nào của cậu ấy?

- Hai người thôi đi. - Đột nhiên tôi nghe tiếng Minh Vương hét lên, kéo tôi ra những suy nghĩ mơ hồ kia. - Chúng ta đang luyện tập để chuẩn bị cho trận đấu sắp tới, chứ đây đâu phải sân bóng dành cho trẻ con.

Ngay sau đó, Minh Tú và Bảo Minh dừng lại, hai người vẫn trừng mắt nhìn nhau. Vì tôi?

Tôi tìm chìa khóa ở dưới chậu hoa mà mẹ vẫn thường để. Khi tìm được nó, tôi biết chắc là mẹ không có ở nhà. Tôi mở cửa bước vào, lại tử lạnh toan uống ngụm nước thì thấy một tờ giấy dán trên đó.

“Ở công ty có nhiều việc và họ cần mẹ giúp, con ở nhà hâm nóng lại đồ ăn hoặc ra ngoài ăn đi.”

Tôi đảo tròn hai mắt, dùng tay vò tờ giấy lại và sau đó ném vào thùng rác ở trong bếp. Lên phòng tắm rửa và quyết định ra ngoài ăn.

Bây giờ nghĩ lại thì đáng ra tôi không nên ra ngoài.

Tôi men theo con đường chạy dọc ra công viên rồi cứ đi thẳng để tìm kiếm cái gì đó ăn. Vừa đi được vài bước, một bàn tay bỗng đặt lên vai tôi từ phía sau, miệng anh ấy gọi tên, nhưng mà không phải tên tôi, mà là tên...Tường Vy.

Tôi quay đầu lại, người đứng trước mặt tôi - người vừa gọi tôi bằng cái tên Tường Vy - chính là Bảo Minh.

11. Chương 10 .1

- Ôi mình xin lỗi. - Bảo Minh hốt hoảng rút tay lại khi thấy tôi quay đầu.

Giây phút ấy tôi cứ ngỡ thì ra là mình chỉ là một bản sao của Tường Vy trong mắt Bảo Minh, trong lòng thoáng buồn và chúng tôi cứ đứng ngây người ra, to mắt nhìn nhau.

Như ý thức được mình đang ở đâu và trước mặt ai, cậu ấy lên tiếng. - À tại vì nhìn cậu từ đằng sau giống...Tường Vy quá.

Giống đến thế cơ à. Chắc là cậu ấy đang rất nhớ Tường Vy. Và tôi lại chính là hình ảnh để khơi gợi lại nỗi nhớ đã chôn vùi sâu trong một góc ký ức của cậu ấy.

- Này Di Di, không phải mình xem cậu là người thay thế đâu.

- À... - Bảo Minh bỗng lên tiếng làm tôi giật mình. Người thay thế? Cậu ấy còn chưa nói yêu tôi làm sao tôi có thể nghĩ đến chuyện mình là người thay thế.

Mặc dù cũng có đôi lúc.

- Mình chưa bao giờ thấy cậu ra ngoài đường như thế. Cậu đi đâu vậy?

Bảo Minh hỏi và chúng tôi rảo bước song song với nhau.

- Mình đi kiếm gì đó ăn thôi. Còn cậu?

- Minh Vương qua nhà mình và hai đứa cứ...phiền chết được.

- Cứ làm sao cơ?

- Cứ làm vậy này. - Dứt câu Bảo Minh đẩy tôi sát vào bờ tường gần đó làm tôi hốt hoảng thui cho cậu ấy một cái vào bụng. - Cậu làm gì vậy? Mình chỉ đùa tí thôi mà.

Tôi nhăn mặt và bỏ đi. - Tâm trạng mình đang không vui.

- Tại sao? - Bảo Minh đuổi theo tôi. Bất giác tôi dừng lại, quay đầu nhìn Bảo Minh và cậu ấy cũng khựng lại nhìn tôi.

- Bởi vì... - mình yêu cậu. - ...cậu cứ đùa như thế, mình chẳng thấy vui chút nào.

- Thế anh ta làm vậy cậu sẽ thấy vui lắm sao? - Bảo Minh nói và tôi khựng lại ở một quán kem lớn. “Anh ta” chính là Minh Tú, vì đã hai lần anh ấy hôn tôi trước mặt Bảo Minh. Và “anh ta” cũng đang bước ra từ quán kem đó và đứng sững người lại trước mặt chúng tôi, hai mắt mở to cùng với hộp đựng kem bự.

- Thiên Di? - Minh Tú thấy tôi đã phát hiện ra anh ta, liền lên tiếng. - Em đang làm gì đấy?

- Ủa? Là anh sao? - Bảo Minh nắm tay tôi và đi lại phía Minh Tú. - Trùng hợp thật, bọn này đang đi dạo đêm.

- Bỏ tay cô ấy ra.

Minh Tú nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt của tôi và Bảo Minh, trừng mắt nhìn cậu ấy.

- Tại sao anh luôn tranh giành với tôi vậy? - Bảo Minh nói. - Từ Tường Vy và giờ lại đến Thiên Di. Cô ấy là của tôi, bởi vậy tôi sẽ không để Ngọc Anh làm hại cô ấy lần nữa đâu.

Tim tôi bỗng đập nhanh, các mạch máu chạy rần rần trong người, mặt thì đỏ lựng lên. Đây có phải là một lời tỏ tình? Trong tình hình này, tôi cứ nghĩ Bảo Minh chỉ đang chọc tức Minh Tú, nhưng trông cậu ấy thực sự rất là nghiêm túc. Phải, tôi yêu Bảo Minh, nhưng như thế đâu có nghĩa là tôi sẽ từ chối Minh Tú. Vốn dĩ anh ấy là một người rất tuyệt vời khiến bạn không thể không đồng ý hẹn hò với anh ấy. Nhưng Bảo Minh, cậu ấy là một Bad Boy...Okay, coi như chuyện đó không quan trọng lắm, cái tôi lo sợ không phải là Ngọc Anh mà chính là Tường Vy. Bởi tôi luôn là bản sao Tường Vy trong mắt mọi người - Bảo Mi từng nói đùa như thế - nhưng câu nói ấy lại khiến tôi lo lắng kinh khủng.

- Tôi không tranh giành, vốn dĩ Thiên Di là dành cho tôi. - Minh Tú nói. - Cậu chỉ là người đến sau và phát hiện ra Thiên Di có nét giống Tường Vy nên cậu mới đem lòng yêu cô ấy. Tôi nói đúng không?

Minh Tú bỗng giật tay tôi ra khỏi tay Bảo Minh và kéo về bên mình. - Cậu không hề yêu cô ấy.”

Đúng vậy, nếu Bảo Minh yêu tôi thì tại sao những ngày qua cậu ấy lại không nói? Có thể vì Minh Tú là anh bạn thân của cậu ấy, và lý do thứ hai có thể là Tường Vy.

- Tôi yêu cô ấy. - Bảo Minh nghe mặt lên nhìn Minh Tú và nói. - Thật lòng yêu cô ấy.

- Về thôi Thiên Di, “cô ấy” của cậu ta chính là Tường Vy đó. - Nói rồi Minh Tú kéo tôi lên xe của anh ấy. Do quá bất ngờ, Bảo Minh và tôi không kịp phản ứng gì thì chiếc xe đã lao vụt đi, bỏ lại Bảo Minh - vẫn đang há hốc mồm - một mình

12. Chương 10 - 2

Tôi mở cửa và bước vào nhà, Minh Tú cũng cầm hộp kem bự bước theo rồi đóng cửa lại. Tôi đưa tay mở điều hòa rồi chạy lại tủ lạnh uống một cốc nước, sau đó chạy tới bồn rửa mặt và liên tục dội nước vào mặt mình nhưng...nó vẫn không hết đỏ.

- Em bình tĩnh lại đi. - Minh Tú đặt hộp kem lên bàn, nhìn tôi nói.

- Rõ ràng Bảo Minh nói yêu em... - Tôi bước lại chỗ Minh Tú nói và bị anh ấy cắt ngang.

- Cậu ta không hề nói “Tôi yêu Trần Thiên Di”. - Anh nắm hai vai tôi. - Lúc anh nói với cậu ấy, từ “cô ấy” ở đây ám chỉ Tường Vy chứ không phải em.

Minh Tú đã nói - “Cậu không hề yêu cô ấy” - thay vì nói - “Cậu không hề yêu Tường Vy”.

- Nhưng trong trường hợp đó, “cô ấy” chính là em. - Tôi gạt hai tay anh ra khỏi vai, quát lớn. Nhưng anh chỉ nhún vai, và tôi neho mắt lại nói. - Anh đã gài Bảo Minh?

Minh Tú lại nhún vai. - Phải nói chơi cậu ta một vỏ cũng thấy vui. Nếu như cứ đứng đấy mà đôi co nữa thì kem sẽ chảy hết đấy. - Anh ngồi xuống dưới sàn nhà, mở nắp hộp kem đang để trên bàn. Một nửa là hương vani và một nửa là sô-cô-la.

Đang đói meo, vả lại tôi rất thích kem cho nên làm sao có thể cưỡng lại nổi... Lập tức, tôi ngồi xuống cái ghế kế bên Minh Tú, lấy thìa xúc kem xúc vào miệng và đắm chìm trong vị kem ngọt lịm và mát lạnh. Mọi buồn phiền từ hai chàng trai kia cũng đã tan biến. Minh Tú từ dưới sàn nhà ngược lên, anh mỉm cười nhìn tôi. Chưa bao giờ tôi thấy anh lại dịu dàng đến thế. Làm sao mà ngờ được tôi đang ngồi ăn kem tại nhà của mình, cùng với một anh chàng khá nổi trong trường. Nói đúng hơn là một anh chàng chưa bao giờ tỏ tình với ai và ngồi tại sàn nhà cô ấy ăn kem. Nghĩ tới đây tôi bất giác mỉm cười. Bởi vì anh yêu tôi nên anh mới làm tất cả, và bởi vì tôi giống Tường Vy nên anh mới yêu. Bảo Mi có nói cô bị Minh Tú từ chối là vì anh ấy yêu Tường Vy, có nghĩa là anh đã từng yêu cô ấy và cũng có nghĩa anh và Bảo Minh cũng đã từng ganh ghét nhau vì một cô gái. Và giờ điều đó lại xảy ra chỉ bởi tôi giống Tường Vy. Nhưng hình như Minh Tú đã nhường cô ấy lại vì cô ấy yêu Bảo Minh, và điều đó đã làm Ngọc Anh...

Tôi không muốn nghĩ nữa. Chuyện của họ thật sự khiến tôi đau đầu. Và giờ cứ như lịch sử đã được lặp lại.

- Em nghĩ gì anh đều biết hết đấy.

- Hả? - Minh Tú lên tiếng và kéo tôi ra những suy nghĩ...chẳng có kết quả.

- Em đang nghĩ về việc giữa anh và “cô ấy” phải không? - Tôi to mắt nhìn anh và gật đầu. - Anh đoán không sai mà. Anh cũng đang nghĩ về anh và “cô ấy” đây.

Mặt tôi lại đỏ lên, tôi nhú mày lại nhìn anh. - Ý anh “cô ấy” là...

- Là em đó. Không phải em đang nghĩ về việc giữa anh và em, về việc của chúng ta sao? - Anh nhún vai rồi bò lên ghế sofa tôi đang ngồi và chen chút vào giữa tôi và cái thành ghế. Chưa bao giờ thấy anh sến súa có phần ngọt ngào như vậy. Trái tim tôi lại đập lỗ nhịp.

- Chúng ta chẳng có việc gì mà nghĩ cả.

Anh khều tay tôi và tôi quay qua nhìn thẳng vào mắt anh, với khoảng cách không xa. - Có đấy.

Vừa dứt câu, anh nhoài người ra phía tôi cho đến khi chạm vào môi của tôi. Quá đột ngột, tôi chỉ biết mở to mắt nhìn anh. Nhưng rồi tôi lại nhắm nghiền mắt lại, để mặc cho đầu lưỡi của anh lần mò vào bên trong. Nụ hôn của anh thật sự quá cuốn hút, nó khiến tôi muốn dứt ra nhưng lại không thể nào dứt được. Phải nói là chẳng muốn dứt.

- Ủầy! - Đột nhiên nghe tiếng ai đó, tôi vội đẩy anh ra và nhìn ra phía cửa. Cứ tưởng là mẹ về như có thấy ai đâu, và đôi mắt tôi bỗng khựng lại ngay cái cửa sổ ở giữa cửa ra vào và nhà bếp. Bảo Mi và Minh Vương đang đứng ở đó, nhìn bọn tôi từ nãy giờ. - Hóa ra anh hai đừng đừng về nhà đuổi tội này ra ngoài là vì chuyện này sao?

Minh Tú rú ầm lên và quay đầu lại mở TV. Tôi chạy ra cửa và mở ra cho hai người vào, và thật bất cần vì tôi đã quên khóa cửa cổng. - Mi-Vương, hai anh chị đến thật đúng lúc. - Minh Tú nhăn nhó lườm hai người họ rồi bỏ vào trong bếp, cắt hộp kem vào tủ lạnh.

- Mi-Vương á? Em thích cách gọi của anh. - Bảo Mi mỉm cười và bước lại ghế, đồng thời anh bạn trai của cô cũng bước theo.

- Con bão quỷ quái nào đã đưa hai người tới đây vậy? - Tất nhiên câu hỏi đó là của Minh Tú bởi nãy giờ tôi chỉ biết ngồi xuống đối diện họ và cúi gằm mặt vì xấu hổ.

- Là cơn thịnh nộ của Bảo Minh. - Minh Vương nói và lập tức tôi ngẩng đầu lên. - Anh và Mi Mi đang ngồi xem TV trong phòng cô ấy...

- Tao không nghĩ là mày với nhóc Mi chỉ ngồi xem TV không đâu. - Minh Tú cất lời Minh Vương.

- Ôi trời, anh muốn nghĩ gì cũng được. - Bảo Mi đứng dậy và mò lại tủ lạnh nhà tôi lục lọi gì đó. Mãi đến khi Minh Vương lên tiếng, tôi mới rời mắt khỏi cô bé.

- Bảo Minh cậu ta bỗng về nhà và đừng đừng lên phòng Mi Mi đuổi tội này đi. Cậu ta có vẻ rất tức giận.

- Vừa nãy em có thấy hộp kem cơ mà, đâu rồi? - Mi Mi nói vọng từ trong bếp ra và Minh Tú nói liền ngay sau đó. - Ngăn đá.

Đường như anh ấy rất muốn nghe về chuyện của cậu bạn thân của mình.

Bảo Mi bưng hộp kem vừa nãy ra và ngồi xuống cạnh Minh Vương. - Theo em đoán, có phải Bảo Minh qua nhà chị ta... - Cô hất hàm về phía tôi, mắt vẫn nhìn Minh Tú. - ...rồi thấy hai người đang...

- Không phải vậy đâu. - Tôi vội cắt ngang ý nghĩ của Bảo Mi, nhưng Minh Tú lại rơi vào thái độ: Lạnh nhạt và chẳng quan tâm cái gì.

Bằng chứng là ở câu nói của anh: -Thôi kệ họ muốn nghĩ gì thì nghĩ đi.

Vừa dứt câu, anh đứng lên và đi loang quanh tìm kiếm phòng tôi. - Cứ để họ ngoài đấy muốn làm gì thì làm. Phòng em ở đâu vậy.

Tôi đỏ mặt vì ngượng và tức giận khi anh cứ...như thế này. Tôi đứng bật dậy, và Bảo Mi kinh ngạc lên tiếng. - Tôi không nghĩ là chị sẽ vào phòng với anh ấy thật đâu.

- Đã tối rồi, làm ơn đi về hết đi. Tôi còn rất nhiều bài tập. - Tôi chạy lại mở cửa và mọi người ngáp ngừng nhìn tôi rồi họ cũng bước ra.

- Mai anh tới rước nhé? - Minh Tú dừng lại trước cửa nhìn tôi đầy trù mến.

- Không cần, em có thể đi xe bus.

- Vậy mai gặp ở trường. - Anh giơ một tay lên xoa đầu tôi và bước ra ngoài. Tôi đi theo, khóa cửa cổng cẩn thận rồi chạy vào nhà, đóng cửa một cái rầm và chui vào phòng, nhảy lên giường. Thật sự chẳng còn tâm trí để học bài, tôi hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra. Và rHãy học cách tha thứ để được tha thứ. Học cách tin tưởng nhận được sự tin tưởng. Học cách mỉm cười để nhận được nụ cười. Học cách cho đi để được nhận lấy rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

13. Chương 10 - 3

- Nè, kem con mua về sao không chịu để vào tủ lạnh vậy? - Tôi vừa bước xuống nhà thì mẹ đã lên tiếng. Thôi chết, do gấp quá nên tôi đã quên băng đi hộp kem vẫn còn để trên bàn đêm hôm qua. - Hôm qua bạn con đến chơi à? - Tôi tròn mắt nhìn mẹ và bà liền giải thích, vừa nói bà vừa giơ hai cái thìa lên trước mặt tôi. - Tại mẹ thấy có tới hai cái thìa.

- À vâng. Bữa sáng là gì vậy mẹ? - Tôi hỏi qua câu khác để mẹ không phải hỏi tiếp chuyện này.

- Bữa sáng là gì mẹ sẽ nói sau khi con trả lời mẹ. - Mẹ khoanh tay lại trước ngực, dựa người vào thành bếp. Và tôi bắt đầu lo lắng. Mẹ đang thật sự nghiêm túc. Không lẽ hôm qua mẹ đã thấy tôi và Minh Tú... - Hôm qua sợ con ở nhà một mình không được cho nên mẹ đã gọi Ngọc Anh sang ngủ cùng con.

Và thế là Ngọc Anh đã nói gì đó... Ôi không, Ngọc Anh đang rất ghét tôi, cô ấy đang gián tiếp hại tôi.

- Con bé nói nó không rãnh, và rồi mẹ nhận được tin nhắn của nó. - Mẹ giơ điện thoại ra trước mặt tôi và tôi cảm thấy đọc.

“Cô đừng lo, con gái cô chắc đang có hai chàng trai ngồi kế bên mình rồi. Vì thế cháu mới không thể nào qua đó và làm phiền họ được, như thế thì Di sẽ rất ghét cháu. Nhưng cô cứ yên tâm đi nhé!”

Hai từ thôi: Tức giận. Tại sao cô ấy lại có thể nói như vậy được chứ? Tôi thề là tỷ nữa đến trường, tôi sẽ vả vào mặt cô ta, chẳng nể tình bạn bè gì đâu.

- Khoan đã, cậu ấy nói thế mà mẹ cũng yên tâm được sao? - Tôi sững sờ nhìn mẹ. Ít ra khi đọc được tin nhắn, bà phải gọi cho tôi chứ. Như thế, ngay lúc đó tôi có thể giải thích.

- Mẹ đã cố gọi cho con. - Mẹ thở dài và có vẻ thất vọng.

Ôi không, hình như điện thoại tôi đã bị rớt trong xe Minh Tú trong lúc tôi vẫn đang bối rối và quên băng đi chiếc điện thoại yêu dấu của mình.

- Ngọc Anh nói sai rồi, thật sự không phải vậy, mẹ nên tin con. - Tôi vội giải thích nhưng lại chỉ nhận được cái nhúm mày của bà. - Con và Ngọc Anh đã không còn là bạn nữa từ khi cậu ấy chuyển đến đây. Và giờ cậu ấy ghét con nên mới cố ý nói vậy để hại con và tình cảm của con và mẹ. Làm ơn tin con...

- Mẹ cũng muốn tin lắm. - Mẹ tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp. - Nhưng khi mẹ gọi điện lại lần nữa thì một người lạ lại nhắc máy. - Chắc chắn là Minh Tú. - Giọng nói của một ông già, và ông ta đã nói: “Cậu chủ đã ngủ với Di Di rồi”. Thế con bảo mẹ tin thế nào?

Tôi bắt đầu hoảng loạn, đầu óc choáng váng. Chắc chắn là trò chơi khăm của ai đó, tôi cần nói chuyện với Minh Tú. Liếc nhìn đồng hồ, sắp vào học rồi. Tôi vội xách cặp lên, toan bước ra khỏi nhà thì mẹ lên tiếng. - Mẹ không muốn con đến trường cho đến khi con chịu nói sự thật với mẹ.

- Con cũng muốn không đến trường lắm, để có thể ở nhà nói sự thật với mẹ. - Và cũng bởi vì tôi chưa ăn sáng. - Nhưng giờ con phải đi tìm hiểu sự thật. - Nói rồi tôi lao vội ra ngoài, trèo hẳn qua cửa cổng - cái cửa ấy dễ trèo chết đi được - và chạy vội đến trường.

Nói chuyện với Minh Tú. Tát Ngọc Anh. Nói chuyện với Minh Tú. Tát Ngọc Anh... Tôi cứ lăm bắm trong miệng và quyết định bước vào lớp, gây chiến với Ngọc Anh trước và sau đó là Minh Tú. Nhưng khi bước vào lớp, tôi đã thấy cả một đội bóng đang vây lấy Bảo Minh, như là họ đang bàn về trận đấu. Minh Tú thấy tôi liền mỉm cười bước tới, và tôi thật sự thấy nhói khi Bảo Minh chẳng để ý gì đến sự xuất hiện của tôi.

- Đến trễ vậy?

- Điện thoại em đâu? - Minh Tú mở to mắt nhìn tôi khi bị tôi hỏi ngược lại.

- Anh để trong lớp ý.

- Rốt cuộc anh đã nói gì với mẹ em vậy hả? - Tôi dậm chân, tức giận kéo anh ra phía hành lang.

- Anh đã nói gì đâu. - Minh Tú nhún vai. - Điện thoại em cứ reo nên anh đã đưa cho ông quản gia rồi dặn ông ấy nếu có ai gọi thì nói... - Bỗng dưng anh khựng lại, nhúm mày như chợt hiểu được điều gì đó.

- Nói “Cậu chủ đã ngủ với Di Di” đúng không? - Tôi khoanh tay lại trước ngực và anh à một tiếng rồi cười phá lên.

- Mẹ em đã hiểu lầm rồi. Di Di là cô cún ở nhà anh đấy mà.

- Anh...đặt tên em cho con chó sao? - Tôi nhăn mặt nhìn anh.

- Làm gì có, anh đã đặt vậy trước lúc gặp em rồi.

- Nhưng sao anh lại dặn ông quản gia gì đấy nói thế trong khi đó là điện thoại của em. - Tôi vò đầu và trừng mắt nhìn anh.

Bỗng có hai cô nữ sinh đi ngang qua và tôi nghe loáng thoáng được câu: “Cãi nhau rồi, chia tay sớm thôi.”

Minh Tú dường như cũng nghe được và liếc nhìn bọn họ rồi quay lại nói với tôi. - Thói quen thôi. Tại vì đôi khi có nhiều người gọi đến anh đều làm như vậy. Chiều về anh sẽ qua giải thích với mẹ.

- Cứ làm như thế đi. Và giờ em sẽ xử Ngọc Anh. - Tôi nói và định bước vào lớp thì Minh Tú nắm tay kéo tôi lại.

- Xử ai cơ?

- Ngọc Anh.

- Em điên sao? Cô ấy đã làm gì em?

Tôi nhận thấy cái nhúm mày đầy lo lắng trên mặt anh. Phải, tôi đang điên lên đây, và chắc chắn tôi sẽ xử đẹp cô ấy.

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh. - Nói rồi tôi giật phăng tay mình ra khỏi tay anh, bước vào lớp.

Ngọc Anh ngồi trong lớp, khoanh tay trước ngực nhìn tôi như đã sẵn sàng gây chiến với tôi. Chắc cô ấy cũng đã biết tôi biết hết tất cả mọi chuyện rồi.

- Chuyện gì vậy? - Như nhìn thấy ánh mắt của tôi và Ngọc Anh đang nhìn nhau đầy cảm phần, Bảo Minh liền đứng dậy và hỏi.

Ngay lúc đó, Minh Tú cũng bước vào lớp và đứng kế bên tôi. Nhìn hai người họ giống như là sẵn sàng lao vào bảo vệ tôi bất cứ lúc nào.

- Ngọc Anh! - Tôi quát và mọi người trong lớp bắt đầu im lặng nhìn tôi, rồi Ngọc Anh. - Cô có phải là bạn tôi không vậy? Tại sao cô lại làm như thế chứ?

Ngọc Anh đứng dậy, mắt vẫn nhìn tôi. - Thứ nhất, tôi không phải bạn của cô. Thứ hai,... - Cô ấy nhún vai và nói tiếp. - ...tôi chẳng hiểu cô đang nói gì cả.

Ngọc Anh nói dối. Máu trong người tôi chảy nhanh đến nỗi chúng muốn nổ tung ra ngoài, chưa bao giờ tôi lại cảm ghét cô ấy đến như vậy. Vì Bảo Minh nên cô ấy đã làm tất cả, mặc kệ điều đó có làm hại đến ai và người đó là ai thì Ngọc Anh vẫn làm. Tôi toan bước đến chỗ cô ta thì đột nhiên Bảo Minh chạy ra và kéo tôi đi. Nhanh tới nỗi chóng mặt.

- Buông ra đi, cậu làm gì vậy? - Tôi la oai oái lên và Bảo Minh dừng lại ngay gốc cây gần ở bãi đỗ xe. - Minh phải nói chuyện với Ngọc Anh.

- Thiên Di, mình xin cậu. - Bảo Minh nói trong khi tay vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Và tôi mở to mắt ra nhìn cậu ấy. - Mình không biết là Ngọc Anh đã làm gì cậu, nhưng đến giờ mình vẫn không muốn tin cô ấy đã làm tổn thương Tường Vy. - Bảo Minh từ từ quay đầu lại nhìn vào mắt tôi. - Và mình không muốn điều đó xảy ra trước mặt mình, không muốn điều đó xảy ra với cậu.

Tôi vẫn ngây người ra nhìn cậu ấy, và trái tim tôi đập loạn xạ. Những gì tôi muốn nói ra là: “Hãy tỏ tình với mình”. Thật sự chẳng dễ dàng nói điều đó. - Tại...sao?

- Bởi vì mình thích cậu. Mình sẽ không để cô ấy hay bất cứ ai cướp mất cậu, vì mình sẽ luôn ở bên cạnh cậu và bảo vệ cậu.

14. Chương 11

Cậu ấy nói rồi. Bảo Minh đã tỏ tình với tôi rồi. Tôi đang nằm mơ có phải không?

- Cậu...nói giỡn hay nói đùa vậy? - Lúc này tôi vẫn trợn mắt kinh ngạc nhìn Bảo Minh nên cũng chẳng để ý đến lời nói của mình. Và Bảo Minh phì cười, xoay người lại, bước đến gần tôi, nhẹ nhàng nói:

- Mình nói thật.

Tôi như chìm đắm trong cảm xúc ngọt ngào của cậu ấy dành cho mình. Bảo Minh đang nói thật. Cậu ấy đã nói thích tôi, nhưng tại sao không phải là yêu? Thích tôi nhưng yêu Tường Vy sao?

- Có phải vì mình giống Tường Vy...?

- Cậu đừng bao giờ nghĩ đến điều đó. Mình đã nói rồi, cậu giống cô ấy nhưng cậu lại đặc biệt hơn cô ấy nhiều. - Bảo Minh nắm hai tay tôi và dường như mắt tôi đã bị xoáy sâu vào đôi mắt cậu ấy.

- Nếu cậu gặp lại cô ấy thì sao?

- Thì vẫn yêu cậu. Mình thề đấy!

Nói rồi Bảo Minh cúi xuống hôn lên môi tôi. Một nụ hôn đầu tiên với cậu ấy. Thật là lãng mạn. Nhưng Minh Tú...

Tôi vội đẩy Bảo Minh ra, gương mặt lại đỏ lên. - Hãy cho mình thời gian đi. - Tôi bỏ chạy về phía hành lang phía trước.

Minh Tú và Bảo Minh, cả hai đều thích tôi, nhưng tôi nên chọn ai? Cao Minh Tú, tôi cũng yêu anh ấy, nhưng vẫn chưa thể nào tin tưởng được anh. Còn Trịnh Bảo Minh, tôi cũng yêu cậu ấy, nhưng cái suy nghĩ mình luôn là bản sao của Tường Vy trong mắt cậu ấy khiến tôi cảm thấy lo sợ. Một người lớn hơn tôi và một người bằng tuổi. Một người tôi từng rất yêu và một người là bạn thân hiện giờ của tôi. Và hai người

họ là bạn thân của nhau. Tôi không thể xen vào được. Nhưng làm sao mà không thể chứ...? Tôi cần ai đó để tâm sự, thật sự tôi đang rất bối rối nhưng đến cả một người bạn cũng chẳng có. Tôi nên chọn ai đây? Minh Tú hay Bảo Minh?

- Chị đi lộn lớp rồi. Đây đâu phải là lớp của Minh Tú. - Bảo Mi thấy tôi cứ đứng ở ngoài hành lang lớp cô ấy cho nên cô chạy ra, khoanh tay trước ngực và nói.

- Mi Mi, tôi có chuyện muốn nói với cô. - Tôi nói và cúi gằm mặt xuống để che đi gương mặt đỏ và đầy bối rối của mình. Ngay sau đó, Bảo Mi tròn to mắt nhìn tôi đầy sững sốt.

- Với tôi? Chuyện gì cơ?

- Hẹn gặp cô ở giờ ăn trưa nhé. - Tôi nhún vai.

- Ừm...tôi và Minh Vương...

- Không! - Tôi cắt ngang lời cô. - Chỉ hai chúng ta thôi.

Nói rồi tôi bỏ đi và nghe thấy Bảo Mi nói với theo. - Này, cô lấy đâu ra cái quyền đó vậy hả?

- Đúng vậy, tôi không có quyền bảo cô làm theo ý tôi. - Tôi quay đầu lại. -Nhưng cô cũng không có quyền trèo qua cửa cổng nhà tôi rồi ngồi trước cửa nhà khóc thút thít.

Lúc này đây, tôi thật sự cần cô ấy, với danh nghĩa là một người bạn.

Tiết một đã tới, và tôi không thể vào lớp được. Tôi không biết phải xử sự thế nào với Bảo Minh. Tôi cũng không có ý định bùng tiết, nhưng khi đi lòng vòng ra sân sau, tôi thấy Minh Tú và Ngọc Anh. Nhưng may mắn là họ không thấy tôi.

Họ làm gì ở đây thế?

- Nhưng anh không hiểu, em làm vậy để được gì? - Minh Tú đút hai tay vào túi, nhìn Ngọc Anh hỏi.

- Bảo Minh. - Cô khoanh tay lại trước ngực, nói với ánh mắt buồn.

- Nhưng em nghĩ thử xem, nếu làm vậy thì em sẽ có được Bảo Minh chắc?

- Thế anh nghĩ thử xem, nếu Thiên Di yêu Bảo Minh, anh có chịu đứng yên và nhìn họ ở bên nhau không?

Minh Tú im lặng, chẳng nói gì nữa. Họ đang nói về cái gì vậy?

- Thiên Di, cô ấy yêu tôi. - Minh Tú nói và tôi thấy Ngọc Anh cười khẩy một cái.

- Cô ấy không yêu anh. Anh có biết vừa nãy Bảo Minh kéo cô ấy đi đâu và làm gì không? - Minh Tú lắc đầu và tìm tôi đập nhanh đến nỗi tôi cảm thấy như họ có thể nghe được. Cứ nghĩ Ngọc Anh đã thấy hết mọi chuyện nhưng bỗng nhiên cô quay qua...nhìn tôi và nói. - Sao anh không đi hỏi cô ấy? Em cũng muốn biết đây.

Minh Tú nhíu mày nhìn Ngọc Anh rồi từ từ quay đầu qua hướng cô ta đang nhìn. Anh khựng lại, mở to mắt nhìn tôi. Thì ra Ngọc Anh đã phát hiện ra tôi từ lâu. - Thiên Di? Sao em lại ở đây?

- Em chỉ... - Tôi chưa kịp nói hết thì Ngọc Anh đã cắt ngang.

- Anh muốn biết mà, thế thì mau hỏi đi.

Minh Tú ngập ngừng nhìn tôi rồi bước lại, kể đó Ngọc Anh cũng bước theo. - Bảo Minh đưa em đi đâu vậy?

Tôi im lặng, mọi thứ đều im lặng đến nỗi tôi có thể nghe được hơi thở gấp gáp của mình. Tôi không thể nói rằng Bảo Minh đã tỏ tình với tôi và chúng tôi đã hôn nhau. Nếu nói ra thì Minh Tú và cậu ấy sẽ như thế nào? Hai ngày nữa là tới trận đấu rồi và tôi không thể phá hoại chúng chỉ bằng một lời nói. Minh Tú và Bảo Minh từng đánh mất tình bạn của nhau chỉ vì một cô gái, và tôi không muốn điều đó lại xảy ra với mình. Tôi chỉ muốn họ luôn vui vẻ và ở bên nhau như anh em. Nhưng trái tim tôi lại đập nhanh khi đứng cạnh họ, và giờ tôi phải lựa chọn...

- Em... - Tôi ngập ngừng nhìn vào mắt anh rồi liếc sang mắt Ngọc Anh, và ánh mắt của họ cho tôi thấy họ đang rất muốn biết. - Đó không phải là chuyện của anh, càng không phải là chuyện của cô.

Ngọc Anh nhếch môi nói. - Rồi nó cũng sẽ là chuyện của tôi thôi, và cả anh ta nữa. - Cô bước đi, và lúc đi ngang qua tôi, cô ấy khẽ đụng vào vai tôi rồi đi mất.

- Tại sao em lại giấu anh? - Anh bước đến gần tôi hơn và nheo mắt hỏi.

- Em chẳng giấu anh chuyện gì cả. Bởi vì chúng ta chưa là gì của nhau nên em nghĩ không cần thiết phải nói.

- Chưa là gì của nhau? Nói vậy, em yêu cậu ta đúng không. - Minh Tú nhìn thẳng vào mắt tôi và tôi bắt đầu hoảng sợ. Tôi không muốn làm tổn thương đến anh ấy, càng không muốn phá vỡ tình bạn giữa hai người.

- Anh đừng hỏi nữa. Em vẫn đang suy nghĩ cho nên... - Cho nên...anh đã cắt ngang câu nói của tôi và tôi thấy được vẻ lo sợ và tức giận trong ánh mắt của anh.

- Cậu ta đã tỏ tình với em đúng không?

- Anh bình tĩnh lại đi. - Tôi giơ hai tay trước ngực. - Em xin anh đấy. Em luôn muốn hai người luôn vui vẻ, cười giòn như trước kia. Hai ngày nữa là tới trận đấu với một đội ở trường khác rồi, em không muốn vì chuyện này mà hai người phá hỏng trận đấu.

Minh Tú nhắm chặt mắt lại và từ từ mở mắt ra nhìn tôi. - Em nói đúng, và hai ngày nữa sẽ là trận đấu giữa anh và Bảo Minh. Anh và cậu ta đã không còn là bạn từ trước rồi.

Anh nói và bỏ đi. Chưa bao giờ tôi lại có cảm giác hụt hẫng đến như vậy. Anh đã bỏ đi, để tôi một mình. Nước mắt bắt đầu rơi và cảm giác tội lỗi không biết từ đâu lại ập đến trong tôi. Tất cả là lỗi của tôi đúng không? Và chính tôi đã phá hỏng mọi chuyện. Ngay lúc này, tôi ước ao mình không tồn tại trên thế giới này, dù chỉ một ngày để tôi có thể biết được rằng ai đang thực sự lo lắng cho tôi. Ai là người đang thực sự yêu tôi. Tôi ngồi ngay cái bàn ăn trong góc ở căn tin và đợi Bảo Mi cùng với cả đồng đội ăn trưa trên bàn. Bóng dáng nhỏ nhắn của cô ấy từ từ hiện ra và cô đưa mắt kiếm tìm tôi.

- Chị đây rồi. Hai người chia tay rồi sao? - Bảo Mi chạy lại và ngồi xuống đối diện tôi. Tôi trợn mắt nhìn nhóc Mi.

- Ai cơ?

- Cả khối 10 đều nói là thấy Minh Tú có vẻ rất bức mình, rồi sau đó bắt đầu tán tỉnh những cô gái khác trong trường. Chủ yếu chỉ để cho vui. - Bảo Mi nhún mày nhìn qua vai tôi rồi nói tiếp. - Đó, anh ấy cứ tươi cười nói chuyện với đám hám trai đó đó. Anh ấy có bao giờ như vậy đâu chứ.

Tôi quay đầu lại và Minh Tú cùng đội bóng đang đứng nói chuyện với một đám tiểu thư nhà giàu và chẳng chọe cách tôi không xa. Đúng là không lẽ tôi đã không còn tồn tại thật sao? Anh ấy đang làm trò gì vậy?

- Chị đã làm gì anh ấy hả?

Ngay lập tức, tôi quay ngoắc đầu lại trừng mắt nhìn Bảo Mi. - Tôi chẳng làm gì cả. Với lại, tôi và anh ta không có yêu nhau.

- Thế sao hôm qua, chị và anh ta đã làm gì đấy? - Bảo Mi ngênh mắt lên nhìn tôi.

- Okay, anh ấy yêu tôi và tôi chưa hề đồng ý. - Tôi nhẹ nhàng nói và Bảo Mi cười khẩy.

- Ý chị là chị không thích mà anh ta vẫn cứ làm đúng không?

Không phải tôi không thích, mà là...

- Rốt cuộc chị kêu tôi ra đây để nói gì? - Bảo Mi lấy bịch bánh mì trên bàn của tôi và đưa vào miệng ăn một cách tự nhiên.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói. - Bảo Minh và Minh Tú, hai người họ đều thích tôi.

- Thì sao? - Cô nhóc cắn một miếng bánh mì rồi bỗng nhiên khựng lại, trợn mắt nhìn tôi. - Bảo Minh và Minh Tú thích chị sao? - Tôi gật đầu. - Chị nói thật đấy chứ? Làm sao chị biết?

- Chính miệng họ đã nói trước mặt tôi. - Tôi khoanh hai tay và đặt lên bàn.

- Cùng một lúc sao?

- Không, Minh Tú thì nói thích tôi từ tuần trước, còn Bảo Minh thì mới sáng nay. Tôi phải chọn ai đây Mi Mi?

Cô nàng nhún vai. - Làm sao tôi biết.

- Vậy nếu là cô, cô sẽ chọn ai.

Lại thêm một cái nhún vai. - Tất nhiên là Minh Tú rồi, bởi vì Bảo Minh là anh của tôi mà.

Uầy! Có lẽ nói chuyện này với cô ấy cũng chẳng được gì. Nhức đầu quá, không chọn ai thì có lẽ sẽ tốt hơn cho cả ba nhỉ?

- Nhìn Thiên Di có vẻ không được vui cho lắm. - Minh Vương bước đến bàn chúng tôi và ngồi xuống kế bên Bảo Mi. - Em với Minh Tú có chuyện gì sao?

- Sao ai cũng nghĩ em với anh ấy có chuyện gì vậy? - Tôi nhăn mặt, khoanh hai tay trước ngực và Minh Vương nói liền ngay sau đó.

- Bởi vì anh ấy yêu em. Nhìn anh ấy cứ như thể là hiểu hai người có chuyện rồi.

Bảo Mi đảo tròn hai mắt rồi quay qua anh bạn trai và nói. - Anh hai của em và Minh Tú sắp có một trận đấu quyết liệt và phần thưởng là chị ấy. - Mi Mi hất hàm về phía tôi và tôi chẳng thích cách nói của cô ấy.

- Bảo Minh thích em sao? - Anh nhú mày hỏi tôi.

Tôi gật đầu. - Và em không biết nên chọn ai cả.

- Minh Tú, anh nghĩ em nên chọn anh ấy. - Minh Vương nhào người ra phía trước và quả quyết nói với tôi.

- Về vụ ở buổi party lần trước, tụi anh thật lòng xin lỗi em.

Tôi trợn mắt lên nhìn anh. Tại sao anh lại nói vậy?

- Minh Tú đã thích em từ lâu rồi. - Anh nói tiếp. - Cho nên anh ấy mới làm vậy để làm quen với em. Nhưng không ngờ việc này lại khiến em tổn thương đến thế.

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu hồi tưởng về những gì xảy ra với tôi và Minh Tú, những thái độ mà anh đối xử với tôi lúc trước. Từ chuyện anh cùng tôi lết bộ về nhà và chuyện ở buổi party, tại sao Minh Vương lại đuổi theo tôi mà không phải là Minh Tú? Và tôi chợt nhớ ra lúc đó Minh Vương đã cố nói gì đó với tôi nhưng lại bị tôi cắt ngang. Rồi ngày hôm sau, Bảo Minh xuất hiện và rủ tôi đến sân bóng cùng Bảo Mi, tôi còn nhớ anh đã quay lại nhìn tôi rất lâu. Đến chuyện anh mời tôi đến bữa tiệc của Ngọc Anh và tôi đã từ chối, anh còn phì cười nhìn tôi. Sau đó ở nhà tắm đội bóng, anh đã cố đuổi tôi ra vì ngại chẳng? Rồi lúc ở hồ bơi, anh đã hôn tôi hai lần. Lúc đó tôi thật sự rất ghét anh, cứ nghĩ anh chỉ là một tên khốn, giả dối.

Vậy mà khi nghe Minh Vương nói hết mọi chuyện, tôi cảm thấy anh thật dễ thương và đáng yêu vô cùng.

Nhưng có lẽ tôi sẽ vẫn chọn Bảo Minh. Vì khi ở bên cạnh anh ấy, tôi bỗng thấy bình yên đến lạ...

Bảo Minh tuy là một Bad Boy nhưng vì mẹ cậu ấy đã lừa dối bố cậu ấy khiến gia đình tan vỡ, và vì thế Bảo Minh mới trở thành con người như thế. Nhưng cuối cùng cậu ấy đã biết cách yêu một người thật lòng. Bảo Minh đã cứu tôi - trong cái đêm Minh Tú làm tôi tổn thương - và đưa tôi về tận nhà, cậu ấy nhảy xuống hồ bơi và cứu tôi, cậu ấy đỡ tôi dậy trong tiết trời lạnh khi bị Ngọc Anh ném bóng vào đầu. Bảo Mi phim vui vẻ. Trúc nhớ Tuấn cực Minh luôn âm thầm giúp đỡ tôi. Và tôi yêu cậu ấy vì điều đó. - Thì ra mọi chuyện là như thế sao? Cô thực sự rất lo cho con bé. - Mẹ tôi cười và nói với Minh Tú.

Tan học, anh ấy đã tạt qua nhà tôi trước và đợi tôi về. Minh Tú không nhìn tôi, không nói hay cười gì với tôi như hằng ngày, anh chỉ ngồi đối diện với mẹ tôi và nói rằng anh ấy chờ tôi đi mua kem và bỏ quên điện thoại trong xe.

- Anh đối không, em sẽ nấu gì đó cho anh ăn nhé. - Tôi đứng lên nhìn anh khi mẹ đã đi làm. Thật mệt mỏi khi bà nói sẽ không đi làm nữa đến khi tôi chịu giải thích. Và vì thế, bà phải làm bù suốt buổi tối hôm nay đến sáng ngày mai.

Anh khựng người lại, ngược mặt lên nhìn tôi rồi mỉm cười. - Được em nấu cơm cho ăn thì còn gì bằng.

Lúc này tôi thấy anh thật sự yếu đuối. Cảm giác như anh đang bị tổn thương.

Tôi đi vào trong bếp và anh bước theo sau.

- Anh ăn mì được rồi. - Anh mở tủ và giờ gói mì lên.

- Mẹ em đã nấu cơm, chỉ cần hâm nóng lại đồ ăn. Trừ phi anh muốn ăn mì. - Tôi nói và anh phì cười. Và tôi chợt nhớ ra một chuyện. Anh là một thiếu gia nhà giàu. - Hay là em ra ngoài mua... - Tôi ngập ngừng không biết những công tử như anh thì sẽ ăn gì. - ...KFC nhé? Hay là...

- Anh ăn mì được mà. - Anh cắt ngang và nói nhẹ nhàng khiến tôi tự hỏi không biết mình có thật sự đang nói chuyện với Cao Minh Tú không.

Thế là tôi nấu mì cho anh, anh kéo ghế ra và ngồi xuống bàn ăn nhìn tôi và chờ đợi. - Nhìn em như một người vợ.

- Hả? - Tôi quay lại, tròn tròn mắt nhìn anh. - À..., mà lúc trưa anh bị sao vậy? Minh Vương và những người khác rất lo cho anh đó.

- Thế em có lo không? - Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và tôi quay đầu lại, tiếp tục nấu mì.

- Ừm...một chút.

- Ừ. Con người, nếu họ buồn chán một điều gì đó, thay vì tìm đến người thân hoặc bạn bè, họ lại tìm đến những việc mà họ chưa bao giờ làm. - Anh nói rồi nhếch môi lên cười một cái. - Và giờ anh mới nhận ra, những điều bất thường về mình lại khiến nhiều người lo lắng.

Tôi nhìn anh rất lâu cho đến khi vô ý đưa tay chạm vào nồi nước sôi đang nấu. Giật mình, tôi la lên và rút tay lại, ngay lập tức Minh Tú đứng dậy bước tới chỗ tôi.

- Em làm sao vậy? - Anh nắm tay và dùng ngón cái xoa xoa mu bàn tay của tôi, đồng thời đưa tay còn lại lên tắt bếp. - Phỏng rồi, phải đến bệnh viện kiểm tra thôi.

Tôi vội rút tay lại, khuôn mặt đỏ ửng lên. - Em ổn mà, phỏng nhẹ thôi.

- Cũng phải đến bệnh viện kiểm tra chứ. Đi theo anh. - Anh nắm tay kéo tôi ra ngoài phòng khách.

- Khoan đã. - Tôi la lên. - Sao anh lại tốt với em thế. Nhờ em sẽ chọn Bảo Minh thì sao?

Anh đứng yên hồi lâu rồi từ từ quay đầu lại nhìn tôi và khẽ nói. - Nếu em chọn Bảo Minh thì anh vẫn sẽ tốt với em và ở mãi bên em.

- Em... - Tôi ngẩng đầu lên, ngập ngừng nhìn anh và nói. - Em xin lỗi, em chọn Bảo Minh.

Minh Tú mở to mắt nhìn tôi, tay anh khẽ siết chặt tay tôi. Và rồi anh nhắm mắt lại, tôi biết anh làm điều đó để ngăn cho nước mắt không chảy ra. Minh Tú đã khóc vì tôi, chứng tỏ anh ấy đã yêu tôi nhiều lắm. Nhưng tôi lại rất yêu Bảo Minh. Tôi thật sự, thật sự xin lỗi anh.

- Mau đến bệnh viện thôi. - Đột nhiên anh mở mắt ra và kéo tôi ra ngoài. Và tôi để yên cho anh kéo.

Tôi bước ra phòng khám với hộp thuốc để bôi vào vết thương, nhưng chẳng thấy Minh Tú đâu cả. Cho đến khi tôi bước đến nhà vệ sinh nam, anh bỗng lao ra và ôm vào tôi.

- Ồi, em không sao chứ? - Minh Tú đỡ tôi dậy và hỏi với gương mặt đỏ hoe. Anh ấy lại khóc và tôi chính là người đã làm tổn thương anh ấy.

Bỗng nhiên kìm nén không nổi và tôi òa khóc, miệng liên tục nói xin lỗi anh. Và anh chỉ đứng đấy, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, bàn tay khẽ xoa đầu tôi.

Do khóc nhiều nên mệt và tôi mơ mơ màng màng ngồi trên xe anh từ bệnh viện về nhà. Anh đã bế tôi lên phòng và ngồi vuốt tóc tôi rất lâu, sau đó ra về, để tôi một mình cô đơn. Tôi đã chọn Bảo Minh và làm tổn thương đến anh. Tôi thật sự là không muốn làm tổn thương đến anh ấy. Thật sự không muốn.

Suy nghĩ lung tung một hồi, tôi ngủ thiếp đi và luôn miệng nói: Em-xin-lỗi.

Lúc về, Minh Tú lấy điện thoại ra và nhắn tin cho một người, sau đó tắt máy.

“Cô ấy chọn cậu, và tôi lại thua.”

15. Chương 12

Tôi ngồi dậy, đưa mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ trên bàn. Mới chỉ 4 giờ sáng. Tôi thực sự không thể ngủ được nữa. Một hồi, tôi bước xuống giường, nghĩ đến gương mặt đỏ hoe của Minh Tú đêm hôm qua tôi lại cảm thấy buồn, cảm thấy tội lỗi vì mình đã làm tổn thương anh. Một công tử kiêu ngạo như anh lại khóc vì một người con gái như tôi. Thật là chẳng ai có thể ngờ được chuyện này. Tôi lảo đảo bước ra khỏi phòng, toan xuống nhà bếp thì bỗng nghe được giọng nói của một người đàn ông khi tôi đứng ngay hành lang.

- Con bé vẫn đang ngủ, đừng đánh thức nó. - Tôi nghiêng người khẽ nhìn xuống bếp. Là bố. Tại sao bố lại ở đây?

- Ừm. - Mẹ tôi ngồi ngay bàn ăn đối diện với bố trông như hai người xa lạ. - Đạo này có một anh chàng thường đến chơi với con bé và rất quan tâm nó.

Ý bà là Cao Minh Tú, bởi bà đã thấy anh ấy hai lần tại nhà tôi. Lần thứ nhất là lúc tôi mời Bảo Mi đến nhà và Minh Tú đột nhiên xuất hiện vì vết thương trên đầu của tôi. Lần thứ hai là vừa mới hôm qua, anh qua và giải thích cho mẹ tôi.

- Như thế thì tốt mà. - Bố mỉm cười và nói. - Dù gì anh đã bỏ con bé đi suốt mấy năm rồi, nó cần phải có một người đàn ông ở bên cạnh.

- Anh nói cũng đúng. - Mẹ tôi gật đầu ra chiều hiểu ý và tôi định bước xuống làm bố bất ngờ, nhưng chợt mẹ lên tiếng và tôi khựng lại. - Anh nhớ đừng cho con bé biết chúng ta đã ly hôn, nếu biết chắc nó sẽ sụp sụp lắm.

Tôi mở to mắt kinh ngạc nhìn bố mẹ, rồi sau đó chạy ngay lên phòng, tìm đập nhanh đến nỗi tôi không còn đứng vững được nữa. Bố đi suốt mấy năm ở Hà Nội không phải là đi công tác, mà là vì bố mẹ đã ly hôn. Và họ đã nói dối tôi suốt mấy năm quay. Tại sao lại như vậy? Tại sao bố mẹ lại thành ra như vậy và từ khi nào? Nghĩ lại tôi thấy mình quá vô tâm khi ở bên cạnh bố mẹ mà chẳng hề biết chuyện gì xảy ra. Cảm giác đau đớn vì bố mẹ đã giấu nhem chuyện đó mấy năm qua.

Tôi ngồi phịch xuống giường, gương mặt vẫn không khỏi kinh ngạc. Nước mắt bắt đầu chảy dài trên má, và rồi tôi ôm lấy mặt và khóc ngon lành. Đột nhiên điện thoại reo lên và làm tôi giật mình đứng bật dậy. Đưa tay lần mò chiếc điện thoại và bấm ngay nút tắt. Hiện giờ tôi chẳng muốn nói chuyện với ai cả, tất cả đều lừa dối, tất cả đều dối trá. Nhưng khi vừa tắt được vài phút, điện thoại tôi reo lên có tin nhắn, tôi vội mở ra và đọc.

“Cậu dậy chưa? Mình có cảm giác như là cậu đang gặp chuyện gì đó, nhưng hình như mình đã làm phiền cậu rồi. Xin lỗi Thiên Di.”

Tin nhắn này là của Bảo Minh gửi cho tôi, thì ra vừa nãy người gọi đến chính là cậu ấy. Tôi mỉm cười, cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng hơn một chút, khẽ đưa những ngón tay và trả lời tin nhắn cậu ấy. “Linh tính của cậu đúng thật ^^”

- Thiên Di, con dậy rồi hả? - Bỗng nhiên mẹ bước lên phòng tôi và gõ cửa, chắc hẳn bà đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Và tôi vội nằm xuống, vờ như ngủ. Khi thấy tôi chẳng trả lời, bà bỏ đi. Ngay sau đó Bảo Minh liền gọi cho tôi.

- Alô?

[Cậu có chuyện gì vậy?] - Bảo Minh hét lớn và làm tôi giật bắn mình. - [Đột nhiên mình có cảm giác lo sợ thế nào ấy.]

- Bố mình...đã trở về. - Tôi nói khẽ và nước mắt lại chảy dài trên má.

[Vậy thì hay quá.]

- Chẳng hay tạo nào cả. - Tôi khóc nức lên và cố gắng nói thật khẽ để bố và mẹ không nghe thấy. - Bảo Minh, cậu biết không? Bố đã luôn ở cạnh mình cho đến khi lớp 6, ông đột nhiên chuyển đi ra Hà Nội và nói là đi công tác. Nhưng đến giờ mình mới biết rằng ông chuyển đi là vì bố mẹ đã ly hôn. - Tôi òa khóc vì không thể kìm nén nổi nữa.

[Thiên Di à, bình tĩnh nào!]

- Bình tĩnh? Cậu nghĩ mình có thể bình tĩnh được không? Đến cả cậu lúc đó cũng không bình tĩnh thì làm sao mình có thể?

Bảo Minh đã từng làm loạn cả lên và bỏ đi khi biết mẹ mình có người đàn ông khác.

[Cậu nghe này, cứ vờ như chẳng biết gì đi.] - Bảo Minh nhẹ nhàng nói. [Cậu phải học cách chấp nhận chuyện này từ từ.]

- Minh...

Bảo Minh cắt ngang lời tôi. - [Họ không nói cho cậu biết bởi vì họ có lý do. Chứ cậu đừng bước đến và quát ầm lên trước mặt bố. Như thế mọi chuyện sẽ càng tệ hơn đấy.]

Tôi im một lúc lâu rồi cũng lên tiếng. - Okay, mình biết rồi.

Tôi nghe tiếng thở phào nhẹ nhõm của Bảo Minh và cậu ấy nói tiếp. - [Tỷ nữa mình sẽ qua rước cậu nhé?]

Cậu ấy cúp máy khi tôi chưa kịp lên tiếng từ chối.

06 : 00

Tôi ngồi bật dậy, lấy trong tủ quần áo ra bộ đồng phục thường ngày và bước vào nhà vệ sinh đi tắm. Đứng trước gương, tôi cố làm ra vẻ mặt bình thường như mọi ngày rồi xách cặp xuống dưới nhà.

- Bố? - Tôi vờ kinh ngạc nhìn ông đang đọc tờ báo trên ghế sofa mà ông hay ngồi. Giả vờ thế này coi bộ hơi mệt vì nhìn nét mặt của tôi chẳng thể nào thấy được vẻ bất ngờ hay là mừng rỡ.

- Có vẻ con không mong bố về cho lắm nhỉ? - Bố tôi nhăn mặt. - Nhìn con lớn hơn trước nhiều.

- Tất nhiên rồi ạ. - Tôi đảo tròn hai mắt và bước vào trong bếp ngồi xuống bàn ăn, thấy thế bố cũng ngồi dậy và bước theo.

- Bố cứ nghĩ... - Ông nhướn mày lên nhìn tôi. - ...con sẽ chạy lại ôm bố khi thấy bố trở về.

- Con đã lớn rồi mà.

- Okay! - Bố kéo ghế ra và ngồi xuống đối diện tôi. - Dường như con không ổn cho lắm. Khẩu vị món ăn mẹ nấu không hợp à?

Trước đây bố là người hay nấu bữa sáng cho tôi và giờ mẹ đã phải thay thế công việc đó, còn lý do thì tôi không hề muốn nhắc lại.

- Ngon hơn anh nhiều đấy, ông bố già ạ! - Mẹ tôi quay lại mỉm cười và nói.

Lúc này, tôi chỉ muốn đập bàn và đứng dậy, hét lớn bảo mọi người đừng vờ vịt nữa. Nhưng tôi lại không đủ can đảm làm thế và cũng vì Bảo Minh đã khuyên tôi nên làm theo những gì cậu ấy nói.

Ăn sáng xong, tôi bước ra phòng khách toan đi học thì bố chợt lên tiếng. - Con đi bằng xe đạp à?

Tôi quay lại. - Đi bộ ạ. Con nghĩ như thế sẽ khỏe hơn.

- Không, tại sao con phải đi bộ? Một là đi xe đạp, hai là bố sẽ chở con.

- Con lớn rồi mà bố. - Tôi nhăn mặt lại và bỗng có tiếng nói vang lên từ cửa sổ ở giữa cửa ra vào và phòng bếp.

- Ba là cháu có thể chở cô ấy ạ.

Là Bảo Minh. Cậu ấy vừa nói vừa mỉm cười nhìn bố. Ôi thật tệ, hai bố con tôi đều có một điểm chung là hay quên đóng cửa cổng. Lần trước khi tôi quên đóng mà cặp đôi Mi-Vương đã bước vào và nhìn thấy những-thứ-không-nên-thấy. Và giờ lại đến bố tôi.

- Cậu là ai vậy? - Bố nhú mày hỏi Bảo Minh và tôi chạy ra mở cửa cho cậu ấy vào.

- Chào chú, cháu là Trịnh Bảo Minh, bạn cùng lớp của Thiên Di.

- Ủa, không phải là anh chàng Minh Tú gì đó sao? - Mẹ tôi từ trong bếp bước ra và tròn mắt nhìn Bảo Minh.

- À, con nhờ cậu ấy tới chở con đi học đấy ạ. - Tôi cười và nói, mắt liếc xéo Bảo Minh.

- Không được. - Bố tôi lắc đầu lia lịa và quay qua nhìn tôi. - Bố sẽ chở con. - Rồi ông quay qua nhìn Bảo Minh. - Còn cậu thì mau về đi.

- Con sẽ đi cùng cậu ấy. - Tôi nhìn thẳng vào mắt bố. Và không khí ngày càng trở nên căng thẳng.

- Hay là... - Mẹ nắm cánh tay bố và lên tiếng. Nhưng tôi thấy cái nắm tay của bà quá gượng gạo, cứ như là nó rất bẩn. - ...anh có thể chở hai đứa đi cũng được.

- Ba ạ. Em của cháu đang ngồi trên xe. - Bảo Minh mỉm cười và bố nhòm ra ngoài nhìn chiếc xe ô tô xịn của cậu ấy rồi đảo tròn hai mắt, thở dài ngán ngẩm

- Để bố đi lấy chìa khóa xe.

Ông bước vào trong phòng, mẹ thì mỉm cười nhìn chúng tôi và đi vào bếp.

- Nhìn gia đình cậu hạnh phúc thế cơ mà? - Bảo Minh cúi xuống nói khẽ vào tai tôi, hơi ồm từ từ lan truyền và làm hai má tôi ửng hồng, tim đập rộn ràng.

Chúng tôi bước lên chiếc xe ô tô khá là cũ kĩ của bố. Và ông đã chở chúng tôi sang trường cấp hai.

- Đây đâu phải là trường con. - Tôi quay qua nhú mày nhìn bố. - Đây là trường cấp hai, con đã học cấp ba rồi bố ạ.

- À đúng rồi nhỉ. - Bố tôi xoa trán hồi lâu rồi quay sang nhìn tôi. - Năm nay con đã vào lớp...

- Chúng con đã vào lớp 11 ạ. - Bảo Minh mỉm cười và nhoài người lên phía trước nói. Và tôi nhận thấy nét khó xử trong mắt bố.

- Chú...là một ông bố tệ nhất đấy. - Mi Mi nhăn mặt, khoanh hai tay trước ngực, vắt chéo chân và nói. Tôi và Bảo Minh quay sang lườm cô. Phải nói cô ấy quá là thẳng tính.

- Bố xin lỗi. Bố...

Lúc này tôi cảm thấy thật tội nghiệp bố, nhưng đó là tất cả những gì ông có thể làm được cho tôi vì đã bỏ đi suốt 5 năm. Tôi và Bảo Minh vừa bước đến hành lang khối 11 thì thấy cả đội bóng đứng ngay trước cửa lớp chúng tôi. Khi thấy bọn tôi bước tới, Minh Tú quay qua nhìn tôi đầy bất ngờ rồi anh cũng mỉm cười thật tươi. Nhưng nụ cười đó không phải là nụ cười hạnh phúc mà anh luôn dùng nó khi ở bên cạnh tôi. Nhưng tôi vui là cặp mắt của anh không sưng húp lên hoặc là có dấu hiệu gì đó cho thấy anh khóc. Anh đang cố gắng vượt qua cái sự tổn thương mà tôi đã tạo ra, và liệu nếu tôi chọn anh thì Bảo Minh sẽ như thế nào?

Tôi mỉm cười nhìn anh. Cố gắng làm sao để cho mọi thứ thoải mái nhất có thể.

- Hôm nay chúng ta phải cố gắng tập luyện cho tốt, bởi vì ngày mai đội chúng ta sẽ vô địch cho xem. - Minh Vương cười tươi và nói lớn, bọn con gái và con trai trong các lớp ngó đầu ra và gào rú lên. Anh ấy nói tiếp. - Thiên Di với Mi Mi nhất định phải đến xem đó nha. Thiếu hai em bọn anh sẽ không thắng được đâu.

Cảm giác thật hạnh phúc. Bây giờ mọi người đều cười vui vẻ và nói chuyện với tôi, quan tâm tôi. Có vẻ như bạn bè của tôi là cả một đội bóng rồi. Còn nhóc Mi thì vẫn cứng đầu không chịu kết bạn với tôi, mặc dù tôi chính là người đã an ủi khi cô nhóc thất tình và giải quyết tình yêu giữa cô và Minh Vương.

- Mọi người nghĩ mệt uống nước đi nào! - Tôi và Bảo Mi đồng thanh và cùng nhau đem rất nhiều chai nước đến sân bóng sau khi tan học. Và tất nhiên chúng tôi cũng đưa cho cả đội cổ vũ - Ngọc Anh là một trong số đó - nhưng nhóc Mi lại bảo không cần đưa vì cô chúa ghét những nàng tiểu thư chảnh chọe bên đó. Thế là tôi phải đi một mình.

- Cô và Minh Tú chia tay rồi à? - Ngọc Anh nghe mặt lên hỏi khi tôi đưa chai nước cho cô ấy.

Tôi nhún vai và nhìn vào xô đựng các chai nước. - Tôi không có... Chúng tôi không hề hẹn hò với nhau, và...
- Thật chả dễ chịu khi phải xưng hô kiểu như thế với một người bạn - từng - rất thân và nói ra những điều sẽ khiến cô ấy tổn thương. - ...và Bảo Minh là bạn trai hiện giờ của tôi.

Ngay lập tức Ngọc Anh trợn mắt lên nhìn tôi đầy phẫn nộ. - Cô dám nói lại lần nữa không?

- Tôi và Bảo Minh đang quen nhau, cho nên... - Tôi bỗng thấy hơi chột dạ khi nhìn thấy cái nghiêng răng và bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm quanh chai nước vừa nãy tôi đưa cho Ngọc Anh.

- Cho nên tôi sẽ xé xát cô. - Ngọc Anh hét lên và ném chai nước xuống đất làm nước bắn hết cả lên người tôi. Đội bóng và đội cổ vũ quay lại nhìn bọn tôi và tôi thấy Bảo Minh và những người khác đang bước tới trong khi Minh Tú vẫn khoanh tay lại và nghe mặt đứng nhìn.

- Cô làm cái gì thế? - Bảo Minh nắm tay tôi kéo lại phía mình.

Minh Vương nhìn tôi từ trên xuống rồi quay qua nhìn Ngọc Anh. - Cô ấy ướt hết rồi, chuyện gì xảy ra với hai em vậy?

- Ngọc Anh, sao chị lại làm vậy? - Bảo Mi chạy đến và hỏi.

Mọi người đều đang có vẻ lo lắng cho tôi - trừ Minh Tú. Câu hỏi đều dồn dập đến và Ngọc Anh bỗng khóc nức nở, ngen ngào lên tiếng. - Thiên Di, cô ấy bỏ gì đó vào trong chai nước cho nên tôi mới làm vậy. Tôi không hề cố ý.

Cô ta đã nói dối?

- Đúng vậy. Thiên Di nhìn ngốc nghếch như thế mà thủ đoạn vô cùng. - Các cô gái trong đội cổ vũ chạy đến vỗ về Ngọc Anh và trừng mắt nhìn tôi.

Bảo Mi nhăn mặt. - Êo, thủ đoạn của chị ta còn kém lắm, làm sao bằng được ai kia. Mà nếu trong chai nước có gì đó thật thì các chị thử liếm xem.

- Nè con nhóc lớp dưới, mày lấy quyền gì mà ăn nói với tụi tao kiểu đó vậy hả? - Một cô gái nghe mặt lên nhìn Mi Mi và bị ánh mắt căm phẫn của Bảo Minh làm hoảng sợ.

Cả bọn chảnh chọe đó cứ làm nháo nhào lên và tin Ngọc Anh răm rắp. Lúc này tôi rất cần Minh Tú vì chỉ có giọng nói của anh mới có quyền lực khiến lũ loi nhoi này câm ngay. Bất giác tôi quay qua nhìn anh cầu cứu, nhưng anh chỉ ngoáy tai rồi lặng lẽ bỏ ra ngoài.

- Đi thôi Thiên Di. - Bảo Minh kéo tôi đi. Nhưng tại sao lại là phòng y tế?

- Mình đâu có bị gì đâu. - Tôi ngồi xuống giường và cậu ấy đứng chống hai tay bên hông nhìn tôi. Rồi cậu ấy khựng lại khi nhìn xuống phần ngực của tôi và vội quay mặt đi.

- Ủa, phải làm sao đây?

Áo của tôi đã ướt nhẹp nên nó cứ dính chặt vào người tôi. Xấu hổ quá, tôi lấy hai tay giơ lên và che lại.

- À. - Bảo Minh quay qua. - Mi Mi chắc có đem theo áo, cậu ngồi đây để mình chạy qua mượn.

Nói rồi Bảo Minh chạy đi và đột nhiên điện thoại trong túi vấy rung lên báo có tin nhắn. Tôi liền mở ra.

“Em ổn chứ?” - Tin nhắn của Minh Tú, tôi liền trả lời.

“Ừm, Bảo Minh đã đi mượn áo giúp em.”

Và sau đó không thấy anh trả lời nữa.

- Cậu mặc được chứ? - Bảo Minh hỏi khi thấy tôi bước ra từ phòng vệ sinh nữ với cái áo đồng phục bé tí của Mi Mi.

- Ừm... hơi chật. - Và quá ngắn. Tôi cố gắng kéo áo xích xuống, nhưng nó thật sự rất ngắn. Giờ tôi mới biết nhóc Mi không những ốm mà còn lùn nữa.

- Chà! Nhìn Thiên Di gợi cảm ghê. - Minh Vương bước tới khoác vai Bảo Minh và nhìn tôi nói.

Do cái áo quá chật nên những đường cong của tôi lộ hết cả ra ngoài. Tôi ôm mặt vì nó đã đổ lên vì ngại.

Bảo Minh chọc cùi chỏ vào bụng Minh Vương một cái rồi nắm tay tôi, cùng nhau ra về.

- Ôi không, bố mình quên tới đón rồi, làm sao đây? - Tôi quay qua nói và Bảo Minh chỉ nhún vai.

- Thì cùng đi bộ đi. Như thế sẽ lãng mạn lắm đó.

- Khoan đã. - Nhóc Mi đừng đừng chạy ra. - Còn em thì sao?

- Anh sẽ đánh chết Minh Vương nếu anh ta cho em đi bộ đấy. - Nói rồi Bảo Minh kéo tôi đi luôn.

Thật là hạnh phúc, cậu ấy nắm tay tôi và chúng tôi cùng bước đi, nói chuyện cười đùa rất là vui. Tôi thực sự muốn thời gian ngừng lại để chúng tôi có thể ở bên nhau lâu hơn. Và rồi chiếc xe của Minh Tú chạy vụt qua như là chẳng hề thấy chúng tôi. Tôi bỗng chợt nhớ đến lần đầu tiên anh cùng tôi đi bộ về, chỉ đi thôi chứ chẳng làm gì cả, nhưng lúc đó cũng đủ làm trái tim tôi đập rộn ràng. Và giờ nó đã đập lại y như thế vì có Bảo Minh ở đây.

- Cậu và Minh Tú, hai người vẫn ổn chứ? - Tôi dừng lại hỏi khi chúng tôi đi ngang qua công viên.

Bảo Minh khựng lại nhìn tôi, tay vẫn nắm chặt tay tôi. - Mình không biết, nhưng hôm qua anh ấy đã nhắn cho mình là cậu chọn mình.

- Anh ấy nhắn vậy thật sao?

- Ừm, vì thế chúng ta chính thức quen nhau. Chẳng ai làm gì cậu đâu.

- Kể cả Tường Vy?

Bảo Minh gạt đầu và mỉm cười. - Kể cả cô ấy.

16. Chương 13

- Thiên Di, bố quên mất là phải tới đón con. - Bố tôi mở cửa và nhìn tôi, sau đó nhìn Bảo Minh. - Cậu tới có việc gì?

- Cháu tới để lấy xe ạ. - Bảo Minh chỉ vào chiếc xe ở trong sân của mình. Tôi bước vào nhà và cậu ấy mỉm cười nhìn bố tôi. - Và cháu có thể cùng ăn cơm...

- Không tiễn. - Bố cắt ngang lời cậu ấy và đóng sầm cửa lại.

- Sao bố lại làm như thế? - Tôi ném cặp xuống đất và nhìn bố đầy phẫn nộ. - Bố đã nói con cần có một người đàn ông bên cạnh cơ mà?

Nói xong câu ấy tôi mới thấy mình thật đại dột.

- Khoan đã, con đã nghe thấy bố mẹ nói chuyện lúc sáng nay ở dưới bếp sao? - Bố nhú mày nhìn tôi và tôi vội bước vào bếp.

- Mẹ đâu rồi ạ?

- Mẹ con đi làm ca đêm rồi. - Bố bước theo.

- Thế công việc của bố thì sao?

- Dì ấy đã lo. - Bố nói và tôi quay phắt người lại, trợn mắt nhìn ông.

- Dì ấy? Ý bố là... - Tôi ôm đầu và cố vịn vào thành bếp nếu không tôi sẽ té ngã mất. - Vì người đàn bà đó mà bố và mẹ ly hôn sao?

- Uầy, đúng là con đã nghe bố mẹ nói chuyện. - Bố tôi đút hai tay vào túi.

- Và hai người đã giấu con suốt mấy năm qua. - Tôi thều thào.

- Vì bố không muốn con phải suy sụp vì chuyện này. - Bố tôi thở dài và chống hai tay lên bàn ăn. - Ngày mốt dì sẽ đến đây và đưa con ra Hà Nội, ngày mai bố sẽ đến trường và xin chuyển trường cho con.

Tôi trợn mắt nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình, tim quặn thắt lại. - Tại sao bố lại làm như thế chứ? Bố bắt con rời xa mẹ, rời xa bạn bè, và rời xa Bảo Minh. - Nước mắt chảy dài trên má và tôi nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh rồi mở mắt ra nhìn ông. - Con sẽ không đi đâu cả.

Tôi đẩy bố ra một bên và chạy lên phòng, và bố kịp nói với theo. - Mai con không được đi đâu cả. Cứ ở nhà cho bố.

Ôi không! Còn trận bóng ngày mai thì sao đây? Tôi phải làm gì đó...

“Mình muốn qua nhà cậu, mình sẽ đợi ở công viên.” - Tôi gửi tin nhắn cho Bảo Minh và liền đi tắm.

Không ngờ bố lại vì một người đàn bà mà bỏ đi mấy năm. Lúc này hoàn cảnh của tôi khá giống với Bảo Minh cho nên tôi rất cần cậu ấy, kể cả cậu ấy không giúp được gì thì tôi vẫn rất muốn ở cạnh cậu ấy lúc này.

Bố đang ở trong phòng, tôi nhẹ nhàng mở cửa và chạy thật nhanh ra công viên. Nhanh nhất có thể. Xe Bảo Minh đã đậu ngay đó và tôi mở cửa, bước lên xe, mặt đầy mồ hôi và có vẻ khá mệt.

- Cậu sao vậy? Ổn chứ? - Cậu ấy quay qua nhìn tôi đầy lo lắng. - Cái áo của Mi Mi chật đến nỗi mà nhìn mặt cậu không còn tý máu sao?

Tôi vội ôm lấy mặt. - Nhìn mình tệ đến thế à? - Và Bảo Minh gật đầu.

- Cậu cứ nghỉ ngơi đi, mình sẽ đưa cậu qua nhà mình.

Tôi chưa bao giờ qua nhà Bảo Minh, và không biết hai anh em cậu ấy sống với ai nhỉ?

Xe dừng lại trước cổng một ngôi nhà lớn, Bảo Minh bóp còi và cửa tự động mở, cậu ấy cho xe chạy vào sân sau đó đỡ tôi xuống.

- Cô mình có ở nhà, cậu chỉ cần chào cô ấy rồi lên phòng mình là được.

Mặt tôi lại đỏ lên. Tôi không hề nghĩ đến việc ở chung một phòng với cậu ấy.

- Cháu chào cô. - Tôi bước vào nhà và người đàn bà xinh đẹp quay lại nhìn tôi bất ngờ rồi cũng mỉm cười gật đầu.

- Ủa? Chị đến đây làm gì thế? - Bảo Mi ngồi kế bên người cô và tròn mắt hỏi tôi.

- À, chị có chuyện muốn nói với Bảo Minh thôi.

Sau đó Bảo Minh nắm tay tôi lên lầu và bỗng khựng lại khi cô của cậu ấy lên tiếng. - Mẹ cháu, mấy ngày nữa bà ấy sẽ về, và bà ấy bảo rất muốn gặp hai cháu đấy.

Mẹ Bảo Minh sao? Người đã từng lừa dối bố cậu ấy và bỏ đi bây giờ lại trở về sao? Vì muốn gặp hai đứa con yêu quý của mình hay là vì cái gì?

Bảo Mi đứng bật dậy và nói sau đó bỏ lên phòng. - Nói bà ấy là mấy ngày tới cháu rất bận và không rảnh để gặp mặt bà ta.

Bảo Minh không nói gì, tiếp tục kéo tôi lên phòng và tôi thấy ánh mắt của cậu ấy đầy hận thù.

- Có chuyện gì xảy ra với cậu thế? - Bảo Minh hỏi khi tôi ngồi xuống chiếc ghế xoay ở bàn học cậu ấy.

- Minh... - Tôi bối rối không biết phải nói thế nào. - Bố mình ngày mai sẽ đến trường để xin chuyển trường cho mình.

Ngay lập tức, cậu ấy mở to mắt và ngồi xuống giường nhìn tôi. - Chuyển đi đâu? Tại sao lại chuyển đi cơ?

- Bố mình có người đàn bà khác. - Tôi nhắm mắt lại và cố không khóc trước mặt Bảo Minh. - Và bà ta sẽ đến rước mình vào ngày thứ tư.

- Thứ tư...là ngày mốt? - Bảo Minh nhào người ra nắm lấy tay tôi. - Cậu sẽ chuyển ra Hà Nội sống sao? - Tôi gật đầu. Và cậu ấy tiếp tục hỏi. - Thế còn trận đấu, cậu sẽ đến chứ?

Vẻ lo lắng hiện rõ trong mắt Bảo Minh và tôi trợn mắt nhìn cậu ấy. - Cậu lo cho mình vì sợ mình sẽ không đến xem trận đấu của cậu sao?

- Anh ấy vốn là một Bad Boy mà. - Bỗng giọng nói trong trẻo của Mi Mi vang lên đằng sau cánh cửa và Bảo Minh gào ầm lên đầy phẫn nộ.

- Mi Mi, em biến ngay đi.

Chưa bao giờ tôi thấy Bảo Minh lớn tiếng nói cô em gái của mình như thế. Mi Mi có vẻ bức bối và dùng chân đá vào cánh cửa. - Anh tưởng em muốn tới đây nghe lén hai người lắm sao? Đặc biệt là người đang nằm trên giường cùng với anh là Thiên Di, em chẳng có hứng nghe hoặc xem lén hai người làm gì đâu.

- Tôi không có nằm trên giường... - Tôi vội chối và tức giận vì cô ấy xem thường tôi như thế, nhưng chưa kịp nói hết thì đã bị cô nhóc cắt ngang.

- Với lại em lên đây để báo cho hai người biết là có một ông bố già đang làm loạn lên chỉ để gặp được cô con gái trong trắng của mình.

Tôi trợn mắt đứng bật dậy, là bố. Tại sao bố lại biết tôi ở đây? Và quan trọng hơn là tại sao bố biết nhà Bảo Minh?

Bảo Minh nắm tay tôi và nói thật nhanh. - Mình không có ý đó, mình thật sự lo cho cậu vì mình sợ mất cậu và mình không hề muốn rời xa cậu một phút nào.

Nói rồi cậu ấy mở cửa và kéo tôi xuống dưới nhà. - Thiên Di, con mau về nhà ngay. Bố sẽ không cho con đi đâu dù chỉ một bước. - Bố giật phăng tay tôi ra khỏi tay Bảo Minh, hét lớn và lôi tôi xông xộc ra khỏi cổng, mặc kệ cậu ấy có đuổi theo không.

- Bố! Sao bố lại... - Tôi bỗng khựng lại khi thấy trước mắt mình là con xe của Ngọc Anh và cô ấy đang ngồi băng ghế sau, trừng mắt nhìn tôi từ cửa sổ.

Chính cô ấy đã đưa bố đến đây.

Bố mở cửa và tổng tôi lên ngồi cùng với Ngọc Anh và cô ta nhăn nhó nhích người xích qua.

- Chú à, Thiên Di cậu ấy... - Bảo Minh kéo tay bố lại nhưng lại bị bố cắt ngang bằng hành động giật tay của mình ra và làm cậu ấy té nhào.

Xe bắt đầu chạy và mọi thứ đều im lặng ngoài tiếng xe. Tôi không ngờ bố có thể nhờ Ngọc Anh đưa đến nhà Bảo Minh. Và bố có vẻ đang rất giận. Nhưng hiện giờ, với tất cả những gì bố làm, tôi là người phải giận và căm ghét ông mới đúng.

- Ngọc Anh, cảm ơn cháu, cháu về cẩn thận. - Bố tôi nói và kéo tôi bước vào nhà. - Bố muốn con về phòng. Ngay lập tức. Và không được đi đâu.

Tôi nhìn bố đầy căm phẫn rồi dừng dừng bước về phòng, đóng sầm cửa lại.

Thế là tiêu. Chiều mai tôi không thể đến xem trận đấu của mọi người được nữa. Và có thể sẽ chẳng bao giờ gặp lại đội bóng, Mi Mi, Minh Tú và Bảo Minh. Tôi thật sự không muốn rời xa họ.

Điện thoại tôi chợt đổ chuông và tôi giật mình đứng dậy, vội lấy điện thoại từ trong túi quần. Trên màn hình hiện rõ tên của nhóc Mi. Nhớ lại những lời vừa nãy của cô nàng mà tôi lại tức tối, muốn đập ngay cái điện thoại. Nhưng rồi tôi cũng đành nhấc máy.

- Chuyện gì?

[Chị đi thật sao?] - Giọng Bảo Mi đầy lo lắng, và tôi cũng hơi bất ngờ. - [Bảo Minh đang rất đau buồn đó. Cả đội bóng sẽ không vui nếu chị đi đâu.]

- Không vui? Tại sao? Vì tôi luôn làm những trò ngốc nghếch cho mọi người cười sao? - Tôi bất giác nghĩ đúng là tôi cần phải đi để có thể tránh xa những ánh mắt chế giễu, cười cợt, khinh miệt của mọi người trong trường.

[Không phải. Bởi vì chúng ta là bạn, là anh em với nhau mà. Thay mặt đội bóng và Bảo Minh, tôi xin chị đừng có đi mà.] - Mi Mi nói và giọng cô nghẹn ngào như sắp khóc.

Chúng ta là bạn, là anh em sao?

[Thay mặt cả anh nữa.] - Bỗng dừng giọng nói của một anh chàng khá quen thuộc mà nghe thì ai-cũng-biết-là-ai vang lên. Minh Tú. Anh ấy đang có mặt ở nhà Bảo Minh. Từ khi nào? - [Và nhất định anh sẽ không để cô ấy bỏ lỡ trận đấu lần này đâu.] - Minh Tú nói tiếp và giọng anh khá nhỏ cho nên tôi phải căng tai ra mà nghe.

- Minh Tú sao? - Tôi nhú mày hỏi.

[À...à không.] - nhóc Mi lên tiếng. - [Là Bảo Minh đó.]

Và tôi biết rằng cô đang nói dóc. Và rằng Minh Tú không muốn cho tôi biết về sự có mặt của anh. Tại sao?

Sáng hôm sau, tôi lò mò dậy thay đồng phục cứ như mọi ngày và sực nhớ ra hôm nay không cần phải đi học.

- Bố bảo hôm nay con không cần đến trường mà. - Bố ngược mặt lên nhìn tôi khi tôi vừa mới bước xuống dưới nhà.

Mẹ từ trong bếp đi ra cũng chỉ nhìn tôi cười. Và tôi không muốn nói về chuyện này trước mặt mẹ, và tôi nghĩ bà cũng không muốn điều đó.

- Nhưng chiều nay có trận bóng ở trường, nhất định con phải đến xem.

- Bố quyết định rồi, chiều nay... - Bố nói và nhìn sang mẹ, sau đó quay qua tôi tiếp tục. - ...dì sẽ đến đón con luôn.

Tức giận. Tôi bỏ lên phòng, ném cặp vào một góc. Nước mắt lại lăn dài trên má. Thế là hết. Cuộc đời tươi đẹp của tôi lại bị chính ông bố của mình hủy hoại.

“Mẹ mua cho con heo đất, mẹ mua cho con heo đất í a í à...”

Điện thoại tôi đổ chuông. Bảo Minh gọi sao?

- Bảo Minh à. - Tôi òa khóc.

[Cậu bình tĩnh đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.]

Tôi khựng người lại rồi bước từ từ ra phía cửa sổ khá to trong phòng. Bảo Minh cậu ấy đang đứng ở dưới sân nhà tôi, cậu ấy trèo qua cổng sao?

[Cậu nhảy xuống đi, mình sẽ đỡ cậu.]

- Sao cậu lại trèo qua cổng nhà mình vậy? - Tôi tròn mắt nhìn cậu ấy. Cậu ấy nói khá nhỏ nhưng tôi vẫn nghe rõ qua điện thoại.

[Bởi vì nếu đội bóng trèo qua thì sẽ gây tiếng động.]

- Cậu đem cả đội bóng qua đây luôn sao?

[Mọi người rất lo cho cậu khi biết tin. Và đó cũng là lệnh.]

Mọi người lo cho tôi? Mà lệnh gì cơ? Lệnh của đội trưởng sao? Đội trưởng đội bóng kêu mọi người tới đây để giải cứu tôi?

[Mau nhảy xuống đi Di Di.] - Bảo Minh tắt điện thoại và dang rộng hai tay như để đỡ lấy tôi. - Mình đếm đến 3 nhé! 1. 2...

- ...3 - Nói rồi tôi nhắm mắt nhảy xuống và ngã vào lòng của Bảo Minh khiến cậu ấy té nhào. Và môi cậu ấy vô tình chạm vào môi tôi và chúng tôi tạo ra một nụ hôn dài.

- Làm gì mà tụ tập ở đây thế? - Tôi giật mình ngồi dậy khi nghe tiếng mẹ. Mẹ đang ra mở cửa cho đội bóng. Tôi đỡ Bảo Minh ngồi dậy.

- A! Chân mình... - Bảo Minh rú lên và tôi nhìn xuống chân của cậu ấy. Nó đã sưng tấy lên.

- Con lại định trốn nữa nhỉ? - Bố tôi chống hai tay bên hông và từ từ bước lại phía chúng tôi.

Kế hoạch đã thất bại.

- Chú à. Nhất định Thiên Di phải đi đó. - Minh Vương đứng nhìn bố tôi và lên tiếng.

- Ừm...nhà đông người quá nhỉ? Các cháu có muốn ăn bánh không? - Mẹ tôi nhìn cả đội bóng - đang đứng rải rác trong căn nhà nhỏ bé của tôi - mỉm cười và hỏi.

Và cả đội bóng đều gật đầu.

- Chiều nay con bé phải đi rồi. Có muốn cũng không thể đến xem. Các cậu về đi, đến đây năn nỉ cũng vô ích thôi. - Bố tôi ngồi trên ghế và khoanh tay lại nhìn mọi người nói.

Bảo Minh nhếch môi và bước lại đứng trước mặt bố tôi nói. - Chú nhìn cháu đến đây giống như để năn nỉ lắm sao? - Bố tôi hơi bất ngờ về thái độ của cậu ấy. Bảo Minh - từng - là một Bad Boy, cho nên độ ăn chơi của cậu ấy không ít. Và có lẽ cậu ấy chưa bao giờ phải năn nỉ ai. Và tôi tự hỏi cậu ấy có bao giờ năn nỉ Tường Vy chưa nhỉ? - Thiên Di lúc trước cứ như một con ngọc. - Bảo Minh nói tiếp, mắt vẫn không rời mắt bố tôi. - Suốt ngày bị mọi người trêu chọc, đùa giỡn, chê bai, và cậu ấy chẳng có lấy một người bạn nào.

- Nhưng Ngọc Anh... - Tôi lên tiếng và Bảo Minh quay qua cắt ngang.

- Cô ta không phải là bạn. - Cậu ấy tiếp tục nói với bố tôi. - Và chú nhìn xem, cậu ấy đối xử rất tốt với đội bóng tụ cháu, và tụ cháu xem cậu ấy như là bạn. Tại sao chú lại tách rời bọn cháu. Đội bóng cần Thiên Di, và cháu cũng cần cậu ấy.

Nước mắt chảy dài trên má và Minh Vương khẽ bước đến lau nó cho tôi.

Nhưng Bảo Minh chỉ mới chuyển đến, làm sao cậu ấy biết nhiều điều về tôi thế?

Bố đưa mắt nhìn tôi, nhìn Bảo Minh, nhìn cả đội bóng và sau đó nhìn mẹ. Và tôi thấy bà khẽ gật đầu mỉm cười nhìn bố. Ông nhắm mắt lại và thở dài cái thượt. - Được rồi. Tôi sẽ cho Di Di đi xem nhưng sau đó các cậu phải đưa con bé về nhà.

Mọi người la hét mừng rỡ ôm chầm lấy bố tôi khiến ông kinh ngạc. Nhưng tôi lại chẳng thấy có gì vui cả. Rốt cuộc tôi vẫn phải ra đi, vẫn phải xa mọi người. Phải xa Bảo Minh và Minh Tú.

Mi Mi ngồi trong xe và ngó vào nhà Thiên Di, sau đó lấy điện thoại ra nhắn tin cho một người.

“Mọi chuyện ổn rồi đội trưởng. Nhưng có lẽ chị ấy vẫn phải chuyển đi.” - Chân cậu thế này có chơi bóng được không? - Tôi dìu Bảo Minh vào phòng thay đồ của đội bóng. Nhưng cậu ấy vẫn có thể đi lại bình thường mà không cần tôi đỡ.

- Vết thương này là chuyện nhỏ thôi.

- Nó không nhỏ đâu. - Minh Tú bỗng bước đến và giúp tôi đỡ cậu ấy xuống ghế. Anh nhún vai nhìn cậu ấy nói. - Chắc cậu phải làm thủ môn rồi.

- Người chụp bóng ý hả? - Tôi mở to mắt nhìn Minh Tú và anh gật đầu, còn Bảo Minh thì cau có mặt mày.

- Đừng có mơ. Đến cái chân cũng không lo được thì làm sao tôi lo được cho Thiên Di. Nhất định tôi sẽ chơi thật tốt cho xem.

Nói rồi cậu ấy đi thay đồ và băng vết thương lại bằng một miếng vải trắng mà Minh Vương đưa.

- Cô luôn gây phiền toái cho người khác, cô không thấy mình phiền phức lắm sao? - Ngọc Anh cầm chiếc bông cỏ vũ và bước đến nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh băng. Minh Tú thấy thế nên xen vào giữa hai tụi tôi.

- Ngọc Anh, em ra ngoài tập luyện đi.

Cô nàng bước ra, không quên liếc xéo Minh Tú một cái.

Minh Tú mở miệng định nói gì đó với tôi nhưng bỗng nhiên Bảo Mi chạy đến và cắt ngang. - Thiên Di, tôi với chị ra ngoài xem họ tập luyện đi. Một tiếng nữa là bắt đầu trận đấu rồi đó, phải ra dành ghế trước.

Vừa nói cô nhóc cười nham nhở. Tôi đứng dậy và quay qua Minh Tú, miệng cười tươi nói. - Fighting! <3 -="" sau="" đó="" đánh="" vào="" vai="" anh="" một="" cái="" rồi="" cùng="" nhóc="" mi="" chạy="" ra="" ngoài.="">

Mong rằng đội bóng sẽ chiến đấu thật tốt.

Cả trường dường như đã kéo đến sân bóng trong khi còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu Tôi và Bảo Mi ngồi ở hàng ghế thứ ba vì hai hàng ghế đầu dành cho giáo viên hai trường. Nhưng vị trí của tôi và nhóc Mi vẫn nhìn thấy rõ sân bóng. Những học sinh gào rú tên đội bóng và những ruy băng đang giờ lên với những dòng chữ hùng hổ: Thunder No.1, Đội Trưởng Cao Minh Tú 5ting, Đội Bóng Thunder cổ lên, em yêu các anh, trường School Day vô địch...

- Thunder sao? - Tôi tròn mắt hỏi và Mi Mi quay qua gật đầu.

- Ủm, có nghĩa là sấm sét. Họ nhanh như sét, mạnh như sấm và dễ thương như cái tên Thunder vậy.

Tôi gật gật đầu và cảm thấy thích thú cái tên này. Đây là lần đầu tiên tôi biết tên của đội bóng đấy!

Mọi người bắt đầu bước ra sân cùng với những chiếc áo màu xanh, phía trước áo là chữ Thunders School Day, phía sau là tên của mỗi người. Tôi đưa mắt tìm kiếm Bảo Minh và thấy cậu ấy chạy nhảy rất bình thường. Minh Vương giơ tay chào Mi Mi làm đám con gái cứ tưởng anh ấy đang chào họ và rú ầm lên tên anh. Minh Tú thì vẫn giữ nguyên phong độ của mình, chẳng buồn để ý tới ai, khởi động tay chân ra vẻ sẵn sàng và đắc thắng.

[Mời đội bóng Thunder của trường trung học School Day và đội bóng ABC của trường trung học XYZ ra sân.]

Mọi người bắt đầu tản ra và đứng theo vị trí của mình.

Tôi vội lấy điện thoại ra xem giờ và phát hiện có một tin nhắn chưa đọc. Tôi mở ra. Là của Minh Tú.

"Vì em đã chúc anh "Fighting!" cho nên anh sẽ không làm em thất vọng."

Tôi bật cười phá lên làm Mi Mi nhăn mặt xấu hổ khi ngồi cạnh tôi. Do quá phấn khích, tôi mỉm cười nhìn Minh Tú và hét lên:

- NHẤT ĐỊNH ANH ĐỪNG ĐỂ EM THẤT VỌNG NHÉ! THUNDER FIGHTING!

Cả đội bóng trở mắt nhìn tôi và mỉm cười. Trọng tài thổi còi và ra hiệu trận đấu chính thức bắt đầu.

Tôi mở choàng mắt ra và ngồi bật dậy.

- Mình đang ở phòng y tế sao? Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi nhắm mắt lại, rõ ràng là vừa nãy vẫn còn đang ngồi xem trận đấu. Và tôi mở to mắt khi sực nhớ ra một chuyện. Bảo Minh đã bị ngã và trái bóng đang sắp sửa bay vào đầu cậu ấy. Nhưng sao tôi lại nằm ở đây?

Tôi bước xuống giường thì thấy chân đau quặn quại, chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra, đầu thì nhức kinh khủng, mọi thứ chao đảo và mờ dần đi. Rốt cuộc là có chuyện gì? Bảo Minh đâu rồi?

- Chị tỉnh rồi sao? - nhóc Mi bước vào với một cái khăn lạnh trên tay. - Cứ nằm xuống đi, chị bị bong gân rồi đấy.

- Bảo Mi, chuyện gì đã xảy ra vậy hả?

Mi Mi đỡ tôi nằm xuống và ngồi xuống giường cạnh tôi. - Chị không nhớ gì sao? - Tôi lắc đầu. - Bảo Minh bị ngã vì chân quá đau khi chạy đến đón trái bóng đang bay vào do Minh Tú sút. Kết quả là chị đứng bật dậy và chạy xuống định đỡ anh ấy nhưng lại trượt chân ngã từ cầu thang xuống. - Cô nhóc nhún vai. - Còn Ngọc Anh, chị ta từ đội cổ vũ nhảy vào đỡ trái bóng đó cho Bảo Minh.

Tôi dần dần nhớ ra mọi chuyện. Đúng là lúc đó tự dưng thấy nét mặt của Bảo Minh không ổn, tôi liền đứng bật dậy và chạy ra khỏi hàng ghế khi thấy cậu ấy đổ gục xuống sân, nhưng thật vụng về, do hoảng quá nên chân này móc vào chân kia và té nhào ra phía trước.

Còn trái bóng...Ngọc Anh đã chạy ra và đỡ cho cậu ấy sao? Cô ấy bắt chắp mọi việc vì Bảo Minh, còn tôi thì chẳng làm được gì. Tôi tệ hơn cả cô ấy, và có thể tôi cũng tệ hơn cả Tường Vy.

- Bảo Minh đâu rồi? - Tôi ngồi dậy hỏi nhóc Mi và cô nàng ngáp ngừng nhìn tôi.

- Anh ấy... - Mi Mi bậm môi rồi nói. - ...đang ở bệnh viện với chị ta.

Chị ta ở đây...có nghĩa là Ngọc Anh. Bảo Minh đang lo lắng cho Ngọc Anh hơn tôi sao?

Cũng đúng. Bởi cô ta đã đỡ trái bóng với lực cực mạnh thay cho Bảo Minh mà. Tôi làm được gì chứ?

- Điện thoại chị này. - Mi Mi chìa điện thoại ra và đưa cho tôi và tôi đón lấy. - Đi thôi, Minh Tú sẽ chờ chúng ta về.

Tôi mở tin nhắn của bố ra đọc, sau đó tắt máy, cùng Bảo Mi bước ra ngoài.

“Con về chưa? Dì Hiền đã tới rồi đó.”

Minh Tú bước xuống xe và đỡ tôi lên, Mi Mi ngồi ở ghế sau. Nghe anh nói là đội của anh đã giành chiến thắng vì may mắn còn đủ người để thay thế vị trí của Bảo Minh.

Vừa về tới nhà, cửa cổng đã mở toang. Minh Tú và nhóc Mi đỡ tôi vào trong nhà.

- Con là Trần Thiên Di đúng không? Trông con dễ thương... - Vừa bước vào, một người đàn bà trông rất xinh đẹp và trẻ trung đứng lên nhìn tôi mỉm cười. Cô ấy bỗng dừng khựng lại và mở to mắt nhìn tôi, à không, nhìn Bảo Mi.

Nhóc Mi buông tay tôi ra và sững sờ thốt lên. - Mẹ?

17. Chương 14

Mẹ sao? Người đàn bà này là mẹ của nhóc Mi sao? Vậy có nghĩa là người đã lừa dối bố của Bảo Minh chính là bà ta sao?

Chuyện gì vậy nè? Đầu tôi cứ quay vòng vòng và bao nhiêu câu hỏi thay nhau xếp hàng trong đầu tôi. Bên cạnh Minh Tú cũng trợn to mắt nhìn người đàn bà mà Bảo Mi vừa gọi là mẹ và bố tôi vừa gọi là dì Hiền.

Ngay lập tức, Bảo Mi lấy lại vẻ lạnh lùng của những cô tiểu thư, nhếch môi nói gần như hét. - Bà làm gì ở đây? Tại sao bà lại ở đây? Tôi cứ tưởng bà chết ở nơi xó xỉnh nào rồi chứ.

Người đàn bà hơi ngạc nhiên và bố đột nhiên bước ra từ nhà tắm. - Có chuyện gì vậy? - Bố nhìn cả đám chúng tôi đang đứng ngay cửa ra vào và hỏi. - Sao đứng đấy? Lại ghế ngồi đi.

- Chính ông. - Mi Mi chỉ tay thẳng vào mặt bố và nghiến răng hét. - Chính ông và bà ta đã giết bố tôi.

Tôi trợn mắt nhìn Bảo Mi rồi ngược lên nhìn bố. Có nghĩa là mẹ của Bảo Minh có một người đàn ông khác và bỏ đi cùng với hắn, bỏ lại anh em Bảo Minh và bố cậu ấy. Và người đàn ông đó chính là bố tôi.

- Mi Mi à. - Minh Tú bước lại gần nhóc Mi và nói khẽ. - Em bình tĩnh đi. Đừng nói chuyện này cho Bảo Minh.

Im lặng hồi lâu, tôi mới chợt thấy Bảo Mi đang khóc. Tôi lấy điện thoại nhắn tin cho Minh Vương:

“Qua nhà em, Mi Mi không ổn.”

Sau đó cùng bố bước lên phòng.

- Con thật sự không ngờ đấy. - Tôi đau khổ thốt lên. - Bà ta chính là mẹ của Bảo Minh, bố không cảm thấy những việc bố và bà ấy làm là có lỗi với tụi con sao? - Tôi khoanh tay trước ngực, nhũn mày nhìn bố. - Bố không cảm thấy có lỗi với mẹ sao?

Bố tôi thở dài cái thượt, lấy tay day day hai bên thái dương rồi ngẩng lên nhìn tôi. - Bố thật sự rất xin lỗi, nhưng không còn cách nào khác nữa con à. Bố sẽ bù đắp tất cả lỗi lầm cho con nếu con đồng ý chuyển đi sống với...

Tiếng mở cửa ở dưới phòng khách cắt ngang lời ông. Có lẽ Minh Vương đã tới.

- Con sẽ không chuyển đi đâu. - Tôi khẽ cau mày và lắc đầu. - Không bao giờ.

Đúng vậy, làm sao tôi có thể sống vui vẻ bình thường với mẹ của Bảo Minh như không có chuyện gì xảy ra. Thật nực cười. Trùng hợp đến thế cơ đấy. Nhưng nếu có sống được, tôi cũng không bao giờ muốn rời xa mọi người.

- Di Di, em ổn chứ? - Minh Tú gõ cửa và hỏi.

Tôi trừng ánh mắt đầy thù hận xen lẫn nỗi thất vọng nhìn bố rồi sau đó bước ra mở cửa, nhìn anh ấy nói. - Em không ổn. Em không muốn ở lại căn nhà này nữa.

Minh Tú không nói gì, chỉ nhìn bố tôi rồi cúi đầu chào lịch sự, sau đó kéo tôi đi.

Bước tới phòng khách tôi thấy dì Hiền ngồi trên ghế, gục đầu vào lòng bàn tay. Còn Mi Mi và Minh Vương chẳng thấy đâu. Không biết nãy giờ đã có chuyện gì xảy ra.

Minh Tú kéo tôi lên xe của anh ấy và tôi ngạc nhiên quay qua hỏi. - Chúng ta đi đâu vậy?

- Qua nhà anh để lánh nạn. - Anh nổ máy và xoay vô lăng cho xe quay đầu lại rồi chạy vụt đi.

Tôi tròn mắt nhìn anh. - Hả?

- Chuyện của người lớn cứ để họ giải quyết. - Minh Tú nhếch môi. - Khi nào xong xuôi tự khắc họ sẽ kêu em về.

Như vậy có nghĩa là tôi phải qua sống ở nhà Minh Tú sao? Tại sao chứ?

Nhưng tôi vẫn chưa thể nào tin được chuyện vừa rồi. Người yêu hiện giờ của bố chính là người mẹ mà mấy năm trước đã bỏ anh em Bảo Minh đi. Mi Mi chắc giờ rất sốc, còn Bảo Minh...nếu cậu ấy biết được chuyện này thì sẽ như thế nào?

Chắc sẽ rất tệ bởi cậu ấy vốn là người hay mất bình tĩnh.

Mong rằng nhóc Mi chẳng nói gì cho anh trai của cô biết.

Nhưng giờ Bảo Minh...đang ở bệnh viện cùng với...Ngọc Anh kia mà. Sao bỗng dưng tôi lại có cảm giác bất an.

- Ai đây nhỉ? - Tôi thềm hỏi khi thấy khung ảnh nhỏ ở kệ bàn học của Minh Tú.

Anh ấy dẫn tôi lên phòng và rồi đi tắm. Vừa bước vào chẳng thấy ai, chỉ thấy mỗi ông quản gia và cô cún...Di Di của anh ấy. Tại sao anh ta lại đặt tên như thế nhỉ?

- Em làm gì đấy? - Anh bước ra và khựng lại khi thấy tôi cầm cái khung ảnh, bên trong là hình của một cô gái rất xinh đẹp. Tường Vy chăng?

Anh bước đến, giật lấy khung ảnh và bỏ vào ngăn bàn, quay qua nhìn tôi và nói. - Đây là Cao Minh Tuyết, chị của anh.

- Chị sao? Em tưởng anh là con một chứ. - Tôi mỉm cười và đưa mắt nhìn theo Minh Tú, anh ấy ngồi xuống giường, cúi gằm mặt để mái tóc che đi hai con mắt và nói:

- Ngày mai là ngày giỗ của chị ấy đó. Em có muốn đi không?

Tôi mở to mắt, tay che lấy miệng và sững sờ nhìn anh. Chị ấy...đã chết rồi?

- Xin lỗi anh, em...em thật sự không biết.

Minh Tú chỉ mỉm cười, nói. - Minh Tuyết rất thương anh, chị ấy luôn tốt với mọi người. Chị ấy đã mất vì Tường Vy.

Vì Tường Vy?

Tôi không giấu nổi sự tò mò, liền hỏi. - Tại sao lại vì cô ấy chứ?

- Minh Tuyết nghĩ anh rất yêu Tường Vy cho nên... - Anh ngược lên nhìn tôi với ánh mắt buồn.

Bất giác tôi cắt ngang lời nói của anh bằng nụ hôn của mình. Tôi đã chủ động hôn anh mà không hiểu tại sao. Tôi chỉ muốn anh đừng đau buồn và vì chính tôi đã gây thêm một nỗi nhớ đau đớn lên con tim anh. Tôi cảm thấy rất có lỗi, rất muốn nói lời xin lỗi với anh. Nhưng không biết cái gì đó đã thôi thúc tôi bước lại chỗ anh và đưa hương vị ngọt ngào của mình lướt trên làn môi anh.

Anh không phản kháng lại mà còn ôm chặt lấy tôi và từ từ đè tôi xuống giường. Nhưng hiện giờ tôi đang là bạn gái của Bảo Minh, tôi không thể...

- Uầy! - Anh bỗng đứng ngồi bất dậy, tay ôm trán. - Anh không thể làm thế với cô bạn gái của bạn anh được.

Tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng, khẽ ngồi dậy. - Em xin lỗi, em chỉ muốn thông cảm cho anh thôi.

- Anh thích sự thông cảm đó của em và mong rằng em cũng đừng thông cảm với Bảo Minh như thế. - Anh quay qua mỉm cười nhìn tôi. - Cậu ta không thích con gái chủ động đâu. Phải nói là cảm ghét mới đúng.

Rõ ràng Minh Tú rất hiểu và tôn trọng Bảo Minh. Bởi vì anh đã rời môi tôi trước chỉ vì tôi là bạn gái của bạn anh, là bạn gái của Bảo Minh. Tôi cảm thấy trong lòng rất vui vì có thể họ vẫn còn là bạn của nhau.

Bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, là giọng ông quản gia. - Thiếu gia, cậu Bảo Minh tìm cậu có việc.

- Tôi biết rồi.

Cậu Bảo Minh? Hình như Bảo Minh rất hay đến nhà Minh Tú chơi thì phải...

- Em ở đây đi nhé? - Anh đứng lên và cúi xuống nhìn tôi rồi toan bỏ đi nhưng lại bị cái nắm tay của tôi kéo lại.

- Tại sao cô cứn đó lại tên Di Di?

Minh Tú mỉm cười, không nói gì và bước ra ngoài. Cô cứn lông trắng to bụi cũng lẻo đẻo chạy theo anh, bỏ mặt tôi ở đây.

Nhưng rồi tôi lại muốn xem Bảo Minh đến tìm Minh Tú có việc gì. Có phải là...

Tôi nhẹ nhàng mở cửa và bước ra ngoài hành lang. Khẽ nghiêng đầu và nhìn xuống dưới nhà. Bóng dáng của Bảo Minh hiện ra.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? - Bảo Minh hỏi khi thấy Minh Tú ung dung ngồi xuống ghế. - Tại sao bà ta lại có mặt ở nhà Thiên Di?

“Bà ta” nghĩa là dì Hiền - mẹ của cậu ấy.

Minh Tú không trả lời, chỉ khoanh hai tay trước ngực và nhún vai nhìn Bảo Minh. Cậu ấy đã biết chuyện và có lẽ Mi Mi đã kể.

- Anh không nói thì tôi sẽ qua hỏi Thiên Di. - Bảo Minh nhếch môi và toan bỏ đi.

Nếu bây giờ mà cậu ấy qua nhà tôi chắc chắn cậu ấy sẽ làm loạn lên mất. Không được.

- Bảo Minh, mình ở đây. - Tôi bước xuống mấy bậc cầu thang và nói lớn.

Bảo Minh khựng lại và quay đầu nhìn tôi. - Tại sao cậu lại ở đây? Tại sao lại ở nhà anh ta thế? Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy hả?

18. Chương 15

Cả ba chúng tôi ngồi xuống ghế, Minh Tú giải thích cho Bảo Minh nghe mọi chuyện. Và đúng là cậu ấy mất bình tĩnh thật. Minh Tú phải đấm cho cậu ấy mấy cái vào mặt, thụi mấy quả vào bụng cậu ấy mới tỉnh táo hẳn và dần bình tĩnh hơn.

Bảo Minh không nói gì ngay sau đó, chỉ chống khuỷu tay xuống đầu gối. Thật là khó xử khi người đàn ông đã cùng mẹ cậu ấy bỏ đi lại chính là bố tôi và ngược lại.

- Vậy...em sẽ ngủ lại nhà anh hả? - Tôi quay qua nhìn Minh Tú, vừa hỏi vừa vuốt đầu Di Di. Phá vỡ sự im lặng.

Nếu ở lại đây thì thật ngại vì tôi chưa tắm và cũng chẳng có đồ để thay.

Bảo Minh ngẩng đầu lên nhìn tôi. - Cậu cứ qua nhà mình và ngủ với Mi Mi đi, mình sẽ ở lại đây. - Cậu ấy quay qua nhìn Minh Tú và nói tiếp. - Như thế sẽ tốt hơn.

Tôi gật đầu mỉm cười và Minh Tú đứng dậy nhìn tôi. - Vậy để anh chở em...

- Tôi có thể chở cô ấy mà. Không cần anh lo đâu. - Nói rồi Bảo Minh nắm tay tôi kéo lên xe anh ấy và chạy vụt đi. - Sao anh ta lại phiền đến thế chứ?

Có lẽ Minh Tú xem Bảo Minh như là em trai của mình, âm thầm quan tâm cậu ấy. Nhưng ngoài mặt lại đối xử với nhau rất lạnh lùng và cũng có lúc rất tàn nhẫn. Họ giống như là có gì đó ngăn cách giữa hai người. Và đó có thể là Tường Vy.

Từng là đôi bạn thân nhưng lại thành ra thế này cũng chỉ vì một cô gái. Thật giống như tôi và Ngọc Anh, cũng chỉ vì Bảo Minh.

- Chân cậu sao rồi? Có bị làm sao không? - Bảo Minh lái xe và hỏi tôi. - Thật vụng về hết sức mà. Cậu có biết mình lo lắng không?

Lo mà chạy đến bệnh viện với Ngọc Anh à?

- Mình ổn mà. - Tôi cười trừ. - Thế Ngọc Anh có sao không?

Bảo Minh nhếch môi. - Chưa chết.

Ngọc Anh thích Bảo Minh nên đã đe dọa tinh thần của Tường Vy nên cậu ấy mới căm ghét cô đến thế. Nhưng cô ấy đã làm tất cả vì Bảo Minh, thế mà cậu ấy lại chẳng động lòng tha thứ. Chỉ ít cũng trở thành bạn bè và nói chuyện rõ ràng với Ngọc Anh có phải hơn không.

Mi Mi đã đứng trước cổng đón tôi. Trông cô bé thật tội tệt.

- Cô tôi không có ở nhà đâu. Chị có thể ngủ ở phòng anh hai. - Mi Mi nói với giọng mệt mỏi.

Cô ấy ném cho tôi một bộ đồ ngủ sau đó đi về phòng.

Phòng Bảo Minh rất sạch sẽ, ngăn nắp. Khi tôi bước ra từ phòng tắm với bộ đồ ngủ của Mi Mi, tôi vô tình làm rớt một kệ sách nhỏ và nhìn thấy một cuốn album dày.

Tò mò, tôi xếp lại đồng sách và cầm cuốn album đó lên, ngồi xuống giường và xem.

Toàn là những hình ảnh mà họ chụp ở Úc, có Minh Tú, Bảo Minh, Mi Mi và hai ba cô gái nữa. Đó là Ngọc Anh, chị Minh Tuyết, và người còn lại có lẽ là Tường Vy.

Họ đã chơi với nhau rất vui. Những tấm ảnh ai nấy đều cười tươi, cả Minh Tú. Chưa bao giờ tôi thấy anh cười rạng rỡ như trong tấm hình anh chụp với Tường Vy. Nếu người nào mà xem vào thì có lẽ sẽ nghĩ cô gái đó là tôi. Vì rõ ràng tôi và Tường Vy giống nhau thật. Giống đến khó ngờ.

Những tấm hình về sau đều không thấy chị Minh Tuyết và Ngọc Anh đâu. Chắc chắn lúc đó đã có nhiều chuyện xảy ra.

- Thiên Di. - Đột nhiên Mi Mi gõ cửa kêu tôi làm tôi giật mình gấp cuốn album lại, sau đó đặt lên bàn học và bước ra mở cửa.

- Sao vậy?

Nhóc Mi mỉm cười ngược lên nhìn tôi. - Cho tôi ngủ chung với nhé?

Tôi hơi bất ngờ nhưng rồi cũng né người qua cho Mi Mi vào và đóng cửa lại.

Cô nàng nhảy lên giường và đưa mắt nhìn cuốn album trên bàn. - Chị xem rồi sao? - Tôi gật đầu. Bảo Mi chỉ cười rồi nằm xuống giường.

Tôi bước đến và ngồi lên đó, cúi xuống nhìn Mi Mi. - Tôi cứ tưởng cô ghét tôi lắm chứ.

- Vì chuyện gì? - cô nhướn mày lên nhìn tôi.

- Ừm...bố tôi...mẹ cô...

Cô nàng cười khẩy một cái. - Tôi phải cảm ơn họ đấy.

Tôi trợn mắt nhìn cô và hả một tiếng. Bảo Mi cười và nói tiếp. - Bởi vì nhờ có họ mà tôi mới được gặp Minh Tú, được gặp Tường Vy, Minh Vương, và cả cô nữa.

Đúng vậy, nếu không có họ thì tôi đã chẳng bao giờ gặp được đội bóng, Bảo Minh và Minh Tú. Tất nhiên phải cảm ơn bố tôi.

- Được gặp chị tôi đã... - nhóc Mi mỉm cười và nói tiếp. - ...em đã rất vui.

Tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc. Tôi yêu đội bóng, yêu Minh Tú và Bảo Minh, và yêu cả Mi Mi. Cô bé đáng yêu nhất mà tôi từng gặp.

Họ đã đem đến cho tôi những niềm vui thật sự, quan tâm tôi, lo lắng cho tôi và luôn ở bên cạnh tôi bất cứ lúc nào.

Tôi bước lên xe Bảo Minh, chúng tôi cùng nhau đến thăm mộ của Minh Tuyết - chị của Cao Minh Tú - ngay sau ngày hôm đó.

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua cửa sổ làm không khí xung quanh thật ấm áp. Bảo Minh cười nói rất vui vẻ, tôi cảm thấy cậu ấy hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì về chuyện bố tôi và mẹ cậu ấy.

Tôi, Bảo Minh, Mi Mi và Minh Tú bước đến trước một bia mộ có khắc tên Cao Minh Tuyết. Tôi đã thấy hình chị ấy ở phòng Minh Tú. Chị ấy rất xinh đẹp, nhưng lại vì Tường Vy mà...

Chắc Minh Tú rất đau lòng khi vừa mất người chị, người mình yêu quý nhất và một người bạn.

Nhóc Mi từng nói lúc đó Tường Vy đã luôn ở cạnh anh suốt một thời gian dài nhưng anh lại lùi bước, nhường cô ấy cho Bảo Minh và trở về nước. Nhiều chuyện xảy ra như thế mà anh ấy vẫn rất mạnh mẽ, rất...kiên cường và dễ thương...khi ở bên tôi.

- Ó? Nhìn bó hoa này còn mới lắm, nhưng mà là của ai vậy nhỉ? - Mi Mi nói và chỉ tay về bó hoa rất đẹp ở dưới bia mộ.

Có một người vừa đến đây thăm mộ chị Minh Tuyết sao? Là ai?

Không thể nào là Ngọc Anh, cô ấy vẫn đang ở bệnh viện cơ mà.

- À. - Tôi thốt lên và cố không nghĩ về việc người đó chính là Tường Vy. - Có thể là bố hoặc mẹ của Minh Tú.

Mọi người đều im lặng đến đáng sợ, anh bỗng lên tiếng, mắt nhìn ra một nơi nào đó xa xăm. - Mẹ anh vẫn đang làm ở Úc, còn bố anh...mất lâu rồi.

Tim tôi bỗng quặn thắt lại, tôi lại đâm vào tim anh ấy một vết thương đang dần phai mờ. Không ngờ bố anh ấy đã... Tôi cứ nghĩ...

- Em xin lỗi... - Tôi cúi mặt và xin lỗi anh, mắt dường như sắp khóc.

Minh Tú mỉm cười nhìn tôi. - Có gì đâu.

- Nè! - Mi Mi nhìn chúng tôi và thốt lên. - Không lẽ là chị Tường Vy?

Ngay lập tức gương mặt Minh Tú và Bảo Minh ngạc nhiên thấy rõ. Vì sự trở về của Tường Vy? Và có thật là cô ấy đã trở về không?

- Cô ấy đã tới đây thật sao? - Minh Tú trợn mắt lên hỏi Mi Mi. Bảo Minh thì cứ nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó.

Làm ơn đừng để cô ấy xuất hiện. Làm ơn đừng để cô ấy xuất hiện.

- Tường Vy! - Bảo Minh bỗng hét lên và chạy lại ôm chầm lấy cô gái đang mặc váy trắng, gương mặt khá giống tôi.

Đó là Tường Vy.

Nước mắt chực trào ra, tại sao cô ấy lại xuất hiện?

- Cô ta là ai vậy? - Tường Vy ngênh mặt nhìn tôi và hỏi.

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy. - Tôi là bạn gái của Bảo Minh đấy.

Tất nhiên, giờ Bảo Minh đã có bạn gái rồi cho nên cô ấy không có quyền gì mà phủ nhận câu nói của tôi. Trừ phi...chính Bảo Minh muốn phủ nhận điều đó.

- Bây giờ Tường Vy đã quay về với mình rồi. - Bảo Minh lên tiếng, tay quàng qua vai cô ấy. - Cho nên cậu đi đi, chuyện tình của chúng ta đến đây là kết thúc.

Trên gương mặt tôi có vài giọt nước rơi dài trên má. Hình ảnh Bảo Minh và Tường Vy đứng trước mặt tôi với vẻ mặt hạnh phúc dần dần nhòe đi. Tim tôi đau đến nghẹt thở.

- Cậu chưa bao giờ yêu mình sao, Bảo Minh?

Cậu ấy cười khẩy một cái và nhìn tôi. - Cô nghĩ sao tôi lại yêu cô chứ? Đồ ngốc.

Nói rồi cậu ấy cùng Tường Vy bước đi, tay trong tay hạnh phúc bên nhau. Minh Tú và Mi Mi cũng cùng nhau đi bỏ lại tôi bơ vơ một mình như một con khờ. Nước mắt thi nhau mà chảy dài trên mặt tôi. Đau quá, vết thương này...thật sự quá đau.

Bảo Minh đã rời bỏ tôi. Bỏ tôi đi với cô gái đó - người mà cậu ấy nói sẽ không bao giờ yêu cô ấy khi cô ta quay lại.

Đồ nói dối.

Tôi choàng mở mắt khi thấy có cái gì đó nhột nhột trên má. Bảo Minh đang ở trước mặt tôi, gần đến nỗi không thể thở được. Cậu ấy đang lau nước mắt cho tôi...bằng lưỡi, và ngay ở trong xe.

- Không ngờ cậu ngủ mà cũng chảy nước mắt. - Bảo Minh nhìn tôi cười.

Tôi vội đưa tay đẩy cậu ấy ra và ngồi thẳng dậy. Thì ra chỉ là một giấc mơ, thì ra vừa nãy mình đã ngủ quên khi đang trên đường về nhà. Nhưng...chỉ là mơ thôi mà sao tim mình lại thấy nhói.

- Cậu gặp ác mộng sao? - Bảo Minh xoay người qua phía tôi, khuôn mặt vẫn tươi cười và hỏi.

- Con người ta sẽ thay đổi, và thường thì họ sẽ trở thành người mà trước đây họ có lần nói họ sẽ không bao giờ giống như vậy. Đúng không?

Tôi quay qua to mắt hỏi Bảo Minh. Bị hỏi ngược lại, cậu ấy cũng hơi ngạc nhiên và hả một tiếng, vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi.

Nghĩ đến chuyện đấy, bỗng nhiên tôi lại muốn khóc. Vội vàng cúi đầu xuống, tôi buông một câu lạnh nhạt.

- Không có gì.

- Cậu...bị stress sao? - Bảo Minh nhào người ra phía tôi. - Trông cậu có vẻ không ổn.

- Làm gì có, chúng ta mau về thôi.

- Chúng ta đã về rồi, xe đang đậu trước cổng nhà mình. - Tôi vội quay đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn. Đúng là đang ở trước cổng nhà Bảo Minh. - Được rồi. - Cậu ấy lên tiếng. - Hôm nay sẽ là ngày hẹn hò của chúng ta.

- Hẹn hò sao? - Tôi quay qua trợn mắt nhìn Bảo Minh và cậu ấy gật đầu. - Ý cậu là chúng ta sẽ đi công viên giải trí sao?

Mặt cậu ấy nhăn tít lại. - Trong đấy toàn trò con nít. Chúng ta sẽ hẹn hò theo kiểu người lớn.

- Người lớn á?

Bảo Minh gật đầu. - Cậu có muốn biết nó như thế nào không?

Tôi gật đầu và ngay lập tức, Bảo Minh nắm tay tôi và kéo ra khỏi xe. Tay trong tay cùng cậu ấy chạy về con đường nào đó.

Những cơn gió thi thoảng bay qua thật dễ chịu. Bảo Minh dẫn tôi đi ăn rất nhiều thứ, mua cho tôi rất nhiều đồ. Chúng tôi cùng nắm tay nhau đi qua những con phố, cùng nhau chụp những bức ảnh sau đó đem rửa, những bức ảnh tuyệt đẹp có tôi và cậu ấy, cười rạng rỡ và hạnh phúc. Bảo Minh rủ tôi đi xem phim, cậu ấy chọn một bộ phim kinh dị khiến tôi phải khóc thét lên và ôm chầm lấy cậu ấy. Rất ấm áp, người cậu ấy rất ấm áp. Chúng tôi xem tiếp một bộ phim tình cảm, nó khiến cho người tôi cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn.

Ngồi trong phòng tối của rạp chiếu phim, ngay những lúc nữ chính và nam chính đang âu yếm nhau, tôi đột nhiên rất muốn hôn Bảo Minh. Nhưng Minh Tú nói rằng cậu ấy không thích con gái chủ động nên tôi cũng không dám.

Bộ phim này quá bi thảm, hai người yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau chỉ vì một cô gái khác. Bất giác tôi lại nhớ đến cái giấc mơ đáng sợ kia, nước mắt khe khẽ lăn dài trên má. Tôi vội nhắm mắt lại để quên đi giấc mơ quái ác đó, và bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó ấm nóng xen lẫn ngọt ngào trên môi tôi. Tôi choàng mở mắt ra nhưng chẳng thấy cái gì cả, mọi thứ đều tối thui, chỉ cảm nhận được ai đó đang hôn tôi và khẽ đưa đầu lưỡi vào bên trong.

Tôi vội đẩy người đó ra nhưng người đó lại nắm chặt tay tôi, khiến tôi không cử động được. Trong phút bối rối, tôi dần dần nhận ra cái ấm áp của đôi tay đó chính là Bảo Minh. Cậu ấy đã chủ động hôn tôi.

- Những tấm ảnh này đẹp quá. - Bảo Minh lôi xấp ảnh mới rửa ra và xem từng tấm.

Chúng tôi bước ra khỏi rạp chiếu phim và bước vào một quán kem gần đó. Đường như cả hai chẳng xem được hết phim vì Bảo Minh cứ hôn tôi cho đến khi đèn sáng lên.

- Hình như cậu thích chụp ảnh lắm. - Tôi múc một thìa kem đưa lên miệng và hỏi cậu ấy.

Bảo Minh gật đầu. - Vì mình muốn giữ lại những khoảnh khắc đẹp đẽ của mình và người mình yêu nhất. Chúng là những kỉ niệm đẹp nhất trong khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau.

Nói rồi Bảo Minh khẽ đưa tay lên lau nước mắt cho tôi. Tôi đã khóc, vì quá cảm động trước những câu nói ngọt ngào của Bảo Minh. Tôi thực sự đã bị yêu cậu ấy rồi.

Chúng tôi cùng nắm tay nhau và đi về. Giờ tôi sẽ ở chung nhà với Bảo Minh, thật hạnh phúc.

- Cậu đừng bao giờ rời xa mình nhé!

Bảo Minh gật đầu, dừng lại và quay sang hôn tôi. Một nụ hôn dài.

Tôi đã tắt điện thoại mấy ngày sau đó để mẹ và bố không gọi cho tôi nữa. Cuộc sống giữa tôi và Bảo Minh rất hạnh phúc. Chúng tôi đi chơi cùng nhau, làm cùng nhau, luôn luôn ở bên nhau. Và tôi rất bất ngờ khi nghe tin Ngọc Anh chuyển sang Úc sống. Bảo Mi nói cô ấy đã chịu thua, và rằng Bảo Minh chọn tôi cho nên cô ấy không thể can thiệp được nữa. Tôi đã thắng, bởi vì Bảo Minh yêu tôi, yêu hơn tất cả những gì cậu ấy có.

Tôi chuyển về nhà của mình. Bố đã đi, mẹ thì trông tiều tụy hẳn. Bà đã gọi cho tôi cả mấy trăm cuộc, trong lúc hoảng sợ, bà đã gọi cho Minh Tú.

- Cháu ở lại ăn cơm nhé? - Mẹ tôi lên tiếng khi thấy anh ấy toan bỏ về.

Minh Tú mỉm cười và gật đầu. Anh ấy coi bà như mẹ mình, bởi mẹ anh không thường xuyên về nhà. Và có lẽ mẹ tôi cũng xem anh như con trai của mình.

Đêm đó, mẹ đi làm. Tôi, Bảo Minh và Minh Tú cùng ngồi xem TV với cả đồng thức ăn. Ba chúng tôi cùng ngồi xem và cười rủ rượi.

Giờ đây tôi cảm thấy cuộc đời mình thật đẹp và tôi thật may mắn khi có một cậu bạn trai tuyệt vời và một anh bạn dễ thương luôn bên cạnh. Nếu bắt tôi chọn lại, tôi sẽ vẫn chọn Bảo Minh. Cậu ấy cho tôi cảm giác bình yên, và bất cứ khi nào và ngay bây giờ, cậu ấy không bao giờ muốn buông tay tôi.

Cứ nghĩ chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau, vui vẻ với nhau như thế này. Nhưng không hề đơn giản.

Cô ấy đã trở về, để đánh cắp hai chàng trai của tôi.

19. Chương 16

- Gì vậy? - Điện thoại Minh Tú reo lên và anh đứng dậy, đi vào trong bếp nghe điện thoại.

Bảo Minh liếc nhìn anh rồi sau đó quay qua nhìn tôi, cười gian. - Chúng ta đang phí phạm thời gian đấy.

- Sao cơ? - Tôi to mắt nhìn Bảo Minh.

- Cậu chọn cách cùng nhau ngồi xem phim thế này thay vì đi chơi cùng mình. Cậu không thấy mình đang phí phạm thời gian ở bên nhau à?

Tôi phì cười bởi câu nói của Bảo Minh. - Không ngờ cậu ngớ ngẩn đến vậy. Nhưng rất đáng yêu.

Tôi quàng tay qua cổ Bảo Minh và hôn lên môi cậu ấy. Bảo Minh ghét con gái chủ động nhưng làm sao mà dấm phần kháng lại.

Tôi rời môi Bảo Minh sau khi Minh Tú bước ra. - Ủầy, hai người muốn gì thì đi vào phòng đi. - Nói rồi Minh Tú khoác áo lên người và toan bỏ ra ngoài.

- Nè, anh đi đâu vậy? - Tôi thấy thật xấu hổ nhưng vẫn cố hỏi.

- Anh đi đón bạn ở sân bay. - Minh Tú quay qua nhìn Bảo Minh. - Cậu hãy ở đây với Thiên Di đi.

Bảo Minh nhún vai. - Tất nhiên rồi.

Sau khi Minh Tú đi được khoảng 15 phút, điện thoại tôi bỗng reo lên. Tôi bắt máy khi thấy tên Bảo Mi hiện lên.

[Di Di, Tường Vy về rồi!] - Mi Mi hét toáng lên khiến tôi giật mình và tìm muốn rút ra ngoài.

Tường Vy - bạn gái cũ của Bảo Minh, người mà Minh Tú thích, người mà bị Ngọc Anh đe dọa tinh thần và mắc chứng trầm cảm - đã trở về.

Tôi đứng bật dậy, sửng sốt nhìn Bảo Minh, cậu ấy cũng ngược lên nhìn tôi vẻ khó hiểu. Vừa nãy Minh Tú nói là đi đón bạn, có phải người bạn đó chính là...Tường Vy?

Tôi chạy vội lên phòng, nhanh đến nỗi chóng mặt. Đóng sầm cửa lại, tôi cố bình tĩnh và lên tiếng. - Sao em lại biết? Em thấy cô ấy à?

[Không có.] - Giọng nói trong trẻo của Mi Mi vang lên. - [Chị ấy đã gọi điện cho em và nói là đang ở sân bay.]

- Chứ không phải vừa nãy chị ấy gọi cho Minh Tú sao? - Tôi vò đầu và dựa người vào cửa.

[Không. Vừa nãy là em gọi. Em nghĩ sẽ không giấu chuyện này lâu được đâu. Bảo Minh anh ấy sẽ...]

- Thiên Di à. Cậu bị sao vậy? - Bảo Minh bỗng nhiên gõ cửa và hét lên.

Tôi vội cúp máy và mở cửa ra, vẻ mặt cậu ấy đang thật sự rất lo lắng. - Không có gì hết, chúng ta ngồi xem phim đi.

Tôi nắm tay Bảo Minh và kéo ra ngoài. Người lo lắng hiện giờ là tôi mới đúng. Làm ơn đây chỉ là một giấc mơ đi.

Bảo Minh vẫn chưa biết chuyện gì, ngồi xem phim rất vô tư. Và điều đó lại khiến tôi lo sợ. Nếu như Tường Vy xuất hiện, à không, nếu như tôi nói rằng Tường Vy đã trở về và Minh Tú đã đi đón cô ấy thì Bảo Minh sẽ như thế nào? Cậu ấy sẽ quay ngoắc 180 độ, sẽ lạnh lùng vô cảm với tôi.

Khi tôi đưa mắt nhìn ra cửa sổ để chờ đợi một điều gì đó. Nhưng đột nhiên lại thấy Minh Tú, anh ấy đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Tôi vội đứng dậy, bước ra mở cửa cho anh. Vẻ mặt của anh cũng đang lo lắng không kém gì tôi. Anh đang lo điều gì?

- Ủm...bạn anh đâu rồi?

- Anh đưa cô ấy về khách sạn rồi. - Anh bước vào nhà và ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt vẫn lo lắng

Bảo Minh quay qua và nói. - Thế thì sao anh không về đi?

- Bởi vì vài ngày nữa cô ấy sẽ dọn đến nhà tôi.

- Ai cơ? - Bảo Minh nhú mày nhìn Minh Tú và hỏi.

Anh khẽ liếc nhìn tôi, ánh mắt lo lắng hiện rõ trước mặt tôi. Làm ơn đừng nói, tôi cầu xin anh đấy Minh Tú.

- Không có gì đâu. - Minh Tú đứng lên bước lại tủ lạnh uống một ngụm nước rồi quay qua nhìn tôi. - Cũng đã trễ rồi, anh và Bảo Minh về đây.

Không nói gì nữa, Minh Tú kéo Bảo Minh và bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Giờ đây trong lòng tôi rất hoang mang, nó rối bời lại, nước mắt lưng chùng. Tôi lo lắng, đang thật sự lo lắng. Vì sự trở lại của Tường Vy. Làm sao cô ấy lại trở về đột ngột đến thế?

Tiếng chuông điện thoại reng lên làm tôi giật mình ngồi bật dậy khi đang nằm trên giường. Tôi lo sợ đến độ làm rớt cả cây đèn ngủ đặt trên chiếc kệ nhỏ gần cạnh giường.

Minh Tú gọi?

- Minh Tú à... - Tôi không kìm nén được nỗi sợ hãi và lo lắng bên trong, òa khóc kêu gọi tên anh.

Thật là xấu hổ...

[Chuyện gì vậy?]

- Em nghe Mi Mi nói Tường Vy đã trở về. - Tôi ghen ngào nói và anh im lặng, không nói gì cả. Thấy thế tôi tiếp tục lên tiếng. - Có phải vừa nãy anh đi gặp Tường Vy không?

Anh ừ một tiếng khiến tim tôi thất lại. Tường Vy đã trở về thật. Cô ấy đã xuất hiện rồi.

- Anh đừng nói cho Bảo Minh biết được không? Em sợ cậu ấy sẽ...

[Không nói thì Tường Vy cũng sẽ tìm được cậu ta thôi.] - Anh cắt ngang lời tôi. - [Nếu Bảo Minh thật lòng với em thì tự khắc cậu ta sẽ không bỏ em đi theo người con gái khác đâu.]

- Em... - Lòng tôi rối như tơ vò, chẳng biết nên làm gì và nói gì. Vài giọt nước chan chứa trong mắt tôi.

[Sao em không thử lòng Bảo Minh xem?]

Thử lòng? Ý anh ấy nói là Bảo Minh sẽ như thế nào khi biết được sự có mặt của Tường Vy trên đất nước này?

Tôi...có nên thử không? Một là cậu ấy sẽ chọn tôi, hai là Tường Vy, và nếu như cậu ấy chọn hai thì sao?

Tôi phải làm gì đây?

[Nghe anh đi.] - Minh Tú lên tiếng khi thấy tôi im lặng hồi lâu. - [Anh không nghĩ em muốn mình mãi mãi chọn sai một người trong cuộc đời mình.]

Đúng vậy. Tôi phải thử. Bảo Minh chỉ được chọn một, nếu không là tôi thì là cô ta.

Nắng sớm ập vào cửa sổ phòng tôi, tỏa sáng cả một căn phòng. Tôi ngồi dậy và dụi mắt, nghe tiếng nồi này va vào nồi kia, những cái thìa leng keng chạm vào nhau là hiểu. Mẹ đã về và đang nấu bữa sáng cho tôi.

Tôi bước xuống giường, đi vào phòng tắm. Hôm nay...trời rất đẹp, mong rằng không có cơn mưa nào xuất hiện. Những cơn mưa của sự tổn thương.

Vừa bước xuống nhà tôi đã thấy Bảo Minh ngồi chễm chệ trên ghế ở bàn ăn, nhóc Mi thì đang phụ mẹ tôi nấu bữa sáng. Từ lúc ông ta đi, mẹ bận rộn hẳn, giờ làm càng ngày càng tăng nhưng tiền lương chẳng được bao nhiêu, mẹ còn phải tranh thủ nấu ăn cho tôi và dọn dẹp nhà cửa nên cũng chẳng có thời gian để nghỉ ngơi. Còn nhóc Mi thì rất đam mê công việc nhà, cô bé nói làm việc như thế này cảm thấy rất thoải mái, vừa nấu những món ăn ngon, vừa dọn dẹp nhà như thế sẽ rất thoát mát và dễ chịu.

Chắc tôi phải mời cô bé đến nhà thường xuyên.

Chúng tôi cùng ngồi vào bàn ăn, ăn uống nói chuyện rất vui vẻ nhộn nhịp. Nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Một phần vì lo sợ, một phần vì cảm giác thiếu vắng một thứ gì đó. Thứ gì...tôi cũng chẳng thể nào nhớ nổi. Cảm giác thiếu nó thật khiến lòng tôi trống rỗng...

- Bảo Minh. - Tôi lên tiếng khi cậu ấy đang chạy xe đến trường, và Mi Mi nhào người ra nhìn tôi nghe ngóng.

- Hả? - Cậu ấy liếc qua tôi một cái rồi nhìn lên đằng trước, tập trung lái xe.

Tôi nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu và mở mắt ra nói. - Tường Vy trở về rồi.

Thật lạnh nhạt. Tôi đã tập rất nhiều lần trước gương, cố gắng để nói thật hiền hòa và thoải mái nhất có thể.

Nhưng vẫn không được.

Qua kính chiếu hậu tôi thấy nhóc Mi há hốc mồm, mở to mắt nhìn tôi.

Bảo Minh đột nhiên thẳng gập lại, kinh ngạc nhìn tôi. - Cậu nói cái quái gì thế?

Tôi đang thử cậu đấy, làm ơn đừng làm tôi thất vọng.

- Mi Mi biết chuyện đó mà. - Tôi quay xuống nhìn cô. - Đúng không?

- Ừm... em biết.

Bảo Minh phì cười. - Hai người diễn tộ quá. Tính gài anh à?

Tôi toan nói gì đấy nhưng lại thôi. Thà không biết được sự thật còn hơn, bị cậu ấy lừa dối thì có sao đâu.

Tôi và Bảo Minh cùng nhau bước lên lớp thì bỗng gặp bà cô chủ nhiệm khó tính và đáng ghét.

- Bảo Minh à, em xuống phòng hiệu trưởng dẫn bạn du học sinh mới lên lớp ta đi.

Lớp mình có học sinh mới từ nước ngoài chuyển đến sao?

Bảo Minh mỉm cười nhìn tôi rồi chạy đi. Tôi toan bước tiếp lên lớp thì bị cô giáo chặn lại.

- Suýt thì quên, em chạy theo đưa Bảo Minh học bạ nhập học của học sinh mới cho thầy hiệu trưởng dùm cô đi.

Tôi đảo tròn hai mắt, cầm lấy cuốn học bạ và bước đi. Vô tình tôi liếc nhìn xuống cái tên trước bìa.

Lâm-Tường-Vy.

Tôi trợn mắt, cơn lo sợ lại ập tới. Tường Vy sao cô ấy lại chuyển đến trường School Day?

Không ổn rồi, Bảo Minh đang đến phòng hiệu trưởng, cậu ấy sẽ gặp...

Tôi ôm cuốn học bạ và chạy thật nhanh. Cố gắng ngăn cản không cho Bảo Minh gặp được cô ấy.

Nhưng bất cẩn thế nào, tôi lại đâm sầm vào một anh chàng. Vô dụng quá, tôi thật sự vô dụng, chỉ biết đứng đó và khóc òa lên trước mặt anh chàng kia.

- Thiên Di? Em sao vậy? - Minh Tú nhìn tôi sửng sốt và hỏi.

Thì ra tôi vừa đụng phải anh.

- Bảo Minh sắp gặp được Tường Vy rồi, em phải ngăn cậu ấy lại. - Tôi bỏ chạy nhưng bị anh kéo lại. - Bỏ em ra.

- Tường Vy chuyển đến lớp em đúng không? Dù gì cậu ta cũng sẽ gặp được cô ấy, em ngăn cản cũng bằng không.

Đúng vậy, tôi không thể ngăn cản được. Họ rồi sẽ gặp được nhau thôi. Nhưng mà...

- Em lo sợ điều gì? - Minh Tú nắm chặt lấy hai vai tôi, anh nhìn thẳng vào mắt tôi với vẻ mặt lo lắng. - Nếu Bảo Minh chọn cô ấy thì cậu ta sẽ không xứng đáng có được em đâu.

Tôi buông thõng hai tay ra và làm rớt cuốn học bạ của Tường Vy. Cố gắng khuyên nhủ mình phải kiên cường lên, không được yếu đuối hay sợ hãi bất cứ điều gì.

Một là tôi, hai là cô ta.

- Phiền anh đưa cái này đến phòng hiệu trưởng giùm em. - Tôi cầm cuốn học bạ và đưa cho Minh Tú khi tiếng chuông vừa reo lên.

Anh đón nhận và mỉm cười nhìn tôi.

Tôi dờ dẫm bước lên lớp. Mọi chuyện sẽ không sao đâu nhỉ? Bảo Minh yêu mình mà?

- Bạn ơi. - Bỗng một giọng nói khá dễ thương vang lên sau lưng tôi. Tôi quay lại. - Có thể chỉ cho mình lớp 11C nằm ở đâu không?

Một cô gái với mái tóc đen thẳng mượt, khuôn mặt tựa như tôi và đang mỉm cười rất xinh xắn.

Lâm Tường Vy? Bảo Minh đã gặp cô ấy chưa? Sao cô ấy lại...

- Bạn là du học sinh mới ở lớp mình sao?

Cô gái đó to mắt nhìn tôi hồi lâu rồi mỉm cười nói. - Ừm, mình là Lâm Tường Vy, vậy là chúng ta học cùng lớp rồi.

Quả nhiên là cô ấy. Hay thật, giờ tôi đang đứng nói chuyện với bạn gái cũ của bạn trai tôi. Mà họ hình như cũng chưa hẳn là chia tay, Tường Vy chỉ bỏ đi mà không nói lời nào.

- Bảo Minh...không đưa bạn đến lớp sao? - Tôi hỏi và không ngừng nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

Tường Vy đứng ngẩn người ra một lúc rồi quay qua quay lại như tìm kiếm ai đó, vẻ mặt hơi lo lắng.

Cô nhìn tôi và nói. - Dẫn mình đến lớp đi mà.

Cô gái này...có gì đó không ổn. Tại sao lại có thái độ như thế?

Nhìn Tường Vy rất đáng yêu, thấy biểu hiện cô ấy như thế không thể không giúp. Tôi đảo tròn hai mắt và quay lưng lại bước đi, cô cũng lẻo đẻo đeo balô chạy theo tôi.

Sự có mặt của Tường Vy quá bất ngờ và dường như đã làm chúng tôi đều sốc. Bảo Minh suốt buổi sáng chẳng thấy đâu, nghe Minh Tú nói cậu ấy đang tập bóng...một mình.

Có lẽ cô ấy đột ngột đứng trước mặt Bảo Minh cho nên cậu ấy mới sốc, không thể chấp nhận được việc này.

Nhưng nhóc Mi lại nói cậu ấy tập bóng là để tập trung suy nghĩ có nên bỏ rơi tôi và quay lại với Tường Vy hay không.

Bởi họ chưa hề chia tay nhau. Và điều đó làm tôi rất lo sợ.

Tôi bước đến sân bóng, Bảo Minh đã bùng học nguyên một ngày. Vì sự xuất hiện của Tường Vy?

- Hình như hôm nay đâu có giờ tập bóng? - Tôi hỏi khi cậu ấy đang lấy khăn lau mồ hôi.

Bảo Minh giật mình nhìn tôi đầy bất ngờ. - Sao cậu lại ở đây?

- Câu hỏi đó mình phải hỏi cậu mới đúng. - Bảo Minh chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu xuống trước mặt tôi như một đứa trẻ đang nhận lỗi. Tôi nói tiếp. - Có phải cậu ở đây...vì muốn tránh mặt Tường Vy?

Ngay lập tức Bảo Minh ngược đầu lên trợn mắt nhìn tôi. - Cậu đã gặp cô ấy?

- Mình đã nói chuyện luôn là đằng khác. - Tôi khoanh hai tay trước ngực, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy.

Bảo Minh nắm chặt hai vai tôi làm rơi cả balô, miệng nói như hét. - Cậu đã nói gì với cô ấy?

- Chuyện đó chẳng liên quan gì đến cậu cả. À không. - Tôi nhếch môi. - Nó sẽ liên quan đến cậu nếu như cậu đang có ý định sẽ bỏ rơi mình.

Bảo Minh trừng mắt, tay vức chiếc khăn xuống đất. - Cậu nghĩ mình sẽ quay lại với cô ấy? Cậu chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc tình cảm trước giờ mình trao cho cậu cũng như không.

- Sự thật vốn dĩ sẽ không như vậy nếu như cậu không muốn thế rồi. - Tôi nói với theo khi thấy Bảo Minh hằm hằm bỏ đi.

Có phải sự thật là thế không? Cậu ấy và Tường Vy sẽ trở lại với nhau? Thực sự tôi không nên gay gắt với Bảo Minh. Cũng là do tôi, tôi lại phá hoại thứ tốt đẹp nhất mình đang có.

Tôi thật ngu ngốc.

Tôi xách balô lên và chạy vụt đi. Tim tôi đau đến khó thở, ở bên ngoài trời cũng bắt đầu mưa. Tôi đang bị tổn thương...

Tường Vy, không phải cô đã chuyển đi rồi sao? Tại sao bây giờ cô lại xuất hiện ở đây chứ?

Do cứ cầm đầu chạy, tôi đã vô tình va vào người Minh Vương, nằm gọn vào lòng của anh ấy.

- Ối! Thiên Di? - Anh thốt lên và đỡ tôi dậy. - Nè, em khóc sao?

Tôi hốt hoảng vội lau nước mắt nước mũi đang chảy ròng ròng trên mặt, Minh Vương khẽ đưa cho tôi một chiếc khăn tay. Tôi đón nhận lấy nó và gật đầu cảm ơn anh.

Anh để quên đồ nên quay lại lấy. Bước từng bước lên lớp anh, lòng tôi nặng trĩu, thật sự rất khó chịu. Có phải giờ này Bảo Minh và Tường Vy đang tay trong tay với nhau không?

- Em ổn không? Bảo Minh đâu rồi? - Minh Vương quay qua hỏi tôi khi tôi đang ngồi trên chiếc ghế kế bên chỗ anh.

- Không có gì đâu, em ổn mà. - Tay tôi nắm chặt quanh chiếc khăn của anh đang đặt trên đùi, cố gắng kìm nén không cho nước mắt rơi nữa.

Anh cúi đầu xuống, khẽ thở dài. - Anh có nghe Mi Mi nói về chuyện của cô gái Tường Vy mới chuyển đến lớp em. - Anh ngược mặt lên nhìn tôi. - Bảo Minh nó thật sự biết mình đang nghĩ gì mà. Về việc bỏ rơi em và ở bên cạnh cô ấy, nó tự biết mình phải làm thế nào mà. Tình cảm trước giờ mà hai đứa có, không thể vì một cô gái bình thường mà đánh mất nhau. Nếu Bảo Minh thật sự “làm vậy” thì cậu ta không xứng đáng có được em.

“Làm vậy” có nghĩa là quay lại với Tường Vy á? Mà cô gái đó chẳng hề bình thường. Thái độ của cô ấy khi nhắc đến Bảo Minh rất kỳ lạ.

- Sao anh lại nói những chuyện này với em? - Tôi hỏi và anh mỉm cười.

- Vì em đã từng giúp anh trong lúc bế tắc nhất. Và nếu không có em, anh và Mi Mi làm sao có thể hạnh phúc như bây giờ.

Tôi phì cười. - Nếu như không có em là Bảo Minh đã giết chết anh rồi.

Và rồi chúng tôi cứ ngồi đấy nói đủ thứ trên đời. Tôi cần cho Bảo Minh thời gian để có thể suy nghĩ lại mọi việc. Tôi không nên vội vàng, và cũng thật sự mong cậu ấy đừng làm tôi thất vọng.

Bởi tôi luôn tin cậu ấy. Và bởi tôi yêu cậu ấy.

Bỗng tiếng mở cửa vang lên làm tôi và Minh Vương giật mình. Một bóng người thanh mảnh bước vào bên trong lớp. Và tôi dần nhận ra, giọng nói đó chính là Tường Vy.

- Ủa? Minh Tú không có ở đây sao? - Tường Vy nắm chặt hai quai của balô, to mắt nhìn tôi. - Bạn là Thiên Di mà? Sao bạn lại ở đây?

Tôi định lên tiếng trả lời nhưng lại bị Minh Vương cắt ngang. - Em đến tìm Minh Tú có gì không?

- Vừa nãy em bị lạc đường, cũng may là tìm được lớp Minh Tú nên... - Cô mỉm cười và không nói gì nữa.

Tường Vy nhìn có nét giống tôi nhưng so sánh với nhau thì cô ấy thật sự rất đẹp, đẹp hơn tôi nhiều.

- Sao cô không gọi cho Bảo Minh? - Tôi nhú mày hỏi và Minh Vương bỗng huýt vào tay tôi một cái. Tôi đảo tròn hai mắt, đứng dậy và bỏ về.

Minh Vương nói với theo. - Để anh đưa em về nhé?

Tôi buông hai chữ “không cần” rồi bước ngang qua Tường Vy, không muốn liếc nhìn cô ấy. Lòng tự hỏi bây giờ có nên qua nhà Bảo Minh không?

Đi được vài bước hướng đến nhà Bảo Minh, trời cũng đã tạnh mưa, gió bay qua thoáng lạnh. Tôi mệt mỏi với hàng đống suy nghĩ trong đầu. Tại sao Tường Vy lại đến tìm Minh Tú khi mà Bảo Minh mới chính là người cô ta cần? Nhưng cô ấy có thật sự còn tình cảm với Bảo Minh không? Tôi không biết họ đang nghĩ gì nữa, họ có quyền làm tổn thương tôi bất cứ lúc nào, và như thế lại càng làm tôi lo lắng kinh khủng.

- Hình như cô biết cái gì đó? - Bỗng một giọng nói vang lên khi tôi bước đến cổng nhà Bảo Minh. Một giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai, mà khi nghe bạn sẽ khó quên được và sẽ luôn nhận ra giọng nói đó của ai. Là Tường Vy.

Tôi quay lại, cô ấy nhìn tôi một cách lạnh nhạt, không giống như vẻ đáng yêu ngày thường. Tường Vy nói tiếp. - Cô biết chuyện của Bảo Minh?

Tôi khoanh hai tay, nghênh mặt nhìn Tường Vy. - Phải, tôi biết.

- Làm sao cô lại biết? Anh ấy không bao giờ nói chuyện của mình cho người khác nghe, bất kể đó là một người ngồi cùng bàn anh ấy.

Tôi khẽ nhếch một bên môi lên tạo ra một nụ cười nửa miệng. - Bởi vì tôi là bạn gái của Bảo Minh.

Tường Vy tròn to mắt nhìn tôi. Đột nhiên một giọng nói trầm ấm hét lớn. - Không phải! - Tôi khẽ quay đầu lại, Bảo Minh đang đứng sau lưng tôi, nhìn Tường Vy và nói. - Cô ấy không phải bạn gái của anh.

20. Chương 17

Hộc hộc...

Tôi dừng lại, chống hai tay vào đầu gối và thở gấp gấp. Tôi đã chạy, chạy mãi suốt con đường từ nhà Bảo Minh tới công viên gần nhà mình. Đến giờ tôi chẳng thể tin được là mình đã tát cậu ấy cho đến khi nhận ra cái ấm nóng và hơi bỏng rát trên tay phải.

Tại sao cậu ta lại nói như thế chứ? Bảo Minh sẵn sàng làm tổn thương tôi vì một cô gái khác sao?

Tôi đứng thẳng dậy thì thấy trước mặt mình là một chiếc xe quen thuộc đang đậu sát lề ở công viên.

- Là xe của Minh Tú mà? - Tôi thì thầm thốt lên.

Chạy lại chỗ xe, tôi nhìn vào bên trong cửa sổ, chẳng có ai. - Anh ấy đâu rồi nhỉ? - Liếc mắt nhìn chung quanh, tôi bỗng khựng lại khi thấy anh đang ngồi trên chiếc xích đu gần đấy.

Tôi vội lau chùi nước mắt, bước đến gần anh. Minh Tú đang nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đắt tiền của mình, cho đến khi tôi hắng giọng anh mới giật mình và ngước lên.

- Là em sao?

Tôi mỉm cười, ngồi xuống chiếc xích đu kế bên anh. - Anh làm gì ở đây vậy?

Anh hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười cười nhìn tôi nói. - Anh không biết nữa. Nhưng sao giờ này em mới về? - Anh nhìn vào bộ đồng phục rồi nhìn chiếc cặp sau lưng tôi và hỏi.

- Em...? - Tôi liếc nhìn anh và nước mắt bỗng nhiên rơi dài trên má, tìm quần thất lại. Tôi kể cho anh nghe mọi chuyện. Về Tường Vy, về thái độ của cô ấy và về câu nói phũ phàng của Bảo Minh.

Anh chỉ cúi đầu nhìn xuống đất, chẳng nói gì như là đã biết trước được chuyện này. Minh Tú quay qua, khẽ đưa tay lau nước mắt cho tôi. - Thực ra, trên thế giới này không có người nào đáng để em phải khóc, vì người đáng để em phải khóc sẽ không bao giờ làm cho em khóc.

Trái tim tôi như đập trở lại, nó rộn ràng và cảm thấy rất khó tả. Minh Tú luôn có thể ở cạnh tôi và làm tôi đỡ buồn. Tôi không muốn phải khóc trước mặt anh, tôi không muốn anh nghĩ tôi là một người yếu đuối.

Bởi vì tôi đã thật sự nhận ra, cảm giác trống trải, khó chịu trong lòng chính là sự thiếu vắng anh. Khi ở bên anh rồi, tôi thấy mình như được an ủi rất nhiều. Từ khi nào tôi đã xem anh là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình...

Lúc tôi về nhà thì mẹ đã chuẩn bị đi làm. Bà cười rất tươi khi thấy Minh Tú đưa tôi về, còn mời anh vào nhà ăn cơm nhưng anh lại từ chối.

Khi anh định bước lên xe và bỏ về, tôi đã níu tay anh lại. Tôi rất cần có một người để chia sẻ, tôi muốn nắm nhưng rồi lại buông tay anh ra, mỉm cười chào tạm biệt anh và bước vào nhà. Phải, tôi cần có thời gian để suy nghĩ về việc của Bảo Minh, và tôi cần một lời giải thích của cậu ấy.

Trong nhà chỉ còn một mình tôi, sự cô đơn lại khiến tôi như muốn khóc. Tôi cứ ngồi bó gối trên ghế sofa, trong lòng khó chịu khi nhớ đến lúc sau khi tát Bảo Minh, cậu ta không nói gì, im lặng hồi lâu và nắm tay Tường Vy kéo vào trong nhà.

Nghĩ đến đây tôi lại bật khóc. Trước đây là tôi yêu cậu ấy. Bởi vì yêu Bảo Minh, cho nên tất cả ở cậu ấy đều tốt, cái gì cũng nghĩ cho mình cậu ta, làm vì cậu ta, cho dù mình bị thiệt thòi, uất ức, nhưng chỉ nghĩ làm vì người mình yêu, những cái đó rất đáng. Nhưng giờ tình cảm này lại bị đạp đổ một cách vô tình.

Chỉ vì người bạn gái cũ.

Nói thật, đối phó với Ngọc Anh thật sự còn dễ hơn cả cô ta.

Điện thoại tôi bỗng reo chuông báo có tin nhắn.

“Mình đang ở trước cửa nhà cậu.”

Tôi vội đứng dậy mở cửa thì thấy Bảo Minh đã đứng chình ình ngay đó làm tôi khựng lại giật mình và mém ngã nhào vào người cậu ấy.

- Cậu tới đây làm gì? - Tôi chắn tay ngang cửa khi thấy Bảo Minh có ý định bước vào. - Tại sao cậu lại trèo qua cổng nhà tôi như vậy chứ?

Bảo Minh nhìn thẳng vào mắt tôi. - Mình xin lỗi. - Tôi im lặng và quay mặt đi hướng khác. Bàn tay Bảo Minh khẽ đưa lên và lau nước mắt cho tôi. - Mình phải ở bên cạnh Tường Vy.

Ý Bảo Minh là muốn đá tôi sao? Tức giận tôi đưa tay hất tay cậu ấy ra khỏi gương mặt mình. Lòng ngẹn ngào thốt lên. - Biến ra khỏi cuộc sống của tôi ngay. Tại sao cậu lại đem cô ta tới bầu trời hạnh phúc của tôi chứ? - Tôi đẩy Bảo Minh ra ngoài, nói và đóng sầm cửa lại.

Cố gắng thở thật sâu và bình tĩnh hơn, tôi đứng dựa lưng vào cửa, nhắm chặt mắt lại. Từng lời nói đằng sau cửa của Bảo Minh làm nhói tim tôi. - Tường Vy cần mình, Thiên Di à!

Bảo Minh vẫn còn yêu cô ta, chắc chắn là vẫn còn. Tường Vy cần cậu ấy sao? Tôi cũng rất cần vậy. Vậy mà Bảo Minh lại chọn cách bỏ mặc tôi và ở bên cô ta.

Tôi khóa cửa lại và chạy thẳng lên phòng. Rốt cuộc tôi cũng chỉ là bản sao của Tường Vy trong mắt Bảo Minh, giờ cô ấy đã trở lại, tất nhiên tôi sẽ trở về với vai trò Trần Thiên Di. Màn kịch đã hạ xuống, một kết thúc bi đát, à không, chỉ có tôi thôi, còn đối với Bảo Minh, đó là một kết thúc tốt đẹp.

Tại sao nỗi đau đôi khi cứ phải lớn hơn cả tình yêu đến thế?

- Thiên Di à, mau dậy đi!

- Không, con không muốn đi học.

Mẹ tôi cố gắng kéo cái chăn đang trùm kín người tôi ra. Tôi không muốn đi, tôi không muốn gặp Bảo Minh, không muốn gặp Tường Vy, không muốn gặp hai người họ.

Và không muốn mẹ thấy đôi mắt sưng húp lên của mình.

Hôm qua là một ngày tồi tệ nhất của tôi. Và có thể những ngày tiếp theo cũng chẳng tốt đẹp gì khi người ngồi cùng bàn tôi lại là Bảo Minh.

- Con mà không dậy thì mẹ kêu Bảo Minh lên đấy.

- Hả? - Lập tức tôi trợn to mắt, ngồi thẳng dậy nhìn mẹ. - Cậu ấy tới đây sao?

Mẹ hốt hoảng che miệng lại và thốt lên. - Hai mắt con trông khiếp thế?

Tôi vội đưa tay che đôi mắt lại. - Con chỉ ngủ nhiều quá thôi. Bảo Minh đến đây thật à?

- Không có, nói như thế con mới chịu dậy. - Mẹ lắc đầu và bước ra khỏi phòng tôi.

Tôi đứng dậy, bước vào nhà vệ sinh và dường như té xỉu khi thấy cặp mắt ghê rợn của mình. Đêm qua tôi đã khóc quá nhiều.

Bước xuống dưới nhà cùng bộ đồng phục và cặp mắt kính to sụ trên mặt. Như thế mới che được đôi mắt sưng húp kia. Vác balô lên vai và bước ra khỏi nhà trong khi mẹ vẫn còn chưa nấu bữa sáng. Một mình đi bộ đến trường thật sự chẳng dễ chịu chút nào, nó càng làm tôi buồn hơn rất nhiều.

Có lẽ tôi và Bảo Minh chưa đến lúc... hoặc đã kết thúc.

Bỗng có tiếng còi xe inh ỏi phía sau tôi, tôi quay lại. Minh Vương cho xe dừng và bước xuống xe, nắm tay tôi rồi nói. - Lên xe đi em.

Tôi bất ngờ vì câu nói ngọt ngào của anh ấy, khẽ quay mặt qua thì thấy nhóc Mi từ cửa sổ vẫy vẫy tay nhìn tôi cười tươi. Tôi mỉm cười và gật đầu bước lên xe.

- Cặp kính đấy là sao vậy? - Minh Vương nhìn tôi qua kính chiếu hậu và mỉm cười.

Tôi mở to mắt nhìn anh, đưa tay lên chạm vào gọng kính và cười trừ.

- Em tưởng Bảo Minh sẽ chở chị đi chứ? - nhóc Mi quay lại hỏi nhưng Minh Vương khẽ hắng giọng một cái và cô nhóc quay lên.

Anh liền đổi đề tài. - Đáng ra Minh Tú có thể qua chở em chứ. Sáng nay chẳng thấy anh ta đâu.

- A đúng rồi. - Mi Mi lên tiếng. - Sáng nay anh ấy có qua nhà em cùng Bảo Minh và... - Cô quay sang tôi nhìn một cái rồi nói tiếp. - ...và cùng Tường Vy đi học rồi.

Nói thế nào cũng nhắc đến Tường Vy và Bảo Minh. Không lẽ Minh Tú anh ấy cũng chỉ xem tôi là bản sao của Tường Vy thôi sao? Chợt nhớ đến đêm hôm qua, Minh Tú từ chối lời mời của mẹ tôi có phải anh đến tìm Tường Vy?

Chết tiệt, chính cô ta đã xáo trộn mọi thứ, đánh cắp mọi thứ mà tôi luôn mong ước. Tại sao chứ?

- Thiên Di, chị đừng lo. - Bảo Mi nhìn tôi và mỉm cười. - Tường Vy do mắc bệnh trầm cảm, muốn chữa khỏi bệnh đó chị ta phải có cuộc sống tốt đẹp như trước đây. Và em nghĩ Bảo Minh và Minh Tú chỉ đang muốn giúp chị ấy thôi.

Cuộc sống tốt đẹp trước đây? Là cuộc sống mà Tường Vy đã từng trải qua cùng với Minh Tú và Bảo Minh sao? Những bức ảnh trong album của Bảo Minh, cô ấy muốn có một cuộc sống như trước đây.

Đúng rồi, vậy là Bảo Minh và Minh Tú không hề lừa dối, họ chỉ cố gắng giúp Tường Vy bằng cách ở cạnh cô ấy.

Mọi việc chỉ đơn giản thế thôi. Đến khi chứng trầm cảm của Tường Vy khỏi hẳn thì cũng là lúc cuộc sống của tôi có thể trở lại bình thường rồi.

Tôi đang lo sợ điều gì chứ? Bảo Minh thật sự yêu tôi và cậu ấy đã hứa sẽ mãi ở cạnh tôi. Và tôi tin cậu ấy.

- Hình như mắt em sưng? - Minh Tú lên tiếng khi tôi đang chuẩn bị bước lên cầu thang khối 11.

Tôi quay qua nhìn anh, vội cúi mặt xuống. - Không có, do em ngủ nhiều quá. Đeo kính vào sẽ giúp em tỉnh táo hơn thôi.

Anh rút hai tay vào túi quần, gật đầu ra chiều hiểu ý. - Em có thấy Bảo Minh đâu không?

Tôi lắc đầu.

- Ừm. - Anh nói tiếp. - Anh đang tìm Tường Vy, chắc cô ấy đang đi cùng cậu ta.

Lại là Tường Vy. Tôi cảm thấy cô ta thật đáng ghét. Luôn cả sự quan tâm mà Minh Tú luôn dành cho tôi cô ấy cũng lấy mất.

Tôi cười gượng gạo và quay lưng bước tiếp lên lớp. Khi đi ngang qua nhà vệ sinh nữ, tôi tình cờ nghe được hai cô bạn nào đó đang nói chuyện. Và sự tò mò thôi thúc tôi bước lại gần đấy khi nghe được trong cuộc trò chuyện giữa họ có tên tôi.

- Con nhỏ Tường Vy mới chuyển đến chưa gì đã quyến rũ được anh Minh Tú rồi. - Một cô gái đang đứng trước gương đánh phấn và nói.

- Ừ, còn được Bảo Minh đưa đón nữa chứ. Hình như cậu ta đã để ý cô ấy.

- Thật sao?

Tim tôi bỗng quặn thắt, lặng lẽ bước đi và bỗng khựng lại khi nghe thấy một trong hai cô bạn kia lên tiếng.

- Mà Bảo Minh và Thiên Di đang quen nhau mà?

- Ừ, không hiểu sao lại đi hẹn hò với con khùng đó.

Tôi tức giận đến đỏ cả mặt, toan bước vào nhà vệ sinh tát cho cô ta một cái nhưng cô bạn kia đã lên tiếng và ngăn tôi lại.

- Tường Vy và Thiên Di thật giống nhau, đến cả gương mặt và đều được Minh Tú quan tâm.

Tôi bỏ đi. Họ không biết gì cả, thậm chí còn không biết mình đang nói về bạn gái cũ của Bảo Minh. Thật là quá đáng.

Bước đến cửa lớp, đột nhiên tôi khựng người và quay đầu lại, Tường Vy đang đứng ngay sau lưng tôi và đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Cô đứng ở gần lan can ngoài hành lang lớp học, những cơn gió nhẹ nhàng bay qua làm mái tóc thẳng dài của cô tung bay. Cô đẹp đến mê hồn.

Nhưng lời nói của Tường Vy đã làm cắt đứt suy nghĩ của tôi. - ...rất là vui. Mình đã khỏi hẳn bệnh từ lâu và điều quan trọng là Bảo Minh biết điều đó nhưng vẫn muốn ở cạnh mình.

Vừa nói cô ấy vừa cười khúc khích. Tôi tròn to mắt nhìn cô, cô cũng bất ngờ to mắt nhìn lại tôi và ra vẻ khó hiểu. Nhưng rồi lại bị người ở đầu dây bên kia làm cho phân tâm, tiếp tục nói chuyện rối rít. Và sau đó cô quay người và bước từng bước đi thẳng về phía trước khi cứ thấy tôi nhìn chăm chăm vào cô.

Bảo Minh đã ở cạnh cô ta mặc dù biết cô ấy chẳng bị gì. Là thật sao? Bảo Minh còn yêu Tường Vy, cậu ấy đã bỏ rơi mình để được ở cạnh cô ấy.

Nước mắt tôi lăn dài trên má, rồi hai rồi ba giọt. Cứ thế chúng cứ thay nhau rơi dài trên gương mặt tôi.

Nghĩ cái gì cũng đơn giản thì đúng là mình đã sai rồi.

- Oái! Em làm gì trong này thế? - Minh Tú mở cửa phòng tắm của đội bóng ra và giật mình khi thấy tôi đang ngâm mình trong bồn nước của anh.

Tôi khẽ mở mắt ra và ngồi dậy nhìn anh. Quá mệt mỏi với nhiều thứ xảy ra, tôi đã chọn cách này để thư giãn đầu óc. Và tôi biết thế nào anh cũng đến nên đã nằm trong bồn nước suốt hai tiếng và đợi.

- Em...em mau mặc đồ vào đi. - Minh Tú quay mặt lại nói và bước ra ngoài.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế dài ở phòng thay đồ. Minh Tú đưa cho tôi một cốc nước ấm. Do đã ngâm mình suốt hai tiếng cho nên khi bước ra cảm giác rất lạnh, lạnh đến run người.

- May cho em là anh quên khóa cửa phòng tắm em mới vào được đó.

Mắt tôi lơ đãng nhìn về khoảng không phía trước. - Ồ may thật.

Minh Tú chẳng nói gì nữa, dậm ra tôi cũng im luôn. Mọi thứ đều im lặng, tôi khẽ khàng quay đầu qua hỏi anh. - Anh biết Tường Vy đã khỏi bệnh chưa?

Và tôi cảm thấy đau lòng khi anh gật đầu. - Anh đã hỏi thăm bố mẹ cô ấy và họ đã nói Tường Vy đã hồi phục rất nhanh vì muốn được trở về cùng bọn anh.

- Vậy cậu ta có biết điều đó không?

- Ý em là tên nhóc này á? - Anh đưa tay chỉ về tấm poster to lớn sau lưng tôi.

Tôi quay lại, là hình của Bảo Minh đang ôm chiếc cup cùng với nụ cười rạng rỡ.

Tôi cứ nhìn vào tấm poster đó cho đến khi anh nói tiếp tôi mới rời mắt khỏi nó. - Anh nghĩ là Tường Vy đã nói cho cậu ta biết.

Tôi cúi mặt xuống, mái tóc ướt nhẹ rơi từng giọt nước lạnh lạnh lên đùi tôi. - Mi Mi đã nói vì Tường Vy mắc bệnh trầm cảm nên Bảo Minh mới ở cạnh cô ấy, vậy mà khi biết cô ta đã hết bệnh, cậu ấy vẫn tiếp tục ở bên cô ta. Bảo Minh không còn yêu em nữa. - Tôi khóc òa lên. - Bảo Minh chỉ xem em là bản sao của người khác. Cậu ta đúng là Bad Boy.

Minh Tú đưa tay và vuốt nhẹ đầu tôi, miệng khẽ nói nhẹ nhàng. - Đứng dậy và cười lên em, một người không yêu em đâu có nghĩa là cả thế giới này không còn yêu em nữa.

Tôi ngước mặt lên nhìn Minh Tú, vài giọt vẫn còn vương vãn trên mắt. Thay vì lau nó giúp tôi, anh lại ôm chặt tôi vào lòng khiến tôi cảm thấy thật ấm áp.

21. Chương 18

Tôi đau đầu ngồi giải bài tập toán phức tạp kia. Đáng ra bây giờ Bảo Minh đang ở trong phòng tôi và cùng tôi làm bài tập. Nhưng hôm nay thật khác, không có ai ngoại trừ tôi trong căn phòng, nơi đây bỗng trở nên thật lạnh giá. Là do thiếu vắng hơi ấm của Bảo Minh?

Tôi vội lắc mạnh đầu. Ôi không, tôi lại nhớ đến cậu ấy nữa rồi.

Đột nhiên có tiếng của mẹ gọi vọng lên từ phòng khách. - Di Di, có điện thoại đường dài từ Ngọc Anh nè con.

Ngọc Anh sao? Không phải cô ấy đã chuyển sang Úc rồi sao? Đột nhiên gọi cho mình có việc gì?

Tôi lật đật chạy xuống dưới nhà, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn.

- Alô?

[Trường Vy đột nhiên xuất hiện sao?]

Tôi mở to mắt rồi sau đó nhún vai một cái. - Ừ, bây giờ cậu muốn làm gì cô ta thì làm, tôi ủng hộ hai tay luôn đấy.

Giờ tôi rất muốn làm cho Trường Vy biến mất khỏi đây, như Ngọc Anh đã làm. Rốt cục tôi cũng đã hiểu, cảm giác có một người con gái suốt ngày quần lầy người mình yêu và cảm giác người ấy đã yêu một cô gái khác thật sự chẳng dễ chịu, muốn cô gái đó chết quách đi cho xong. Và dường như lúc đó tôi đã hiểu được những việc Ngọc Anh làm, và tôi cũng đang bắt đầu giống cô ấy. Tôi đã yêu Bảo Minh một cách sâu đậm.

Ngọc Anh cười khẩy một cái kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ kia. - [Giờ có làm gì đi nữa cũng chẳng được đâu. Trường Vy và Bảo Minh vốn dĩ sinh ra là dành cho nhau mà.] - Nhưng một lát tôi nghe thấy tiếng thở dài của Ngọc Anh. - [Nếu càng ngăn cản họ, người cậu yêu sẽ rất ghét cậu. Bởi họ chưa hề chia tay nhau.]

Cô ấy nói đúng. Giờ tôi cũng chẳng thể nào tách họ ra, vì tôi không biết phải làm như thế nào, tôi chỉ biết ngồi chờ đợi Bảo Minh quay về bên cạnh mình. Hoặc là chờ đợi lời chia tay từ cậu ấy.

[Cậu định sẽ thế nào?] - Ngọc Anh lên tiếng và tôi chạy vội lên phòng khi thấy mẹ từ trong bếp bước ra. - [Ai sẽ buông tay trước đây?]

Tôi...? Bảo Minh...?

[Nếu cậu không chịu buông thì Bảo Minh cũng sẽ buông thôi. Tôi nghĩ cậu nên kết thúc sớm đi.]

Kết thúc sao? Tôi phải chia tay Bảo Minh sao? Lỡ như cậu ấy không có ý gì với Trường Vy, chỉ muốn giúp cô ấy vui lên hay gì đó thì sao? Lỡ Bảo Minh còn yêu tôi rất nhiều thì sao?

Thấy tôi không trả lời, Ngọc Anh nói tiếp. - [Thiên Di à, nếu người ta yêu, người ta cần, người ta sẽ nín cậu bằng mọi cách.]

Nước mắt tôi khẽ rơi dài trên má, bước từng bước ngồi phịch xuống giường. - Tại sao cậu lại nói những chuyện đó với tôi?

[...] - Ngọc Anh không nói gì, tôi hỏi lại lần nữa, im lặng hồi lâu cô mới lên tiếng trả lời. - [Mình xin lỗi vì tất cả những gì mình đã làm với cậu, mình cảm thấy thật ngu ngốc khi đánh mất tình bạn giữa mình và cậu, tình bạn giữa mình và Bảo Minh. Đến bây giờ mình biết sẽ khó mà được cậu tha thứ. Nhưng mình thật lòng xin lỗi.]

Ngọc Anh ngừng lại và khóc thút thít. Tôi mỉm cười. - Cậu nhận ra là tốt rồi. Mình không muốn đánh mất tình bạn với cậu đâu. Ở Úc cậu vẫn khỏe chứ?

Ngọc Anh hả một tiếng rồi sau đó cười phá lên. - [Đúng là mình sẽ bay sang Úc nhưng bỗng dưng lại muốn về quê nên đã bay sang Hà Nội. Hiện giờ đang sống với mẹ.]

Cô ấy đang ở Hà Nội sao?

[Khi nào rảnh cậu sang đây chơi một chuyến nhé?]

Tôi ừ một tiếng rồi huyền thuyên vài chuyện với Ngọc Anh. Sang Hà Nội sao? Không biết tôi có đủ can đảm đi không, bố...đang sống ở đây.

Nhưng giờ được trở thành bạn với Ngọc Anh khiến tôi rất vui. Sau khi nói chuyện xong, tôi ngồi vào bàn học, tiện tay bỏ điện thoại của mẹ vào ngăn kéo. Nhưng vô tình tôi thấy được một xấp ảnh trong đó. Những tấm ảnh ngập tràn màu hạnh phúc.

Trái tim tôi lại khẽ nhói, nước mắt bắt đầu rơi. Các tấm ảnh của những buổi hẹn hò tuyệt vời của Bảo Minh và tôi. Nụ cười tươi rói, cảm giác hạnh phúc, cảm thấy được yêu, được quan tâm. Tôi khẽ nhếch môi, làm sao lưu giữ kỷ niệm bằng những bức ảnh không biết nói? Có thể rồi cậu sẽ quên mình, quên những gì thuộc về hôm nay. Nhưng những khoảnh khắc bên cạnh cậu sẽ là mãi mãi trong tim mình...

Trong đầu cứ văng vẳng câu “Trường Vy và Bảo Minh sinh ra là dành cho nhau.”

Tôi thả người nằm phịch xuống giường, ôm lấy những tấm ảnh, mắt nhắm hờ. Đầu đó trên gương mặt còn vài giọt nước mắt khế rơi.

Sáng hôm sau là ngày nghỉ, và tôi bị đánh thức bởi tiếng click chuột, tiếng bàn phím. Mở mắt ra và mơ màng nhìn theo âm thanh đó. Cho đến khi giật mình ngồi thẳng dậy, tôi mới thấy Minh Tú đang ngồi chơi game trên máy tính của tôi, và ngay trong phòng tôi.

- Sao anh lại ở đây? - Tôi mở to mắt nhìn anh và thốt lên.

Anh liếc qua tôi một cái rồi tiếp tục dán mắt vào màn hình. - Ở nhà chẳng có gì làm cả.

- Công tử nhà giàu như anh mà chẳng có gì làm... - Tôi nói và khựng lại khi thấy xấp ảnh hôm qua để ngay ngắn trên bàn học. Là anh đã dọn dẹp nó cho tôi sao? - Những tấm ảnh đó...?

Anh nhìn qua bàn học và nói. - Anh thấy chúng nằm tứ tung trên giường nên dọn giúp em thôi.

Tôi cảm thấy ngượng vô cùng. Để Minh Tú thấy những tấm ảnh chẳng ra gì đó thật là mất mặt. Tôi tức giận đứng bật dậy, tay cầm lấy xấp ảnh đó. - Để em đi vứt chúng đi.

Nhưng chưa kịp bước ra khỏi phòng, tôi đã bị Minh Tú nắm tay kéo lại. - Em nên chia tay Bảo Minh đi, vốn dĩ em không thể chen vào giữa họ được đâu. - Anh khế siết chặt tay tôi, nhắm mắt lại một lúc rồi mở ra, nhìn thẳng vào tôi. - Trường Vy sinh ra là để dành cho cậu ta.

Tim tôi lại như bị ai đó bóp nghẹn, đau đến khó thở. Tại sao đến Minh Tú cũng nói như vậy chứ? Không lẽ tôi và Bảo Minh đã kết thúc thật sao?

- Em không thể. - Tôi nói trong tiếng khóc, vẫn đứng yên ở đấy và cúi gằm mặt xuống, mặc kệ Minh Tú cứ nhìn chăm chăm vào từng hành động cử chỉ của tôi. - Bởi em đã yêu cậu ấy, và anh nhìn xem, cậu ấy cũng vậy đúng không? - Tôi giờ một bức ảnh ra. Bức ảnh mà tôi và Bảo Minh cùng chụp, nụ cười hạnh phúc trên môi của cả hai. - Nếu phải rời xa cậu ấy thì em sẽ cảm thấy rất đau. Đau lắm, một vết thương lòng khó mà phai mờ.

Minh Tú thở dài và kéo tôi lại gần, đưa tay lau nước mắt cho tôi, nhẹ nhàng nói. - Cuộc sống cho em nỗi đau thì cũng sẽ cho em một người để xoa dịu nỗi đau đó. - Anh buông tay tôi ra và đứng thẳng người lên, hai tay đút vào túi quần, nhìn tôi cười. - Anh không nghĩ sẽ có một ngày em yếu đuối đến thế. Giờ em nên làm đi.

- Làm...gì cơ? - Tôi nhú mày.

- Làm một điều gì đó điên rồ nhất mà em nghĩ mình sẽ không bao giờ làm điều đó khi đang hạnh phúc.

Tôi mở to mắt nhìn anh. - Ý anh là anh kêu em tự tử đó hả?

Ngay lập tức anh nhảy dựng lên và lắc đầu quầy quậy. - Không phải vậy. Không lẽ em từng nghĩ mình sẽ không tự tử khi đang hạnh phúc sao?

Tôi bụm miệng cười. - Đùa thôi, em hiểu rồi. Nhưng giờ anh phải ra ngoài, em cần thay đồ và đánh răng.

Minh Tú mỉm cười bước ra. Kế hoạch cho ngày nghỉ hôm nay của tôi là đá một tên Bad Boy trước khi quá muộn.

- Anh ấy đi đâu với Trường Vy rồi. - Bảo Mi bước ra cổng nhà và tình cờ chúng tôi cũng vừa mới đến.

- Sao em biết chị đến đây để tìm Bảo Minh? - Tôi bước xuống xe, nhìn cô nhóc và hỏi.

Nhóc Mi cười khẩy một cái. - Chứ chị đến đây để tìm ai ngoài Bảo Minh? Em cứ tưởng hai người đã chia tay rồi chứ, trông Trường Vy với anh ấy như đang cặp bồ vậy.

- Thì Thiên Di cũng định đến đây để kết thúc với cậu ta này. - Minh Tú ló đầu ra ngoài cửa sổ.

Tôi lườm anh một cái và quay qua hỏi. - Họ như thế nào?

- Thì cứ dính vào nhau mãi không rời vậy. - Mi Mi mím môi.

- Rõ ràng là chị với anh ấy chưa hề chia tay mà. - Tôi khoanh tay lại và Mi Mi nhún vai:

- Thì cũng giống như Tường Vy với Bảo Minh, họ cũng chưa hề nói lời chia tay. Mà anh ấy đã nói trước mặt Tường Vy là chị không phải bạn gái anh ấy rồi còn gì.

- Em biết sao?

- Em chỉ nghe chị Tường Vy kể vậy thôi. - Cô nhóc nói rồi quay qua nhìn Minh Tú. - Em có hẹn rồi, đi trước đây.

Khi nhóc Mi bỏ đi, tôi leo lên xe và đóng cửa lại, nằm thẳng ra phía sau. Một mối vô cùng, chẳng muốn suy nghĩ gì nữa. Đã mấy ngày rồi nhỉ? Mấy ngày tôi và Bảo Minh chưa gặp nhau, chưa nói chuyện với nhau, chưa đi chơi cùng nhau, chưa ăn cơm cùng nhau, chưa ở bên cạnh nhau nhỉ? Cậu ấy thật sự đang lơ tôi đi, nếu cậu ta muốn thế thật, nếu điều đó làm cho cậu ta sung sướng. Được, tôi sẽ làm cho cậu ấy sung sướng gấp đôi.

- Chúng ta đi xem phim đi. - Minh Tú lên tiếng làm tôi giật mình và ngồi thẳng dậy.

- Hả?

Anh quay qua mỉm cười. - Dù gì cũng đang ở ngoài đường rồi, dù gì em cũng đang không vui mà. Đi xem phim sẽ cảm thấy đỡ buồn chán hơn.

Không phải tôi đang không vui, mà là tôi đang bị tổn thương.

Minh Tú nhìn tôi một lúc lâu rồi cho xe chạy. Tôi nhìn ra phía cửa sổ, mặc anh muốn đi đâu thì đi.

Khi gửi xe xong, Minh Tú và tôi đi lên rạp chiếu phim. Bước vào thang máy, anh đưa tay bấm số 12 và cánh cửa đóng lại, đưa chúng tôi lên tầng 12. Tôi và anh cứ đứng dựa vào tường, im thin thít, chẳng nói câu nào.

Vừa tới tầng 5 thì cửa đột nhiên mở ra. Một cặp đôi bước vào và cũng nhấn số 12. Tim tôi khẽ nhói lên khi người đó chính là Bảo Minh, đang tay trong tay cùng với Tường Vy đi lên rạp chiếu phim.

Bảo Minh cũng trợn mắt nhìn tôi rồi nhìn sang Minh Tú như muốn hỏi tại sao tôi lại đi cùng anh ấy.

Tôi cũng chẳng muốn giải thích, bởi không phải anh cũng đang đi với người con gái khác và bỏ mặt tôi suốt mấy ngày qua sao? Căm ghét, tôi quay mặt đi hướng khác, tỏ vẻ lạnh nhạt.

- Anh Minh Tú! Anh cũng xem phim sao? - Tường Vy bước lại ôm lấy cánh tay Minh Tú, miệng cười tươi và giọng nói lanh lảnh vang lên. - Đi xem cùng bọn em này.

Tức giận và ganh ghét Tường Vy, tôi quay lại, kéo Minh Tú về phía mình, nhìn thẳng vào mắt cô ta. - Xin lỗi, chúng tôi đang hẹn hò.

Lập tức Tường Vy mở to mắt nhìn tôi, miệng lắp bắp. - Minh Tú...là...bạn trai của cậu sao?

Tôi ừ một tiếng không chút do dự. Và Bảo Minh trợn mắt lên nhìn tôi, cả Minh Tú cũng vậy. Từ khuỷu tay, tôi luồn xuống bàn tay anh và khẽ đan các ngón tay vào với nhau, và Minh Tú nắm chặt lấy tay tôi khiến trái tim tôi đập nhanh khủng khiếp.

Hạnh phúc, kỳ thực rất đơn giản. Khi tôi thất vọng, khi tôi tổn thương, khi tôi rơi nước mắt, anh đều đến bên cạnh, ôm tôi, nắm lấy bàn tay tôi không chút do dự.

Cửa thang máy bật mở, tôi kéo Minh Tú bước ra, bỏ lại hai con người vẫn đang trợn mắt nhìn về chỗ vừa này bọn tôi đứng.

- Em làm gì vậy? - Minh Tú chột khựng lại và tôi cũng bị kéo lại theo anh.

Tôi quay đầu lại. - Không phải anh thích em sao?

- Nhưng chúng ta đâu phải là hẹn hò, sao em lại nói với Tường Vy như thế chứ?

Đến lúc này tôi mới nhận ra Minh Tú vẫn còn tình cảm với Tường Vy, vẫn còn yêu cô ấy rất nhiều.

Rốt cục mọi người xem tôi là gì chứ? Bần sao? Người thay thế? Hay là một con ngốc?

Kế hoạch hôm nay - đi chơi cùng Minh Tú - đã kết thúc bằng một cơn mưa lớn.

Chiều, tôi nằm trên ghế sofa, nghe những bản ballad. Trời cũng gần tạnh mưa và tôi chợt nghe thấy tiếng chuông cửa reo lên. Giật mình ngồi bật dậy, tôi đứng lên và bước ra mở cửa. Người Bảo Minh nồng nặc mùi rượu, cậu ấy đẩy tôi ra một bên và bước thẳng vào nhà, ngồi phịch xuống ghế.

Tôi đảo tròn hai mắt, khoanh tay nhìn Bảo Minh. - Cậu lại trèo qua cổng nhà mình sao?

- Có vẻ như cậu lo cho cái cổng nhà cậu hơn là lo cho mình khi thấy mình trong tình trạng thế này nhỉ? - Bảo Minh cười khẩy một cái. Tôi không nói gì, bước vào trong bếp rót một cốc nước cho cậu ấy.

Đặt ly nước thật mạnh xuống dưới bàn trước mặt Bảo Minh, tôi liếc mắt xuống nhìn cậu ta. - Cậu đến làm gì?

Vẫn cái giọng cười khẩy, cậu ấy nói. - Sao thế? Mọi ngày mình đến vẫn bình thường mà, sao cậu lại hỏi thế?

- Nhưng hôm nay thì không bình thường. Đã mấy ngày rồi cậu đâu thềm đến đây.

- Sao cậu lại tỏ ra lạnh lùng như thế chứ? - Bảo Minh nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi cười khẩy một cái. - Sự lạnh lùng của mình chính là câu trả lời của sự tổn thương mà cậu đã tạo ra.

- Tổn thương? Giờ người tổn thương phải là mình mới đúng. - Bảo Minh đứng dậy và quát. - Làm sao mà chịu nổi khi thấy bạn gái của mình đi hẹn hò với bạn thân của mình chứ?

Tôi cụp hai mắt xuống, ngăn cho dòng nước mắt không rơi ra, nói một cách nhẹ nhàng và tim có một chút gì đó nhói lên. - Mình không còn là bạn gái của cậu nữa. - Bảo Minh trợn mắt nhìn tôi, tôi ngược mắt nhìn cậu ấy, thậm乎 phải cố gắng kiên cường, không được khóc. - Chính miệng cậu đã nói thế mà.

Bảo Minh thở mạnh ra, mắt dao dáo nhìn xung quanh căn nhà tôi. - Tường Vy sẽ rất buồn nếu biết mình có bạn gái, cho nên mình phải nói như thế. Mình chỉ...

- ...muốn giúp cô ấy. - Tôi cắt ngang và nhếch môi. - Nếu cậu quan tâm cô ấy hơn mình thì...chúng ta nên...

Tôi không thể nói. Tôi rất yêu Bảo Minh, tôi không thể nói được.

- Nếu cậu thật sự muốn. Được, chúng ta nên chia tay đi. - Câu nói của Bảo Minh như bóp nghẹn trái tim tôi.

Cậu ấy nói rồi bỏ đi, chính miệng cậu ấy đã nói. Tôi cứ đứng yên đó cà trộn to mắt lên, vài giọt khế lăn dài trên má. Rõ ràng là Bảo Minh sai nhưng lại giả vờ không biết. Cậu ấy nên xin lỗi! Rõ ràng cậu ấy có thể nói một câu thôi để tôi ở lại. Bảo Minh nên xin lỗi! Làm toàn bộ trái tim tôi tan nát trong chốc lát. Cậu ấy nên xin lỗi! Nếu Bảo Minh nói xin lỗi thì tôi có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện. Rõ ràng cậu ấy có thể nói mình xin lỗi. Câu xin lỗi tôi chỉ muốn nghe hôm nay thôi...

Tôi và Bảo Minh đã kết thúc. Và Tường Vy đã thắng.

Tôi rất tệ. Rất tệ khi yêu phải một Bad Boy.

22. Chương 19

Gì đây? Bảo Minh mới thật sự là người phải bị đá, vậy mà không ngờ người bị lại là tôi. Chết tiệt, sao tôi lại khóc chứ? Rồi cậu ta sẽ hối hận khi đã bỏ rơi tôi.

Tôi đứng dậy, khịt khịt mũi và đưa tay lau nước mắt. Ở một mình trong nhà thật sự rất chán và cảm thấy cô đơn. Tôi bước ra mở cửa, trời tối khá mát, cũng chẳng còn giọt mưa nào. Nhưng giờ làm sao mà có hứng đi dạo chứ?

Tôi cứ đứng lặng yên trước cửa, đờ người ra như một pho tượng. Cho đến khi một chiếc xe đồ phịch trước cổng nhà tôi, Minh Tú bước xuống, neho mắt lại nhìn tôi.

Lúc này tôi vẫn đờ người ra, và anh lên tiếng. - Em đứng đấy làm gì vậy?

Tôi giật mình và chớp chớp mắt nhìn anh. - À, em định ra ngoài thôi.

Minh Tú nhìn tôi một cái thật lâu rồi ngược đầu nhìn lên trời, nói. - Trời cũng đã tối rồi, giờ này không nên ra ngoài đâu.

- Ủm, tại ở nhà có một mình nên em... - Tôi gãi đầu, cười cười nói và bỗng khựng lại khi nhớ đến cảm giác cô đơn, cảm giác bị bỏ rơi và bị tổn thương. Trái tim lại nhức nhói, đau đến khó thở.

Minh Tú lại nhìn tôi chằm chằm rồi anh chợt mỉm cười. - Em có muốn đi cắm trại ở nhà anh không?

- Hả?

Minh Tú dẫn tôi vào cái sân rộng lớn của biệt thự nhà anh. Ở trên một cái cây cao to có một ngôi nhà nhỏ, Minh Tú đỡ tôi và tôi trèo lên đấy. Ngôi nhà nhỏ trông rất dễ thương và sạch sẽ, tôi ngồi xuống thêm và buông lỏng chân xuống dưới, tha hồ đu đưa, Minh Tú cũng ngồi cạnh tôi.

Chúng tôi ngồi một lúc lâu, Minh Tú chợt quay qua hỏi: - Em và Bảo Minh sao rồi?

Đấy là câu hỏi mà tôi muốn tránh nhất.

Tôi nhún vai. - Thì như anh đã nói, tụi em kết thúc rồi.

- Bảo Minh đã gọi cho anh. - Anh nhìn tôi rồi ngược lên trời. - Anh đã rất lo cho em, nhưng khi vừa chạy xe qua, anh lại thấy em rất ổn.

Tôi khẽ nhún mày. Bảo Minh đã gọi cho Minh Tú, nhưng mà cậu ấy đã nói gì? Tôi vội lắc mạnh đầu, cậu ấy nói gì thì chẳng liên quan gì đến tôi, tôi cũng chẳng muốn biết, từ giờ tôi và Bảo Minh đã kết thúc thật sự. Kết thúc mối tình đầu của tôi.

Minh Tú định nói gì đó thì đột nhiên điện thoại tôi reo lên, trên màn hình hiện lên tên của nhóc Mi.

[Chị đang ở đâu vậy? Bảo Minh chia tay chị sao? Tại sao chứ? Vì Tường Vy hả?] - Giọng nói của Mi Mi có vẻ như đang rất lo lắng cho tôi.

Tôi mỉm cười và nói. - Chị ổn, chị đang ở... - Tôi quay qua Minh Tú, anh ấy ra hiệu cho tôi đừng nói tôi đang ở đây. - ...nhà.

Mi Mi nói giọng nghi hoặc. - [Không phải, em đâu có thấy chị ở nhà đâu.]

- Em đang đứng trước nhà chị sao? - Tôi mở to mắt và thốt lên vì bị cô bé phát hiện ra là mình nói dối. Tôi vội nói. - Chị đang ở nhà bạn, vậy thôi nhé!

Tôi vội cúp máy.

- Ủầy! - Minh Tú thở hắt ra một cái, anh nhảy xuống phía dưới và đỡ tôi xuống.

Bất chợt tôi nhớ đến cái lúc mình bị nhốt trong phòng và đã nhảy từ cửa sổ xuống. Bảo Minh đã đỡ tôi và bị thương ngay chân. Tất cả ký ức này thật khó quên.

Do chẳng để ý xung quanh, tôi đã trượt chân và té nhào xuống dưới. Và Bảo Minh đã dang rộng hai tay ra và đỡ lấy tôi. Đúng vậy, chính là cậu ta.

- Em không sao chứ? - Giọng Minh Tú vang lên và tôi mở to mắt nhìn anh.

- Minh Tú sao? - Tôi vội đứng dậy và kéo anh lên. Thì ra lúc nãy chỉ là ảo giác...

Chúng tôi rảo bước quanh sân và đột nhiên cô cún Di Di của Minh Tú chạy ù ra ngoài và nhào tới anh.

Không giấu được sự tò mò, tôi quay qua hỏi. - Tại sao anh lại đặt tên nó là Di Di chứ?

Minh Tú chỉ mỉm cười, không nói gì cả. Anh ngồi lên xe và chở tôi về. Tới khi về đến nhà tôi, anh mới quay người qua nhìn tôi và nói. - Nếu có ai đó nói với em rằng: “Anh yêu em hơn người yêu cũ của em đấy.” Thì em cứ tin nhé!

- Hả? - Tôi to mắt nhìn anh và há một tiếng khá to. Cho đến khi xe anh chạy vụt đi, tôi vẫn cứ đứng đấy, trợn mắt lên như không thể nào tin được điều mình vừa nghe.

Ý anh ấy là gì? Sao lại nói với tôi như thế? Không phải anh ấy thích Tường Vy sao?

Vừa bước lên phòng, tôi nhận được tin nhắn của một số lạ: “Ngày mai bạn qua chỗ mình ngồi đi, chúng ta sẽ đổi chỗ.”

Trái tim lại đau nhói lên, tay tôi run run và xem làm rơi cả điện thoại. Cách xưng hô như thế này không ai khác, chỉ có Tường Vy mới xưng hô như thế với tôi.

Cô ấy muốn tôi đổi chỗ cho cô ta? Đổi thì đổi, tôi cũng chẳng muốn ngồi bên cạnh một tên Bad Boy dở hơi nữa.

- Nè, hôm qua mình đã nói rồi mà, bạn phải sang chỗ mình ngồi chứ? - Giọng Tường Vy vang lên nhỏ nhẹ, làm tôi giật mình ngẩng mặt lên.

- À mình... - thật sự không muốn đổi chỗ. - ...không thể đổi, cô mà biết là sẽ bị phạt đó.

Tôi gãi đầu và cười xòa. Tường Vy cũng vui vẻ nhìn tôi. - Bạn đừng lo, mình đã xin phép cô rồi.

Tôi khẽ liếc qua phía bên cạnh, nơi chỗ ngồi của Bảo Minh vẫn đang trống không. Cậu ấy vẫn chưa tới, sao hôm nay lại tới trễ vậy? Nhờ cậu ấy đã quên hết những chuyện hôm qua thì sao? Ngược lên nhìn Tường Vy thì bắt gặp ánh mắt chờ đợi của cô ấy. Không còn cách nào, tôi đứng lên và đeo balô lặng lẽ bước xuống chỗ bàn gần cuối của Tường Vy.

Tiếng chuông vừa reng lên tôi mới thấy bóng dáng Bảo Minh bước vào. Cậu ấy khựng lại khi thấy Tường Vy ngồi chỗ-đáng-ra-tôi-phải-ngồi, rồi anh quay qua chỗ cũ của Tường Vy và chạm mắt tôi. Bốn mắt cứ nhìn nhau và tôi cảm thấy hơi nhói ngay tim, lập tức cúi mặt xuống, không muốn cậu ấy nhìn thấy nước mắt tôi đang rơi.

Mọi thứ cứ trôi qua như thế, vẫn cứ yên bình như mọi ngày, và tôi cũng đang cố gắng vượt qua nỗi đau. Nhưng tôi vui là mình không hề một mình, bên cạnh tôi còn có Minh Tú, Bảo Mi, Minh Vương, đội bóng và cả Ngọc Anh cũng lâu lâu gọi điện cho tôi.

Mới chớp mắt mà hai tuần đã trôi qua, kì thi cuối kì cũng sắp đến. Và tôi đã nghĩ mình hoàn toàn tự do, nhưng rồi, vẫn bị níu chân bởi những nỗi nhớ...

Tôi nhớ Bảo Minh.

Nhớ cậu ấy điên cuồng.

Cảm thấy trống trải và cô đơn.

Luôn hồi tưởng lại những kỉ niệm mà chúng tôi từng có.

Và khóc...

Đó là những gì tôi đã làm khi phải ở nhà một mình để ôn thi.

Mà mọi người biết không, trong một ngày không đẹp, trời mưa tầm tã, không khí lạnh lạnh xen chút những nhớ thương. Bảo Minh đột nhiên gọi điện cho tôi...

23. Chương 20

Điện thoại cứ rung lên từng hồi, tôi cứ đứng đó nhìn chiếc điện thoại đang để trên giường, đắn đo không biết có nên bắt máy hay không khi mà một dãy số điện thoại quen thuộc hiện lên. Là số Bảo Minh. Mặc

dù đã xóa nhưng tôi chưa bao giờ quên được số cậu ấy.

Nhưng lý trí không thể thắng nổi con tim, tôi không thể ngăn được niềm nhớ thương của mình mà lao đến ôm lấy điện thoại và bắt máy.

Đầu dây bên kia im lặng, thế là tôi cũng im lặng theo, mong chờ một lời nói quen thuộc để lấp đi nỗi nhớ nhưng đang dấy lên trong tim tôi.

Và rồi nó làm tôi thất vọng, thất vọng đến nao nề. Giọng người con gái lạnh lạnh vang lên...

[Thiên Di hả?] - Tường Vy hỏi và tôi gật đầu mặc dù biết cô ấy sẽ không bao giờ thấy cái gật đầu đó.

- Ủ, có gì không vậy?

[À...bạn biết rồi đấy, sắp tới kì thi rồi nhĩ.]

Cái con nhỏ này, có gì thì nói quạch tẹt ra đi. Tôi ngồi xuống giường, thở hắt ra. - Có gì thì cứ nói đi.

[Bảo Minh dạo này học hành sa sút lắm, mình đã khuyên bảo nhiều lần rồi nhưng anh ấy vẫn cứ cắm đầu chơi game và đua xe. Mình lo lắm, không biết phải làm gì cả...]

Tôi cắt ngang. - Cậu định nhờ tôi kêu cậu ta lo học để chuẩn bị kì thi sao?

[Hả? À, ừ. Có được không?] - Giọng Tường Vy nhỏ xuống.

Giờ tôi phải kêu Bảo Minh học hành đàng hoàng lại trong khi chúng tôi chẳng là gì của nhau sao? Thật lố bịch. Nhưng tôi lại cảm thấy rất lo, cậu ấy lại đắm đầu vào trò chơi điện tử và nguy hiểm hơn là còn đua xe. Giờ tôi có thể làm được gì đây? Tại sao Bảo Minh lại trở nên như thế?

- Cô nên nhờ Minh Tú thì hơn đó. - Tôi lên tiếng, lòng lo lắng đến kì lạ.

[Nhưng không biết sao dạo này họ cứ gây lộn suốt, mình sợ Minh Tú không giúp Bảo Minh được nên mới nhờ bạn đó.] - Giọng Tường Vy nhỏ nhẹ như rót mật vào tai.

Tôi kiên quyết. - Cứ nhờ Minh Tú đi, chắc chắn anh ấy sẽ giúp được.

[Nhưng...]

- Cứ tin tôi, vậy nhé! - Tôi cắt ngang và cúp máy vội. Mặc dù Minh Tú và Bảo Minh luôn gây sự với nhau nhưng tôi biết chắc rằng anh ấy sẽ cố giúp Bảo Minh vì anh coi cậu ấy như em trai mình. Chắc chắn anh sẽ tìm được cách để Bảo Minh có thể học hành đàng hoàng trở lại.

Nhưng đến cả Tường Vy - người con gái Bảo Minh rất yêu - cũng chẳng khuyên bảo gì được, như thế lại làm tôi thấy lo.

Khẽ lắc nhẹ đầu. Thật sự là không muốn phải dính dáng đến Bảo Minh nữa. Không lẽ hai tuần qua hành hạ tôi chưa đủ sao?

Buồn, lúc nào cũng tôi cũng buồn, một cảm giác chán nản, không lối thoát. Mỗi ngày thức dậy tôi đều tự hỏi hôm nay sẽ làm gì, sẽ gặp chuyện gì đây, có tệ hơn ngày hôm qua không? Và sợ, tôi sợ mọi thứ, sợ việc mình làm hôm nay sẽ tệ hơn hôm qua. Và cuộc sống cứ vậy trôi qua, tẻ nhạt và bi quan, không hiểu nổi. Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa xác định được mục đích của cuộc đời, hằng ngày đi học, rồi lại về nhà, chán phải gặp bạn bè, vì chẳng khi nào tâm sự được. Tôi ngại hay nói đúng hơn là sợ nói cho họ biết về nỗi buồn của mình, buồn vì sống không mục đích, sống không niềm tin vào cuộc đời này, thậm chí cảm thấy ghét mọi thứ, ghét cả bản thân hèn nhát của mình. Và căm ghét con người đã bỏ rơi mình.

Đêm hôm sau, cơn mưa vừa tạnh được một lúc thì bỗng dừng lại ào xuống dữ dội. Tôi vội vàng chạy đến đóng cửa sổ thì bất chợt thấy một hình bóng rất quen thuộc. Minh Tú đang rút hai tay vùi túi quần, lưng dựa vào chiếc xe và ánh mắt ngược lên nhìn tôi.

Hốt hoảng tôi vội chạy xuống dưới nhà, trời mưa to và anh đã ướt nhẹp. Tôi lao vội ra ngoài trong cơn mưa lạnh buốt, đưa tay kéo anh vào trong nhà. Nếu anh không chạy theo tôi thì tôi cứ nghĩ anh đã chết, vì giờ bàn tay của anh đang lạnh băng...

- Sao anh không gọi em? - Tôi vừa lên tiếng hỏi vừa lấy khăn lau mặt và đầu tóc khi anh từ trong phòng tắm bước ra cùng với cái quần dài mà bố đã để quên. Và cũng may là anh mặt tạm vừa.

- Anh sợ làm phiền em nên... - Minh Tú trả lời rồi bỗng khựng lại nhìn tôi, sau đó anh thở dài một tiếng. - Giờ thì đã làm phiền em thật rồi.

Tôi phì cười: - Chả sao cả, ở nhà một mình em cũng cảm thấy rất buồn, có anh ở đây thật là vui.

Minh Tú bước đến và ngồi phịch xuống ghế, anh quay qua nhìn tôi thật lâu. Như sức nhớ đến một chuyện, tôi quay qua hỏi: - Bảo Minh sao rồi? - Gương mặt anh lộ rõ sự bất ngờ khi tôi hỏi về Bảo Minh lộ liễu như thế, tôi vội sửa lại: - Ý em là Tường Vy có nhờ anh giúp Bảo Minh về việc cậu ấy không học hành đó. Anh đã khuyên Bảo Minh chưa?

- À, đối với những thằng cứng đầu như nó, nói nhẹ nhàng sẽ không bao giờ có hiệu quả. - Minh Tú khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế rồi sau đó quay qua nhìn tôi mỉm cười nói tiếp: - Anh đã tịch thu chìa khóa xe và điện thoại của nó, từ giờ cho nó đi bộ đến trường cho biết.

Như thế ác quá. Nhà Bảo Minh rất xa trường, lỡ như cậu ấy bực tức rồi chẳng thèm đi học luôn thì sao?

Như thấy được ánh mắt lo lắng của tôi, anh lên tiếng trấn an: - Em đừng lo, nếu Bảo Minh chịu học, anh sẽ trả lại tất cả cho cậu ta. Đối với con nít phải chơi trò thỏa thuận như thế nó mới chịu học hành đàng hoàng.

Tôi gật đầu, ra vẻ yên tâm hơn

Không khí lại im lặng đến kì lạ, tôi rất mong Minh Tú lên tiếng để phá vỡ không khí này. Đột nhiên anh hỏi:

- Em còn yêu Bảo Minh chứ?

Và đó là câu hỏi không bao giờ tôi muốn trả lời.

Tại sao anh lại hỏi như thế chứ? Lúng túng một hồi, tôi cúi mặt xuống, nói nhỏ chỉ đủ mình anh nghe: - Ừm, còn nhớ một chút...

Minh Tú thở dài ra, anh vò đầu nhìn tôi, nghiêng răng. - Làm thế nào để em biết giữa bọn bề cuộc sống kia, vẫn có một chàng trai yêu em hơn tất cả những gì anh ta có?

Tôi trợn mắt lên, đứng bật dậy nhìn Minh Tú. Anh nói thế có nghĩa là anh còn rất yêu tôi? Minh Tú còn rất yêu tôi?

Không đâu, người anh ấy yêu không phải tôi mà là...

- Em không muốn trở thành người thay thế, em biết lấp trống chỗ của người khác không dễ. Vì thế em sẽ không đem trái tim này ra thử đâu. Nó chỉ vừa lành thôi anh.

Minh Tú xoa trán, khẽ nhắm mắt lại suy nghĩ điều gì đó. - Em biết là anh đã luôn chờ đợi em mà. Anh cảm thấy rất mệt mỏi. Không. Anh đang cảm thấy đau buồn khi em bị tổn thương, anh đã luôn muốn ở bên cạnh em nhưng anh sợ, anh rất sợ những gì anh làm cho em lại khiến em nhớ đến Bảo Minh.

Nhưng tôi còn sợ hơn anh ấy nhiều. Việc yêu thêm một người khác hiện giờ là điều không thể đối với tôi, khi mà vết thương lòng còn chưa lành được một chút nào. Làm sao tôi có thể ở cạnh anh mà trái tim luôn nhớ đến hình bóng của Bảo Minh?

Hít một hơi thật sâu, tôi nhẹ nhàng nói:

- Em chưa đủ can đảm để yêu thêm ai. Điều em cần bây giờ là một người quan tâm em, không làm em đau, không làm em khóc và không bỏ mặc em lúc em cần. Một tình cảm hơn tình bạn nhưng chưa là tình yêu. Một tình cảm không bắt đầu và cũng không kết thúc...

24. Chương 21

- Di Di? - Tiếng mẹ vang lên thất thanh làm tôi giật mình tỉnh giấc.

Ngồi bật dậy, tôi liếc nhìn đồng hồ, chỉ mới 5h30, có lẽ mẹ vừa mới về nhà...

- Thôi chết! - Tôi mở to mắt và thẫn thốt lên, lật đật chạy xuống phòng khách.

Mẹ đang đứng ngay cửa, đưa một tay che miệng lại, mắt nhìn lên ghế sofa - nơi Minh Tú đang nằm từ đêm hôm qua.

- Sao cậu ta lại ở đây. - Mẹ hỏi khi thấy tôi bước xuống.

Tôi chạy lại chỗ anh, đưa tay lên trán. Trán anh nóng hổi, tôi ngược đầu lên nhìn mẹ. - Hôm qua Minh Tú do dầm mưa nên đã ngất xỉu tại nhà mình ạ. Mẹ giúp con đỡ anh ấy lên phòng đi.

Lập tức bà lao tới và đỡ Minh Tú ngồi dậy. Cho đến khi đỡ anh đến trước cửa phòng, tôi quay qua bảo bà đi pha thuốc cho anh.

Tôi vác tay anh qua vai mình, tay còn lại ôm ngay eo của anh, cố gắng dùng hết sức lực đẩy anh vào phòng. Do tôi dồn sức quá nhiều nên trong lúc ném anh lên giường đã vô tình ném luôn cả tôi.

Thế là tôi nằm gọn trên người anh. Hai mắt tôi mở to ra, tôi cứ nằm yên như thế, mọi thứ như bất động. Cho đến khi tôi nghe thấy được tiếng tim Minh Tú đập rất nhanh sau lưng mình, cùng với hơi nóng đang dần tỏa ra khắp cơ thể anh. Tôi vội vàng ngồi dậy, nhưng đột nhiên cánh tay của anh chắn ngang qua bụng tôi, khiến tôi không sao ngồi dậy được.

Anh ôm tôi? Hay là cố tình làm thế để trêu chọc tôi? Hay là anh đang muốn thế? Anh đang muốn ôm tôi trong lúc ngủ?

- Minh Tú, anh mau bỏ tay ra. - Tôi khê thốt lên và nắm bàn tay anh, cố kéo ra khỏi người mình.

Anh lên tiếng, nhỏ nhẹ và có phần yếu ớt: - Em ghét anh đến thế sao?

Tôi đảo tròn hai mắt. - Mau lên, mẹ em đang lên đó.

Im lặng hồi lâu, Minh Tú cũng bỏ tay ra và tôi lập tức đứng bật dậy. Cùng lúc đó mẹ cũng vừa mới bước lên phòng.

Đêm qua trong lúc nói chuyện, đột nhiên anh lại ngất xỉu. Lúc đó tôi đã rất sợ, cứ nghĩ anh bị gì, chẳng biết phải làm thế nào. Và rồi tôi đỡ anh nằm ngay ngắn lên ghế, tôi làm tất cả mọi thứ, chăm sóc Minh Tú, chườm nước đá cho anh ấy, pha nước và đút cho anh ấy từng viên thuốc. Cảm giác được chăm sóc cho một người nào đó mà luôn quan tâm đến mình cảm thấy rất vui.

Một lúc sau, tôi đã lên phòng và ngủ thiếp đi, cho tới sáng...

- Sao, Đội trưởng bệnh sao? - Cả đội bóng thốt lên khi tôi vừa mới nói.

Kế bên Mi Mi, Minh Vương lên tiếng: - Mà sáng nay anh có qua nhà Minh Tú, anh ấy đâu có ở nhà.

- Không có ở nhà, mà nếu anh ấy bị bệnh... - Nhóc Mi chống cằm nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: - ...có mình chị biết thì không lẽ anh ấy đang ở nhà chị sao? Từ đêm hôm qua?

Tất cả trợn mắt nhìn tôi, và tôi cảm nhận được ánh mắt của Bảo Minh nhìn qua mình. Tôi không muốn chọc tức bạn trai cũ, cũng không muốn dính dáng đến cậu ta nữa. Không muốn dính đến một tên Bad Boy.

Nhưng thật sự không ngờ Bảo Minh lại nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi quay người về phía cậu ấy, ánh mắt tức giận hỏi tôi: - Tại sao anh ta lại ở nhà cậu?

Tôi trợn mắt lên nhìn Bảo Minh, miệng há to. Từ lúc chia tay đến giờ, đây là lần đầu cậu ấy mới nói chuyện lại với tôi, nhưng lại trong hoàn cảnh như thế này cùng với giọng nói có vẻ căm phẫn. Và rồi tôi cũng lên tiếng với vẻ bình thản: - Chuyện này thì liên quan gì đến cậu.

Ngay lập tức Bảo Minh áp úng, như ý thức được là tôi và cậu ấy chẳng còn là gì của nhau nữa, Bảo Minh lùi lại vài bước, nhìn tôi một lần cuối rồi bực mình quay đầu và bỏ đi.

Trái tim tôi khê nhức nhói.

Tôi không muốn như thế nữa, tôi không muốn lúc nào cũng phải nhớ nhung và con tim khẽ rung rinh khi gặp lại người đó. Tôi cần ai đó luôn ở bên cạnh mình, giúp tôi quên đi những quá khứ đẹp đẽ và đau buồn kia. Một người không bao giờ làm tổn thương tôi, không bao giờ rời xa và luôn có mặt khi tôi cần.

Người đó chỉ có thể là...

- Gì vậy mẹ? - Tôi áp điện thoại vào tai khi vừa bước ra khỏi cổng trường.

Giọng nói của mẹ vang lên đều đều: - [Minh Tú có vẻ còn mệt, cậu ta sẽ không thể tự lái xe được. Cho nên cậu ta vẫn còn nằm ở nhà, con ghé vào siêu thị mua ít cháo đi nhé.]

Tôi chưa kịp trả lời thì mẹ đã cúp vội. Có lẽ bà đang bận rất nhiều công việc.

Tôi tặc vào siêu thị, mua mấy gói cháo. Và thật bất ngờ khi gặp được Tường Vy ở đây.

- Trần Thiên Di? - Tôi đang cố lơ cô ấy đi nhưng lại giật mình và đứng khựng lại khi nghe cô ta gọi. Tôi từ từ quay đầu lại, và Tường Vy reo lên: - A ha, mình cứ tưởng là nhìn nhầm người.

Tôi cười gượng gạo, toan bỏ đi nhưng Tường Vy đột nhiên lảng xảng chạy đến chỗ tôi, gương mặt lo lắng: - Nè, có phải Minh Tú bệnh không? Anh ấy có sao không vậy?

Nè, rõ ràng cô đã có được Bảo Minh, cái điệu bộ quan tâm lo lắng của cô dành cho người con trai khác làm tôi phát cáu đấy!

- Cậu lo làm gì, mình sẽ chăm sóc cho anh ấy. - Tôi đáp với vẻ lạnh nhạt, đưa tay lấy mấy gói cháo bỏ vào giỏ.

Tường Vy nhíu mày, khoanh hai tay nhìn tôi, nói như ra lệnh: - Bạn sẽ làm được gì? Chuyện này mình làm nhiều lần nên mình biết, đừng xen vào chuyện này nữa, mình có thể tự lo cho Minh Tú.

- Xin lỗi, Minh Tú cần mình. - Tôi đáp thẳng không chút do dự.

Phải, cái ôm lúc sáng đã chứng tỏ cho tôi thấy anh rất cần tôi.

Nói rồi tôi quay đầu lại, Tường Vy cúi gằm mặt xuống, răng cắn chặt vào môi, chột lên tiếng: - Bạn biết không? Mục đích đến đây của mình chính là Minh Tú đó.

Tôi đứng khựng lại, như không thể tin được những gì mình vừa nghe. Lập tức tôi quay đầu lại, mở to mắt nhìn Tường Vy, nhưng gương mặt cô ấy lại khác hơn lúc trước. Ánh mắt và khuôn mặt lạnh lùng của Tường Vy nhìn thẳng vào tôi như muốn nhìn thấu được con người tôi.

Cô gái này thật sự có bao nhiêu mặt vậy? Rốt cuộc cô ta là người thế nào? Và cô ta muốn cái gì khi đã có được trong tay người bạn trai của tôi?

Giờ đến cả Minh Tú, cô ấy cũng muốn dành mất sao?

- Bạn biết đó, hồi đó mình và Minh Tú rất thân. - Tường Vy nói tiếp. - Anh ấy luôn tốt với mình, cho nên mình về đây để tìm anh ấy.

Tôi quay hắt người qua nhìn Tường Vy: - Vậy tại sao hồi đó cậu lại đồng ý hẹn hò với Bảo Minh?

- Minh Tú đã kêu mình làm thế.

25. Chương 22

Tôi lững thững bước về nhà. Thật sự là tôi đang bị sốc nặng. Người Tường Vy thích thật sự chính là Minh Tú chứ không phải Bảo Minh, vậy mà tôi cứ nghĩ...

Minh Tú quyết định bước ra đi khi chị của mình vừa mới mất và nhường Tường Vy cho Bảo Minh. Anh muốn cô thật sự hạnh phúc cho nên cô đã sống rất vui vẻ bên cạnh Bảo Minh.

Đó cũng là lý do vì sao cô luôn cười, cho dù bị Ngọc Anh hành hạ đến thế nào cô cũng cố gắng nở một nụ cười. Nhưng trái tim cô luôn nhớ đến Minh Tú.

Tôi vừa mở cửa thì thấy Minh Tú từ trong bếp bước ra. Anh ngạc nhiên nhìn tôi và mỉm cười, tôi cũng phì cười và nhường mỳ lên hỏi anh: - Trông anh đã khỏe nhiều rồi nhỉ?

Nghe vậy anh liền chạy lại ghế sofa và nằm dài lên đấy, tay đưa lên trán, ra vẻ mệt mỏi, giọng nói mếu máo như con nít:

- Đâu có, anh cảm thấy chóng mặt và mệt lắm nè!

Tôi khoanh hai tay lại, lườm anh, môi khẽ nhếch lên: - Vậy anh mau uống thuốc đi, em mới mua nhiều lắm đó. Mẹ dặn anh phải uống, nếu không đừng hòng mẹ cho đến đây chơi nữa.

- Em đang chơi anh sao? - Minh Tú ngồi bật dậy, anh ngược lên nhìn tôi: - Vừa nãy anh chỉ nghe mẹ em nói là mua cháo cho anh thôi mà.

- Kìa, anh khỏe lại rồi kìa. - Tôi đảo tròn mắt nhìn anh và bước vào trong bếp.

Minh Tú thở hắt ra một cái rồi nhảy xuống ghế, chạy vào trong bếp cùng tôi: - Nói thì nói chứ anh cũng còn mệt chút chút. - Anh chợt mỉm cười nhìn tôi dịu dàng. - Cảm ơn em nhiều lắm.

Trái tim tôi chợt đập mạnh, gương mặt đỏ lên, đưa tay vén tóc qua, tôi cười nói: - Có gì đâu.

Minh Tú từng là một người lạnh lùng, vậy mà giờ anh đã thay đổi nhiều hơn tôi nghĩ. Bây giờ nhìn anh, tôi cứ hồi tưởng về gương mặt của Minh Tú khi ở bên cạnh Tường Vy, hay lúc nói chuyện, đi chơi cùng cô ấy, những bức hình trong quyển album. Chắc hẳn đó chính là gương mặt này. Anh đã cười dịu dàng với tôi như là với Tường Vy.

Bất giác tôi nhớ đến câu chuyện của cô ấy, người cô ấy thích là Minh Tú. Nhưng cô ấy đã lấy mất bạn trai của tôi, khiến cho tôi phải đau khổ rồi còn gì.

Tôi...sẽ không để cô có được Minh Tú.

Tôi đang mở gói cháo và chợt khựng lại, ngược đầu lên nhìn anh đang đứng bên cạnh. Minh Tú chợt quay qua nhìn tôi.

- Anh à! - Tôi lên tiếng, quay mặt nhìn vào gói cháo trên tay. - Hay là em yêu anh nhé? Để em có thể quên đi quá khứ của em, một quá khứ ám ảnh em suốt thời gian quá dài... Em muốn có một ai đó giúp em đứng dậy, giúp em thoát khỏi cái vòng vây này, và giúp em tin tưởng rằng con trai trên đời này, ít nhất còn một người yêu thương em...

Tôi chưa kịp nói hết thì đã bị chặn lại bởi nụ hôn của anh. Do quá bất ngờ, tôi chẳng biết phải làm gì. Và...và...sức nóng của anh dường như đang lan tỏa khắp người tôi.

Kỳ thi quan trọng nhất cũng tới, cả đội bóng đều lao đầu vào học vì do là năm cuối. Minh Tú luôn qua nhà tôi và ngồi học bài, ở bên anh tôi cảm thấy rất vui, và tôi biết chắc anh cũng vậy.

- Uầy, bọn anh còn phải thi tốt nghiệp nữa cơ. - Minh Tú nằm trên đùi tôi, tay cầm một xấp giấy và than thở.

Tôi phì cười: - Hiếm khi có một công tử nhà giàu như anh lại siêng học đến thế.

Minh Tú nhún mày nhìn tôi: - Anh nghĩ ta cần phải ăn cái gì đó.

Thế là tôi và anh cùng đi bộ ra ngoài và tìm kiếm gì đó để ăn, Minh Tú nhìn tôi cười nói rất vui vẻ, gương mặt anh trông rất hạnh phúc. Nhưng tôi...

- Thiên Di? - Bảo Minh cùng cô em gái đang đứng trước mặt chúng tôi, mắt cậu ấy mở to nhìn tôi.

Mi Mi khẽ nhú mày, đưa mắt nhìn xuống bàn tay của Minh Tú đang nắm chặt lấy tay tôi, cô nhóc nhướn một bên mắt lên hỏi: - Hmm, chuyện gì đã xảy ra với hai người vậy?

Đứng ngây người ra nhìn nhau một lúc lâu, Bảo Minh dứt hai tay vào túi, trừng mắt nhìn Minh Tú và ra hiệu cho anh ấy đi theo mình. Đến lúc hai người họ đi xa được một khoảng, nhóc Mi quay qua nhìn tôi, vẻ mặt tò mò hiện rõ: - Chị và Minh Tú đang quen nhau sao?

Tôi gật đầu và khẽ thở dài, nhóc Mi nói tiếp: - Anh ấy hình như đã thích chị lâu rồi đấy.

- Hả? - Tôi quay qua và to mắt nhìn cô bé. - Là sao?

Mi Mi khoanh hai tay lại và rảo bước trên công viên, tôi lập tức đi theo cô nhóc, Mi nói: - Hiệu trưởng của trường chính là chú của Minh Tú, lúc anh mới về nước, chú ấy đã cho anh một chú cún bé xíu và Minh Tú không suy nghĩ gì cả, liền đặt tên nó là Di Di. - Mi Mi ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn tôi và nói tiếp: - Có lẽ trước lúc đó anh ấy đã yêu chị.

Tôi chợt nhớ đến cái lần đầu tiên tôi và anh gặp nhau, nó không tuyệt vời tẹo nào, chúng tôi gặp nhau trong hoàn cảnh rất tồi tệ.

Lúc đấy tôi đang hấp tấp chạy đến phòng giáo viên để nộp bài chép phạt, vụng về thế nào mà chân này móc vào chân kia, té nhào ra phía trước một cách êm ái. Bởi vì lúc đó tôi không ngờ là mình đang nằm gọn trên người Minh Tú. Những tờ giấy chép phạt bay từ tung, tôi vội đứng dậy và nhặt lấy chúng. Nhưng khi nhặt được một nửa thì bỗng một nửa còn lại hiện ra trước mặt tôi, là anh đã đưa cho tôi. Có lẽ lúc đó anh đã kịp nhìn tên tôi.

Chỉ thế thôi mà anh đã thích tôi sao? Không phải thế, là do tôi giống Tường Vy nên mới làm rung động trái tim anh trong lần gặp đầu tiên.

Tôi bước đi tìm kiếm Minh Tú thì chợt thấy bóng dáng quen thuộc của anh và Bảo Minh đang đứng nói chuyện với nhau. Và khi nhìn thấy tôi, Bảo Minh chẳng nói gì và bước ngang qua tôi, cùng nhóc Mi đi về.

- Chúng ta đi thôi! - Minh Tú chạy đến và nắm lấy tay tôi rồi kéo đi.

Nhưng tôi chợt khựng lại rồi rút tay của mình về, ngược mắt lên nhìn anh và nói nhỏ nhẹ: - Em phải về nhà ôn thi nữa, anh cũng mau về đi.

Minh Tú nhú mày nhìn tôi hồi lâu cho đến khi tôi quay đầu bước đi anh mới đi theo.

Tôi thật sự rất muốn biết vừa nãy anh và Bảo Minh đã nói gì nhưng tôi lại không thể hỏi anh, và tôi cũng không muốn chuyện đó làm tôi phải nhớ đến cậu ấy, một lần nữa.

“Thi tốt nhé em! Anh yêu em!”

Đó là tin nhắn của Minh Tú gửi cho tôi khi tôi chuẩn bị vào phòng thi. Tôi cười nhẹ, đưa những ngón tay loay hoay trả lời tin nhắn của anh. Chỉ vồn vện một từ “Fighting” và kèm theo đó là một icon mặt cười.

Cứ như thế, tất cả những bài thi của tôi dường như đã làm rất tốt. Mọi thứ dường như rất suôn sẻ, tôi được cả đội bóng mời đến ăn mừng ngay tại sân bóng vì mọi người đều thi rất tốt.

Và tôi cứ nghĩ mọi thứ đã ổn, cuộc sống của tôi đã ngừng chao đảo. Nhưng không, nó không hề như tôi nghĩ khi biết được một sự thật động trời:

Bảo Minh chưa bao giờ hết yêu tôi.

- Tôi đã hỏi chú rồi, kết quả thi của cậu thật sự rất tốt.

Giọng Minh Tú vang lên đều đều, và “chú” có nghĩa là thầy hiệu trưởng. Anh khoanh hai tay trước ngực và nhìn Bảo Minh.

- Tôi biết mà, giờ anh nên thực hiện lời thỏa thuận đi. - Bảo Minh dứt hai tay vào túi quần, cậu ấy ngược đầu lên nghiêng mặt nhìn Minh Tú.

Anh cười khẩy một cái và móc từ trong túi ra một chiếc chìa khóa xe và một chiếc điện thoại, anh chìa chúng ra trước mặt Bảo Minh, nói: - Đây, trả cậu đây.

Nhưng Bảo Minh lại không lấy, cậu ấy nheo mắt nhìn chúng rồi hướng ánh mắt của mình lên đôi mắt lạnh tanh của Minh Tú, môi khẽ nhếch lên và nói:

- Tôi đâu có nói là muốn chúng.

- Chứ cậu muốn gì? - Lập tức ánh anh mở to ra nhìn Bảo Minh.

- Thứ tôi muốn là anh...hãy rời xa Trần-Thiên-Di.

Bảo Minh nhấn mạnh ba chữ cuối và tôi chợt giật mình. Cậu ấy không muốn tôi đến với Minh Tú, cậu ấy ghét điều đó, bởi vì cậu ấy còn yêu tôi?

- Tại...tại sao? Cậu có biết mình đã làm cô ấy tổn thương đến thế nào không? - Minh Tú với vẻ phần nộ quát lớn, nhưng gương mặt của Bảo Minh vẫn bình thản, chẳng có tí cảm xúc. - Nghĩ sao mà còn nghĩ đến chuyện đấy, bây giờ cô ấy là của tôi, cô ấy sẽ không..

Bảo Minh đột nhiên cắt lời anh bằng một cú đánh vào đầu. Tôi lẫn Minh Tú ngơ ngàng nhìn cậu ấy.

Bảo Minh lườm anh và cười khẩy: - Cao Minh Tú lạnh lùng ngày nào đã trở thành một người trẻ con và lo sợ bị mất một cô gái rồi sao?

- Cái thằng này, bây giờ mày mới biết sao? - Ánh mắt Minh Tú ánh lên sự bức tức, anh nghiêng răng nhìn cậu ấy và nói.

Bảo Minh cũng không vừa, cậu đáp trả bằng một cái cười khẩy: - Thật không ngờ, tôi cứ tưởng anh yêu Tường Vy lắm...

Bốp! - Cú đấm như điện lao vút đến gương mặt Bảo Minh, cắt ngang câu nói của cậu ấy.

Không chần chờ gì nữa, hai người lao vào nhau đánh đấm tới tấp, cho đến khi cả hai kéo nhau ra bên ngoài sân bóng, mọi người mới hốt hoảng, mắt tròn to, miệng há hốc ra. Bảo Minh và Minh Tú vẫn không chịu dừng tay, họ đánh rồi lại đấm làm đổ hết cả bàn ăn to lớn. Mặt người nào người nấy dường như đã sùng tấy lên. Cả đám không ai dám vào can ngăn, quá luống cuống, tôi đã lao vào và đỡ cú đấm của Minh Tú thay Bảo Minh.

Anh đấm thẳng vào đầu tôi khiến tôi chóng mặt, mọi thứ như tối sầm lại, đầu óc quay cuồng, cả người tôi ngã xuống nền đất êm ái. Không, đó không phải là nền đất ở sân bóng, mà chính là người của Bảo Minh. Tôi đang nằm gọn trên người cậu ấy.

Loáng thoáng tôi nghe được tiếng ai đó gọi tên mình và ai đó đã đỡ tôi dậy. Và lại thêm nhiều tiếng đánh đấm và cãi nhau, rất nhiều tiếng ồn, và sau đó không một tiếng động, chỉ nghe thấy mùi thuốc sát trùng khó chịu.

- Sao em lại gọi thầy hiệu trưởng đến?

Giọng nói của Tường Vy đã đánh thức tôi dậy. Khẽ mở mắt nhìn chung quanh, hầu như mọi thứ đều là màu trắng, toàn là mùi thuốc sát trùng.

Ở bệnh viện sao? Sao tôi lại ở đây?

Từ phía bên cạnh, nhóc Mi và Tường Vy đang ngồi nói chuyện gì đó, không hề để ý đến tôi.

- Chứ em làm sao can họ được chứ. - Mi Mi nói và quay lưng về phía tôi nên tôi chẳng thấy được mặt của cô bé. - Chị đừng lo, chú của Minh Tú sẽ không làm gì hai người họ đâu.

Họ đang nói cái gì thế? Tại sao lại có thầy hiệu trưởng ở đây? Hai người họ là ai?

- Ủa bạn dậy rồi hả? - Tường Vy nhìn tôi và cùng Mi Mi bước đến.

Tôi liền lật đật ngồi dậy: - Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nhóc Mi nhìn tôi hồi lâu rồi quay qua nhìn Tường Vy.

Thì ra ngay lúc đó cô nhóc đã chạy đến và báo cho thầy hiệu trưởng - chú của Minh Tú - để thầy có thể can ngăn. Và bữa tiệc nhỏ ngay tại sân bóng cũng tan tành.

“Thứ tôi muốn là anh...hãy rời xa Trần-Thiên-Di.”

Tôi chợt khựng lại, thoáng nhớ ra điều gì đó, tôi liền quay qua hỏi: - Minh Tú và Bảo Minh đâu rồi?

Lập tức tôi xin xuất viện và Minh Vương chở tôi đến trường.

Minh Tú đã đánh tôi, dù biết đó là anh không hề cố ý, nhưng tôi cảm thấy rất giận anh khi anh lại mất bình tĩnh đến thế. Còn về việc Bảo Minh chưa hề hết yêu tôi, chuyện này...không biết nên vui hay nên buồn.

Bảo Minh còn yêu tôi sao? - Tôi thoáng nở một nụ cười nhẹ...

Minh Tú và Bảo Minh bước ra từ phòng hiệu trưởng, quần áo xốc xếch, gương mặt trầy trụa và có vài chỗ sưng lên. Nhưng nét đẹp của hai người họ vẫn cứ tỏa sáng, đẹp đến mê hồn.

- Thiên Di, em không sao chứ? - Minh Tú chạy lại và nhìn vết thương trên đầu tôi.

Cùng lúc đó, Bảo Minh cũng lên tiếng, nói với vẻ lo lắng: - Ngốc thật, sao cậu lại đỡ cho mình chứ?

Tôi mỉm cười, chỉ cần hai người trở về làm anh em với nhau, cho dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng đều bỏ qua hết. Đằng này cả hai lại đảo ngược tính cách với nhau: Bảo Minh thì chững chạc, có phần lạnh lùng, Minh Tú thì lại hay xuất hiện với vẻ trẻ con và thường mất bình tĩnh. Rốt cuộc họ bị làm sao thế?

- Anh/Mình xin lỗi! - Hai người đồng thanh lên tiếng làm tôi giật mình và ngó người ra. Gì chứ, được các chàng trai đứng trước mặt nói lời xin lỗi với mình thì đúng là không thể nhịn cười được.

Nhưng có phải họ đánh nhau là vì tôi?

Hình phạt của Minh Tú và Bảo Minh là quét lá ở sân sau của trường trong vòng một tuần. Đó đúng là một cực hình, giữa trưa nắng nóng thế này lại phải cầm chổi mà đi quét lá, lại còn là hai chàng trai đang nổi trong trường nữa chứ, thật mất mặt.

Nhưng do là năm cuối cho nên Minh Tú còn phải ôn bài để thi tốt nghiệp, không muốn làm chú của mình tức giận nữa, anh đã nhờ tôi làm công việc thay anh.

Và không khí càng ngày càng thẳng hơn khi nơi đó yên tĩnh đến khó chịu, chỉ có những tiếng quét lá, và chỉ có tôi và Bảo Minh ở đây.

- Cậu cứ tìm chỗ nằm nghỉ đi, chỗ này để mình. - Bảo Minh nói nhưng mắt không nhìn tôi, cậu vẫn loay hoay bàn tay, tiếp tục quét những chiếc lá vàng, xanh đủ màu.

Tôi mỉm cười và bước đến và ngồi xuống một gốc cây gần đó, lau đi vài giọt mồ hôi và nằm xuống.

- Vết thương trên trán đã đỡ hơn chưa? - Nằm một lúc lâu, tôi chợt giật mình, ngồi bật dậy thì thấy Bảo Minh ngồi cạnh mình từ lúc nào.

Tôi mỉm cười: - Ừm, cũng đỡ hơn rồi.

- Lần trước chắc cậu đã nghe hết rồi nhỉ?

Bảo Minh lên tiếng và tôi nhú mày suy nghĩ. Có lẽ cậu ấy đang nói về việc thỏa thuận hôm trước, cậu ấy không muốn tôi và Minh Tú đến với nhau.

Tôi gật đầu và Bảo Minh tiếp tục nói: - Tất cả đều là thật. Mình rất xin lỗi cậu, về những việc đã xảy ra. Thời gian vừa qua đã cho mình thấy mình chưa bao giờ hết yêu cậu. Mình thừa nhận là mình có nhớ đến Tường Vy. Những nơi mình đến, những việc mình làm đều khiến mình nhớ đến cô ấy. Nhưng xin cậu đừng giận vì chuyện đó, bởi mình không phải là người mau yêu mau quên...

Bảo Minh nhìn thẳng vào mắt tôi và nói không ngừng nghỉ. Nhưng khi nhìn sâu vào đôi mắt cậu ấy, nó ánh lên một vẻ gì đó rất chân thật. Và một thoáng tôi cảm thấy trái tim mình đang đập nhanh hơn bình

thường.

26. Chương 23

- Gì vậy mẹ? - Tôi to mắt nhìn mẹ khi bà chìa ra hai vé xem phim và đưa cho tôi.
- Bạn của mẹ cho mẹ cặp vé, nhưng mẹ làm gì có thời gian mà đi, cho nên con cứ lấy rồi đi cùng với Minh Tú đi. - Mẹ mỉm cười hiền dịu nhìn tôi.
- Nhưng anh ấy còn bận ôn thi nữa mà mẹ.
- Nghĩ một ngày đi chơi cho đầu óc khuây khỏa cũng được mà.

Nói rồi bà để hai tấm vé trên bàn và mở cửa bước ra ngoài.

Tôi mệt mỏi nhìn chúng và thở dài rồi trầm nghĩ: Minh Tú còn phải ôn thi, chắc chắn anh ấy sẽ không muốn đi.

Đúng lúc đó đột nhiên tôi nghe thấy tiếng xe đồ phịch ở bên ngoài. Liếc mắt nhìn ra cửa sổ, tôi thấy bóng dáng của một chiếc xe vô cùng quen thuộc.

Là Bảo Minh.

Tôi vội chải lại tóc tai, do vừa nãy mẹ bỗng dưng gọi tôi dậy chỉ để đưa hai tấm vé xem phim nên đầu tóc còn hơi rối. Bước ra mở cửa thì đã thấy cậu ấy đứng trước mặt mình. Bây giờ có thể chúng tôi sẽ là đôi bạn cùng bàn như trước nhưng lại có thể trên mức tình bạn nếu như tôi và Minh Tú kết thúc.

Và chắc rằng tôi khó mà chia tay anh ấy chỉ vì biết Bảo Minh còn yêu mình. Tôi không hề muốn làm anh ấy buồn và càng không muốn mình bị xem thường chỉ vì suốt ngày trông đợi tình yêu từ một Bad Boy. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm lắm, tôi thật sự rất rất thích Bảo Minh...

- À, mình vừa tìm thấy cuốn tập của cậu nên sang đây trả. - Bảo Minh nói và chìa cuốn tập Toán ra trước mặt tôi.

Tôi mỉm cười, đón lấy cuốn tập và tránh người ra một bên để cậu ấy vào nhà. Bảo Minh bước vào và ngồi xuống chiếc ghế yêu thích của bố nhưng bây giờ nó sẽ không còn là chỗ ngồi của ông nữa.

- Vé xem phim à? - Bảo Minh nhìn và cầm lấy hai tấm vé vừa đặt trên bàn lên và xem.

Tôi cười và gật đầu, bất giác tôi quay qua hỏi: - Cậu có rảnh không? Mẹ mình vừa cho hai vé xem phim nhưng mà không...

- Rất tiếc... - Tôi chợt có một chút buồn nhẹ, rồi cũng nhìn cậu ấy cười trừ. Đột nhiên khuôn mặt Bảo Minh giãn ra, cậu đứng dậy, dứt hai tay vào túi quần và mỉm cười thật tươi như một đứa trẻ nghịch ngợm, nhép miệng rồi nhìn tôi nói: - ...mình không bận gì hết.

Tôi phì cười trước câu nói của cậu ta. Và thế là chúng tôi có một buổi đi xem phim cùng với nhau mà lâu lắm rồi chưa được như thế.

Nhưng không ngờ mẹ tôi lại gặp Minh Tú khi đang đứng đợi xe bus.

*

- Mẹ Thiên Di? - Minh Tú bước đến và nhìn mẹ tôi mỉm cười.

Bà hơi bất ngờ rồi cũng hiểu chuyện liền nói: - À, con không đi xe sao? Chắc là hẹn gặp Thiên Di ở rạp chiếu phim luôn rồi đúng không?

- Dạ? - Anh to mắt nhìn mẹ tôi.
- Thì cô có cho nó 2 vé xem phim đấy. Không cần cảm ơn cô đâu.

- Dạ?

- Cô có kêu nó hẹn con đi nhưng nó cứ nói là con bận ôn thi. Không phiền con chứ?

- Dạ?

Đột nhiên xe bus tới, mẹ tôi mỉm cười tạm biệt Minh Tú và bước lên xe. Lúc này anh vẫn mở to mắt và không hiểu chuyện gì cả.

Minh Tú chợt nhớ rằng nơi anh đang đứng cũng gần rạp phim nên chạy thật nhanh tới đây. Lấy từ trong túi quần ra chiếc điện thoại, bấm số và gọi cho tôi.

Có, tôi có nghe tiếng chuông điện thoại của mình, nhưng chỉ ở hồi chuông đầu thôi lại im lặng. Minh Tú tắt điện thoại và buông thông hai tay xuống, mắt nhìn về phía trước, nơi mà tôi và Bảo Minh đang đứng mua bỏng ngô.

Vừa mua xong bỏng ngô, tôi cùng Bảo Minh bước ra và bất ngờ chúng tôi chạm mặt với Minh Tú.

Anh dăm dăm, nhú mảy nhìn chúng tôi, rất lâu. Trong một thoáng tôi cứ cảm thấy mình bị bắt quả tang là đang hẹn hò với người khác. Mà cũng đúng là như thế.

Mấy ngày nay đúng thật là tôi đã lơ Minh Tú hẳn. Tôi cảm thấy mình đã thực sự vui trở lại khi ở bên cạnh Bảo Minh, và cậu ấy cũng vậy.

Bất giác tôi thấy mình thật tồi, đối xử rất tệ với anh.

- Em không muốn giải thích gì với anh sao? - Minh Tú chợt lên tiếng, ánh mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt tôi, nó ánh lên vẻ gì đó rất thất vọng.

Tôi liếc sang bên cạnh, Bảo Minh vẫn im lìm. - Sao anh lại ở đây? Đáng ra anh phải...

- Ở nhà ôn thi? - Anh cắt ngang tôi. - Nếu hôm nay anh không có hứng đi dạo thì đâu có gặp được mẹ của em, và đâu hề biết cặp vé đó là thuộc về em và anh.

Anh đang tức giận hay là đang ghen? Tôi không nói gì nữa, chỉ cúi mặt xuống. Phải, biết nói gì đây khi mà người tôi yêu chính là Bảo Minh.

- Đây! - Anh quay qua phía Bảo Minh, cười bốn cợt và nói. - Thứ cậu muốn tôi đã đưa rồi đây. Chúng ta không nợ nần gì nữa.

Nói rồi anh bước đi, không ngoái đầu lại nhìn, để mặt tôi và Bảo Minh đang đứng hình.

- Sao cậu lại làm thế? - Bảo Minh hỏi.

Tôi quay mặt nhìn cậu ấy: - Hả?

- Sao cậu lại đưa tấm vé đó cho mình, rõ ràng nó là của cậu với anh ta mà?

- Mình nghĩ anh ấy bận...

- Ôn thi? Nhưng anh ấy mới thật sự là bạn trai của cậu lúc này. - Cậu cắt ngang câu nói của tôi và nhú mảy, nhìn sâu vào mắt tôi như muốn nói: "Rốt cuộc cậu xem Minh Tú và mình là gì?"

Tôi lắc lắc đầu: - Mình luôn nhớ cậu. Mình chưa bao giờ hết yêu cậu, chưa hề ghét cậu.

- Vậy nếu mình không nói "Thứ tôi muốn là anh hãy rời xa Trần-Thiên-Di" liệu lúc đó cậu có dám nói là không ghét mình không? Rõ là trước lúc đó cậu đã căm hận mình rồi.

Bảo Minh nói và đưa cho tôi vé xem phim, sau đó bước đi.

Trong phút chốc, tôi như chết lặng. Tôi đã làm gì thế này? Cao Minh Tú và Trịnh Bảo Minh, rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới vừa lòng hai người hả?

Câu chuyện của tôi đã kết thúc vào buổi sáng, ngay tại sân trường. Nó không phải là một HAPPY ENDING. Nó vô cùng tồi tệ, nhưng tôi lại còn tồi tệ hơn khi cùng một lúc đã làm tổn thương hai người con trai mà tôi quý mến.

Có lẽ mọi người sẽ nghĩ truyện đến đây là chấm hết. Có lẽ thế...

Đêm hôm qua, tôi đã làm, đã nói những thứ khiến mình cảm thấy hối hận suốt cả cuộc đời này.

- Em chỉ nói nhớ anh những lúc buồn chán, và em chẳng quan tâm cảm xúc anh ra làm sao. Em chỉ muốn lòng mình bớt nhàm chán nên em khuấy tung, đảo lộn cuộc sống anh những lúc bình yên và rồi em nói em chỉ nhớ anh chút thôi, không phải yêu đâu. Em thật độc ác...

Minh Tú hét lớn ngay trước sân trường làm mọi thứ dường như im bật lại, chỉ còn nghe tiếng gió, tiếng lá cây xào xạc và tiếng xì xầm bàn tán xung quanh bắt đầu rộ lên.

Tôi đã làm gì sai? Rõ là Tường Vy thích anh ấy vậy mà cô ta lại cướp mất bạn trai của tôi, sau đó lại còn tuyên bố muốn có được Minh Tú. Cô ta điên sao?

Trong phút chốc đó, tôi cảm hận cô ta, tôi không muốn cô ta có được những thứ mình muốn. Vì thế tôi đã chấp nhận làm bạn gái của Minh Tú.

Và tôi đã không thật sự yêu anh ấy.

Rốt cuộc tình cảm của tôi và anh ấy chỉ là tình cảm của một fan hâm mộ dành cho thần tượng mà thôi.

Còn Bảo Minh và Tường Vy? Phải, họ sinh ra là dành cho nhau, dù muốn hay không. Nếu yêu tôi cậu ấy đã không rời bỏ tôi mà bước đến với Tường Vy. Chúng tôi đến với nhau sẽ không bao giờ có kết quả, dù muốn hay không. Tốt hơn là nên làm bạn cùng bàn nhỉ?

- Lời đề nghị của bố, con đồng ý.

Tôi ngồi trên sofa, một tay cầm điện thoại áp vào tai, tay còn lại đặt lên trán, cùng với hai hàng nước mắt chảy dài.

Bố im lặng, dường như là hơi bất ngờ. Hoặc có thể là không nhớ đến lời đề nghị nào cả. Tôi nhắc lại:

- Bố từng đề nghị con qua Hà Nội sống cùng bố đấy. Con đồng ý.

Bố khựng lại và “à” một tiếng, toan nói gì đó nhưng bị tôi cướp lời.

- Ngọc Anh cũng ở đó, con sẽ ở nhà bạn ấy.

Ông thở dài một tiếng, tiếng ồn ào của trận bóng chày trong ti vi tắt phụt.

[Như thế làm sao được? Ít ra con phải ở với bố và...] - Ông im một hồi rồi tiếp tục nói - [...và dì Hiền chứ. Như thế bố mới lo cho con được.]

- Sao cũng được ạ. Bố nói mẹ sắp xếp trường học cho con đi. Con sẽ đi sớm.

[Chuyện này bố sẽ lo...]

- Ý con nói là dì Hiền ấy, bố kêu dì sắp xếp cho con được rồi. Ngôi trường mà Ngọc Anh đang học ấy ạ.

Bố hơi im khi nghe tôi nhắc đến từ “mẹ” có nghĩa là “dì Hiền”. Nói vậy thôi chứ tôi chỉ muốn bố vui và thoải mái hơn khi có sự xuất hiện của tôi.

[Ừ. Bố vừa nhần với mẹ con là đặt vé máy bay cho con. Khi nào chuẩn bị đi gọi cho bố.]

- Vâng!

Đặt điện thoại trên ghế. Nước mắt không ngừng chảy dài. Hai bàn tay còn đau nhức vì cái siết chặt của Bảo Minh vì muốn níu kéo tôi, cái siết chặt của Minh Tú vì quá tức giận. Ánh mắt anh đỏ lừ, trừng trừng nhìn tôi, vẻ tức tối, khó chịu và bất lực hiện rõ trong đôi mắt của anh.

Tôi nhớ rất rõ, anh đã quay mặt và bước đi, anh đã buông tay tôi trước. Minh Tú bước đến đâu, cả đám con gái né ra đến ấy. Vì họ hiểu nếu đụng nhẹ phải anh trong lúc này thôi thì có mà nhập viện, chẳng cần biết gái hay trai.

Bảo Minh buông lỏng tay tôi. “Cậu đi đi, như thế sẽ tốt hơn nhiều. Và khoảng thời gian ngắn đó, hãy suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra ở đây...”. Cậu ấy nói thế.

Sân trường lúc đó rất hỗn loạn, người cười cợt, kẻ ném trứng gà, mọi thứ dường như khiến tôi hoa mắt đi. Đội bóng giải tán mọi người, Bảo Mi chạy đến và kéo tôi đi...

Bây giờ trên người tôi vẫn còn bộ đồng phục bé tý của Mi Mi, sạch sẽ và thơm tho. Tôi mỉm cười nhẹ nhàng. Từ nay có lẽ không được gặp lại cô bé nữa rồi.

Mọi thứ dường như đã kết thúc ở đây. Tôi vui với cuộc sống và quan hệ của chúng tôi ở hiện tại. Và tôi tin rằng anh cũng vậy.

Đủ rồi đúng không? Chúng ta không thuộc về ai. Cũng không ai bị tổn thương. Chẳng phải như thế rất tốt sao?

[...]

Lảo đảo từng bước chân trên phố. Đêm Hà Nội đẹp vô cùng. Ngọc Anh và một anh chàng kế bên đang đứng đợi tôi ở phía trước. Tôi chạy đến, mái tóc xoăn bay theo gió, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập trở lại. Tôi đã từ bỏ mọi thứ tốt đẹp nhất ở nơi đó, rời bỏ mẹ, rời bỏ Mi Mi, rời bỏ đội bóng, Minh Vương và rời bỏ hai người con trai đã khuấy đảo cuộc sống của tôi. Vì cái gì? Tôi cũng không biết.

Tôi chỉ biết hiện giờ mình sẽ không còn xuất hiện trước mặt họ nữa, như là tan biến vào hư vô, không một lời từ biệt. Chỉ có cách đó mới khiến mọi thứ trở về trạng thái ổn định như nó đã có sẵn như thế.

Bố và dì đối xử với tôi rất tốt, trường học mới cũng rất vui. Người ở nơi đây thật quả là thân thiện, hòa đồng, tốt bụng. Bạn bè luôn ở cạnh tôi. Dường như tôi đã nghĩ rằng mình sẽ có một cuộc sống mới hoàn toàn, không lo nghĩ ngại nhiều nữa, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn trước, hình ảnh của mình sẽ dần dần mờ đi trong mắt họ.

Mọi thứ đã chấm dứt tại đây.

Tạm biệt nhé! Tất cả chỉ là quá khứ. Mong là mọi thứ sẽ ổn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-toi-duoc-gi>